

Ο ΗΣΑΥΡΟΣ

ΣΤΙΣ ΠΗΓΕΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΝΟΜΙΑΣ

Κοζερή της εβδομάδος

Το πρόβλημα απασχολεί κάθε τόσο την εκκλησία και την πολιτεία. Τους τρομάζει το κύμα των παρανομιών συμβιώντων. Πολλά ζευγάρια αγάμων, που ζούνε κάτω από την ίδια στέγη. Δεν ήταν άλλοτε τόσο πολύ το τλήθος των παρανομών. Και δεν υπολογίζουμε αυτούς που καλλιεργούν τους ελεύθερους έρωτες, χωρίς να έχουν κοινή κατοικία. Άλλα υπάρχουν ένας κόσμος που συζητά χωρίς να περάσει από το στάδιο του γάμου. Κοινωνική, φυσικά, αταξία, που κάνει δύσκολη τη ζωή εκείνων που έχουν εμπλακεί σ' αυτήν. Κατάστασι δυσάρεστη και για τους ίδιους και για το κοινωνικό σύνολο στο οποίο ανήκουν.

Γιατί όμως έχει φουντώσει τόσο πολύ το κύμα; Γιατί υψώνεται ο αριθμός των άτακτων ζευγαριών; Έκλυσαν ήθων, θα πείτε. Εύκολο να καταφεύγουμε σε δυό λέξεις, για να λύσουμε προβλήματα δύσλυτα. Έκλυσαν ήθων! Μια κουβέντα. Αν υπάρχει έκλυσι, πρέπει να την αναζητήσουμε στις πηγές της. Και αν πάλι δε θεωρήσει την παράνομη συμβίωσι έκκλησις διασφραγισμένη, πρέπει και τότε να εξετάσουμε ποιά είναι τα ελαττώματα της. Απειρεσ οί άφορμές. Θέμα πολύπλοκο. Προβλήματα οικονομικά και κοινωνικά. Κάποιο λόγο πρέπει να έχει κανείς για να το ρίξει στην παρανομία. Υπάρχει βέβαια η παρανομία που οφείλεται στη ροπή του ανθρώπου στον απαγορευμένο καρπό. Ο αριθμός όμως των παρανομών, που υποκύπτουν στο πάθος αυτό, είναι ελάχιστος εμπρός στο πλήθος των άλλων, που είναι θύματα διαφόρων περιπτώσεων.

Θα θέλαμε πολλές σελίδες, αν έπρόκειτο να εξαντήσουμε τους λόγους που οδηγούν στην έκτροπη από την κοινωνική ευθεία. Θα περιόριστούμε στους κυριότερους από αυτούς, στους κυρίως πηγάζοντες από τα ήθη, τα έθιμα, την οικονομική ήθση, την πραγματικότητα του τόπου. Ένας απ' αυτούς, η άρνησι του σπιτιού να εγκρίνη το γάμο του παιδιού του. Εμπόδιο ελληνικής μορφής. Όσο κι αν άλλαξαν οι καιροί, το σπίτι εξακολουθεί να επιδρά στην αισθηματική ζωή των παιδιών.

Ίδιος στην επαρχία και στα χωριά, είναι ισχυρότατη η επιβολή της οικογένειας. Ένα βέτο του πατέρα στέκεται τις περισσότερες φορές ισχυρότερο από την υπόσχεσι που έδωσε το αγόρι στο κορίτσι του. Ακόμη πιο δυνατή η επιβολή στο κορίτσι.

Χειραφετήθηκε λέμε η Έλληνίδα. Και είναι ακριβές ως ένα σημείο. Τη στιγμή όμως που κι' αυτός ο άντρας επηρεάζεται από τη στάσι της οικογένειας, μη περιμένουμε από την κοπέλλα να γίνει πιο άπειθαρχη απ' αυτόν και ν' ακολουθήσει δικούς της δρόμους. Υπάρχει πάντα κάποια εξάρτησι.

Δεν έδωσε το σπίτι τη συγκατάθεσι του στο γάμο του αγοριού. Πειθαρχεί το παιδί. Πειθαρχεί γιατί έχει συμφέροντα οικονομικά, ή γιατί εύλαβείται την παράδοσι, ή γιατί δεν θέλει να πικράνη τους γονείς του.

Υπάρχει όμως και ο έρωτας, ή έλξι προς τη γυναίκα με την οποία τον εμπνέει τον συνδεθεί νομίμως. Και τότε προσφεύγει στη μέση λύσι. Ούτε γάμος, ούτε χωρισμός. Κάτι ανάμεσα στα δύο: Παράνομη συμβίωσι. Ούτε σ' αυτήν, βέβαια, δίνουν την εύλογα τους οι γονείς του αγοριού. Είναι όμως μερικοί που κάνουν λογικά δεν την βλέπουν. Την προτιμούν, πάντως, από ένα ανεπιθύμητο γάμο. Ίσως γιατί τους φαίνεται πιο εύκολο ν' αποσπαστούν τον παράνομο από την παρανομία, παρά από τη νομιμότητα αν περιπλάκη σ' αυτήν.

Στην αυστηρότητα του σπιτιού είδαμε την πρώτη άφορμή της παρανομίας. Θα σάς φανή τώρα περίεργο αν ακούσετε ότι στην παρανομία επίσης οδηγεί και η κάμψι της αυστηρότητας; Χαλαρώνεται του παλιού καιρού ο γυναικωνίτης. Αν υπάρχουν σπίτια

Πολύ θερμές Α με μειωμένη τη δυναμι της αντιστάσεως αφιόνονται πριν από την ώρα του γάμου στην περιπέτεια...

που τραβούν ακόμα τα λουριά, είναι όμως άλλα που ταχουν λασκάρει. Πιο ελεύθερη από άλλοτε. ή Έλληνίδα στη διάθεσι του έαυτού της. Νέα ήθη, νέες αντιλήψεις για την ήθική, νέες, απόψεις για τη ζωή. Πόσες κοπέλλες που ζουν στις μεγάλες μας πόλεις μακριά από τα σπίτια τους, χωρίς κάποιο μάτι άπαυ τους. Ο γάμος είναι το ιδανικό των ελεύθερων κοριτσιών. Άλλα όταν ή γαμήλια ένωσι παρουσιάζη δυσκολίες, στέργουν μερικές και στις ελεύθερες ένώσεις, τις οποίες θα απέκρουαν σε άλλους καιρούς. Ίσως επειδή οι άλλοι καιροί ήταν περισσότερο άμειλικτοι από τους σημερινούς. Πιο άνεκτη ή σημερα ή κοινωνία στις άνευλογητες συμβιώσεις λιγότερος ο διασχυρμός δεν υπάρχει ο αποκλεισμός που υπήρχε άλλοτε. Σήμερα θα ήθετε σαλόνια που καλούν στις δεξιώσεις τους το παρανομο ζεύγος, όπως και το νόμιμο. Έτσι περιωρίστηκαν και οι διαταγμοί.

Θα προσθέσω και άλλο λόγο: τη βία που έχουν τα σύγχρονα ειδύλλια να προχωρούν σε δολοκληρώσεις. Ένα καιρό σταματούσαν στις αισθηματικές εκδηλώσεις. Σήμερα είναι βιαστικοί. Βιαστικός ίδιος ο άντρας που προβάλλει επίμονα το αίτημά του. Ο συνδεσμος που περιορίζεται στον αισθηματικό τόνιο του είναι απαράδεκτος. Φυσικά, είναι πολλές που απορρίπτουν το αίτημα και προτιμούν τη ρήξι των σχέσεων. Όχι όλες. Πολύ θερμές ή με μειωμένη τη δυναμι της αντίστασεως, αφιόνονται, πριν από την ώρα του γάμου, στην περιπέτεια. Από τη στιγμή εκείνη, δημιουργούνται καταστάσεις, που οδηγούν συχνά στην παράνομη συμβίωσι.

Μία όμως ή μεγάλη πηγή της παρανομίας. Και να σκέπτεται κανείς, ότι την προκαλεί ή ίδια ή πολιτεία, με τις δυσκολίες που έχει δημιουργήσει στην έκδοσι του διαζυγίου. Τρέμουν οι συντηρητικοί στο άκουσμα της λέξεως. Διαζύγιο! Το βλέπουν σαν κάτι τρομερό, σαν την τσιγγιλή που τινάζει στον αέρα την οικογένεια.

Στις χώρες όμως όπου εύδοκιμεί ο θεσμός της οικογένειας, το διαζύγιο εκδίδεται, με όση ευκολία σε μας εδώ βγαίνει ή άδεια γάμου. Όπου δύσκολο το διαζύγιο, εκεί και πυκνότερες οι παρανομες συμβιώσεις.

Στις Σκανδιναβικές χώρες και στις Ήνωμένες Πολιτείες, είναι σπάνιο να συναντήσετε ζεύγος παρανόμο. Αν δυο πρόσωπα αίσθανονται κλισί το ένα προς το άλλο, παντρεύονται χωρίς να διατάσουν. Τι έχουν να φοβηθούν; Ότι δε θα τα πάνε καλά; Αν όμως συμβη αυτό, έχουν εύκολη τη θύρα της εξέδου.

Ο γάμος δεν είναι γι' αυτούς ο "Αθης, όπου κούκ' έστι μετάνοια". Αν σου άρεσι, μένεις, αν όχι, σημαίνεις διάλυσι. Άλλα τότε, μά που ο γάμος είναι τόσο εύκολοδιάλυτος, γιατί να μη τον προτιμήσι από την ελεύθερη ένωσι που σε κρατεί σε κοινωνική αταξία; Η παρελκυσή στην έκδοσι διαζυγίου, δημιουργεί και μια άλλη ανωμαλία: Το αντρώγυννο βρίσκειται σε διάστασι. Άλλου ο άντρας, άλλου ή γυναίκα. Η υπόθεσι εκκρεμεί στα δικαστήρια. Πέρασε ο ένας χρόνος, πέρασε ο δεύτερος, πέρασε ο τρίτος, ο τέταρτος... Ούσιαστικά γάμος δεν υπάρχει.

Ένας όμως από τους δυο συζύγους έχει λόγους ν' αντιδική, και το διαζύγιο δεν εκδίδεται: Συνέπεια, ή παράνομη συμβίωσι. Δημιουργούνται άλλες σχέσεις, άλλες καταστάσεις.

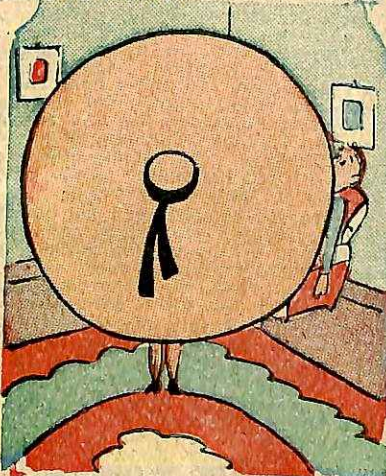
Και βλέπετε μητέρες με παιδιά, που ζουν με ανθρώπους οι οποίοι ούτε συζύγοι τους είναι, ούτε πατέρες των παιδιών τους. Η αποπτούν από τους ελεύθερους συνδεσμούς των παιδιά, που φέρουν το στίγμα του νόθου. Δεν είναι στις προθέσεις των ανθρώπων ή γίανσι τους όμως την εμπνέει ή παράτασι της εκκρεμότητος. Υποποιτηρίζοντας ή νομοθεσία γάμους που είναι στην ουσία ανώταρ καταστάσεων.

Δυσκολίες στην έκδοσι διαζυγίου, περισσότερες μάλιστα από τις σημερινές, είχαμε και σε παλαιότερους καιρούς. Δεν είχαμε όμως τότε τόσο μεγάλο αριθμό παρανομών ζευγαριών. Μη κυττάζετε. Άλλοι καιροί, άλλα ήθη. Το σήμερα δεν είναι πιστή αντιγραφή του χτες. Διαφορετική τότε ή Έλληνίδα. Υποτασσόταν τυφλά στη μοίρα της, χωρίς να διανοήθη να σηκώση κεφάλι. Ατίτασση σημερα, αρνιέται να συνθηκολογήση. Κι' όταν βλέπη εμπόδια στην πορεία της, δε δυσκολεύεται να λοξοδρομήση. Περιορισμός των εμποδίων στην έκδοσι διαζυγίων, θα ήταν ή αναπόδραστη προσαρμογή στους νέους άνεμους. Η δε προσαρμογή θα έσημαινε έκκαθάρισι των όχι καθαρών καταστάσεων.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Πώς θέλεις να διασκεδάσω, καυμένη Κλέαρχε, όταν μουρμουρίζεις διαρκώς «400 χιλιάδες τη μέρα»;

— Μπορεί να το βρούμες μεγάλο, μα είναι ή τελευταία λέξις της υόδας. Κωστάκη μου!

Χωρίς λόγια.

Νεαρή κυρία κάθεται στο λεωφορείο. Και πλάι ενας κύριος σοδαρός — κατά τα φαινόμενα τουλάχιστο. Ο σοδαρός κύριος γλυκοκυττάζει την κυρία και ή κυρία τον κυττάζει απορημένη για το επίμονο βλέμμα του. Σε μία στιγμή, ο σοδαρός κύριος σκύβει και με χαμηλή φωνή ρωτά την κυρία: — Να σάς πληρώσω το εισιτήριο; Η άπορις της κυρίας γυρνά σε αγανάκτησι: — Τι είπατε; Να μου πληρώσετε το εισιτήριο; Και γιατί;

Τρομοκρατημένος ο σοδαρός — κατά τα φαινόμενα κύριος — ψιθυρίζει: — Με συγχωρήτε... Νόμισα πως... δεν έχετε φιλαί!... Κι' επειδή το έπεισοδιο έγινε αντίληπτο απ' τους επιβάτες, ο άνθρωπος απευθεία να κατέβη στην πρώτη στάσι. — Μα τί συνέθεκε, μα ντάμ; ρωτά ο εισπρακτορας την κυρία. Τι σου είπα; Μου είπα να μου πληρώσω το εισιτήριο. Κι' ο εισπρακτορας: — Βρέ το γκουθαρντό-παιδο! Διπλαδής με ένα φράγκο πήγε να σε καταφέρη; Και, νομίζοντας ότι κολακεύει την κυρία: — Τουλάχιστο να πρότεινε καμμία μπυρίτσα!... Και ή μέν κυρία γίνεται παπαρούνα απ' την αγανάκτησι, οι δε επιβάτες μειδίου με κακντρέχεια...

Στη γωνιά του δρόμου περιμένει μία νεαρή κοπέλα. — Κύριε, σάς παρακαλώ! Δεν με λένε Καίτη! Κάποιο λάθος κάνετε. Ζευγαρισμένος ο διαχυτικός άφριμος κύριος: — Ω, συγγνώμη! Μα τί όμοιότης! Είναι καταπληκτικό! Χίλιες φορές συγγνώμη!... Άλλα οι παρακολλησάντες τη σκηνή, μουρμουρίζουν: — Βρέ μηχανή! Βρέ τον μηχανικόσοο!... Και βέβαια κόλο, έζηνην δέ, με το όποιον ο καθένας μπορεί να άσπάζεται όποια θέλει. Και κόλο εύκολο, δεν χρειάζεται παρά μόνο

πέλλα μ' ένα βαθύτατο ντεκολτέ. Ένας τύπος λαϊκός στέκεται κοντά της και κάθε τόσο ρίχνει τις ματιές του, με αναίδεια, μέσα στο κορρέ. Η κοπέλλα άγανακτεί: — Τι συμβαίνει, παρακαλώ; — Τίποτα! Και ο αναίδης... παρατηρητής, αποτραβιέται. Σε λίγο, όμως, ζυγνώνει και δακνυτά μέσα στο κορρέ. — Μα τί θέλετε, επί τέλους; άγανακτεί ή κοπέλλα. — Τίποτα!

Και πάλι αποτραβιέται. Σε λίγο, όμως, νάτος που κοντοζυγνώνει πάλι με τις ίδιες διαθέσεις και ή κοπέλλα, άγανακτισμένη, φωνάζει τον άστυφύλακα. — Τι συμβαίνει; ρωτά το όργανο της τάξεως. Κι' ο αναίδης: — Τίποτα, κ, πόλιςμαν,

ΕΤΟΣ ΙΖ' - ΑΘΗΝΑΙ, 22 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1954 - ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 821

Θεαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ΘΗΛ. 27-135—29-967 3 ΠΙΜΗ ΔΡ. 6.—

Κυττάζω... Άπνηγορεύεται; Αν ή δεσποινίς δεν θέλη να κυττάζουμε, τότε γιατί άνοίγει έτσι το ντεκολτέ; Και ή δικαία αυτή αποψις επιδοκιμάζεται από τους περιέργους, που μαζεύτηκαν και... κυττάνε άσκαρδαμυκτεί το τολμηρότατο ντεκολτέ της κοπέλλας. Το όργανο της τάξεως βγάζει άθωτική άπόφασι, προς μεγάλη δυσφορία της κοπέλλας, που απομακρύνεται... μουρμουρίζοντας πολλά, έξω φρενών από θυμόν...

μιά ισχυρά ποσότης άφελους αναίδειας. Και τ' άλλ...

λα έρχονται μόνο τους.

Στο δρόμο. Μεσολιάει είναι ο κύριος. Άλλα φαίνεται τύπος τρομερά θερμός, τρομερά εκδηλωτικός και διαχυτικός. Γιατί σε μία στιγμή, άνοίγοντας τις αγκάλες του, χυμά έπάνω σε μία νεαρή και κομψή γυναίκα: — Καίτη μου! Καιτούλα μου! Τι μου γίνεσαι, χρυσό μου παιδί! Χάθηκες απ' τον κόσμο!

Και συγχρόνως, μαζί με το σφιχτό άγκάλισμα, αφιένει δυο ήπια φιλά ή στα μάγουλά της. Άλλα ή νεαρή γυναίκα αποτραβιέται με άγανάκτησι: — Κύριε, σάς παρακαλώ! Δεν με λένε Καίτη! Κάποιο λάθος κάνετε.

Ζευγαρισμένος ο διαχυτικός άφριμος κύριος: — Ω, συγγνώμη! Μα τί όμοιότης! Είναι καταπληκτικό! Χίλιες φορές συγγνώμη!...

Άλλα οι παρακολλησάντες τη σκηνή, μουρμουρίζουν: — Βρέ μηχανή! Βρέ τον μηχανικόσοο!... Και βέβαια κόλο, έζηνην δέ, με το όποιον ο καθένας μπορεί να άσπάζεται όποια θέλει. Και κόλο εύκολο, δεν χρειάζεται παρά μόνο

— Με τέτοια φλόνα, άπορούμε, κ, πρόεδρε, πως καταφέρνε ν' άσκη το έπαγγελμα του παγοπωλού! Με τον πάγο του έχει... καφει όλες τις καρδιές της γειτονιάς!... Κι' ο πρόεδρος: — Αυτό άπορούμε κι' έμεις!

Και του έφόρτωσε μερικους μήνες.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

Στον Κήπο το Βασιλικό τον δροσερόν άπείλωσ από μπνός, επιτυχώς, παίζεται ο Σαξόφωνος. Και ειδικώς το έργο του "Ιουλιέττα και Ρωμαιοσ", που ό έρωσ των κατέληξε πολύ κακομοιραίως.

Και τρέχουν πλήθη θεατών ίδιως προς το βαδύν να ίδουσι την παράστασι μισ' στον άνθισον τ' άρόματα. Κι' όταν τα φώτα σβήσουνε και γίνετα σκοτάδι, μένουν μισοί στις θέσεις τους κι' οι άλλοι στα... φυλάκια!

Τα δρώματα της καρδιάς

ΜΙΑ ΣΚΛΗΡΗ ΤΙΜΩΡΙΑ

Περάσανε μία εύτυχισμένη ερωτική νύχτα. Το πρωί, ο Ζάκ φαινόταν αλλοιώτικος, — "Υδώνη, γλυκειά μου, δεν πρέπει να θυμώσης... της είπα. Όπως ξέρεις, αγαπιόμαστε τέσσερα χρόνια. Ο κόσμος μάς βλέπει πάντα μαζί, στους χορούς, στα θέατρα, στο δρόμο, κι έχει καταλάβει βέβαια τις σχέσεις μας.

— "Η Υδώνη τον κτύπαξε, δίχως να καταλάβει. Κι' εκείνος συνέχισε, μασχημένο. Αυτό δεν είναι καλό για σένα, φυσικά...

— "Απορώ πώς ύστερ' από τέσσερα χρόνια σκέφθηκες εσφυρική την υπόληψή μου! του είπε λίγο θυμωμένα. Μά λέγε γρήγορα, εξηγού!

— "Έχεις δίκιο. Γιατί να σε κουράζω; Νά, σκέφτηκα... πώς μία μέρα θα χαρίσουμε... πράγμα που με λυπεί πολύ...

— "Θα χαρίσουμε μία μέρα; Μά τί σ' έκανε να το σκεφθείς, αυτό; Χτες βράδυ μ' αγαπούσες τόσο πολύ! Τα φίλιά σου ήταν τόσο γλυκά, που μου φάνηκε σαν να βρισκόμαστε στους πρώτους μήνες της αγάπης μας...

— "Και τώρα σ' αγαπώ το ίδιο. Αυτό όμως δεν σημαίνει πως πρόκειται ναύασις πάντα μαζί... Πρέπει και σύ, σαν κορίτσι, να φροντίσεις για το μέλλον σου. Δεν το σκέφτηκες καθόλου, αυτό;

— "Δεν μπόρεσε ν' απαντήσει η Υδώνη. Κάτι της έσφιγγε το λαιμό. Κι' αν άνοιγε το στόμα της για να μιλήσει, θα έβγαζε σε κλάματα...

— "Εγώ λοιπόν, το σκέφτηκα, για σένα, εξοκλού-

θησε ο Ζάκ. Είσαι καλή, δμορφη, μορφωμένη, νοικοκυρά... έχεις ό,τι χρειάζεται για να κάνεις εύτυχισμένον έναν άντρα... έναν άντρα πλούσιον, έννοώ!

— "Η Υδώνη πετάχτηκε δρθια κι' άφισε τώρα να τρέξουν τα δάκρυά της.

— "Φτάνει! είπε. Καταλαβαίνω που θές να καταλήξης: ότι πρέπει και σύ να φροντίσεις για την καρδιά σου, και γι' αυτό αποφάσισες να παντρευτείς μία κοπέλλα με προίκα. Έτσι δεν είναι;

— "Ναί, αυτά περίπου θα σου λέγα. Μά μη νομίσες πως δεν σ' αγαπώ...

— "Φτάνει! Είμαι σέ θέσι να ξέρω αν μ' αγαπάς ή όχι...

— "Μά γιατί δεν το σκέφτηκες, αυτό, τέσσερα χρόνια νωρίτερα; Γιατί, προχτές άκόμα, μούλεγες πως τίποτα δεν μπορεί να μάς χωρίσει;... "Ας είναι όμως, γιατί να συζητούμε αδικώς; Λέγε λοιπόν! Θες να χωρίσουμε;

— "Μά όχι τώρα... αργότερα...

— "Οχι! Φτάνουν πιά τέσσερα χρόνια! Μου πήρες όλη μου τη δροσιά! Μία μέρα ακόμα, ή και μία ώρα μονάχα, θα με μάρανε ολότε-λα! Μπορείς να φύγης, τώρ άμέσως.

Και τούδειξε την πόρτα. Δεν έκλαιγε πιά, λες κι' εί-χαν στερήσει τα δάκρυά της.

— "Υδώνη... Μά διώχνεις; — "Εγώ; Όχι. Σε διευ-κολύνω απλώς, γιατί βλέπω πως θές να φύγης και δεν βρίσκεις την πόρτα...

Κι' ο Ζάκ Μπερνιέ έφυγε, σαν ζεματισμένος... Δεν το

περίμενε ωστόσο ποτέ πώς θα ξεμπερδευε έτσι εύκολα! Είχε διοριστή νομικός σύμβουλος μίας μεγάλης εταιρείας, κέρδιζε αρκετά. Κι' η μητέρα του τούλεγε όλη την ώρα:

— "Τί θές και γυρίζεις με πεταλούδες, που σου τρώνε τα λεφτά σου; Παντρεύου ένα τίμιο κορίτσι, με προίκα, για να μπορέσης να μεγαλώσεις το δικηγόρικο γραφείο σου.

Στην αρχή, ο Ζάκ γελοούσε μ' αυτές τις ιδέες της. Μά, όταν το σκέφτηκε καλύτερα, βρήκε πως είχε δίκιο η μητέρα του. Βέβαια, η Υδώνη δεν ήταν επταλούδισσα, αλλά δεν ήταν και πλούσια...

Μά έπρεπε πρώτα να ξεκαθαρίσει τη θέση του μαζί της. Γι' αυτό πήρε την απόφαση και της μίλησε σήμερα έτσι...

— "Όταν έμεινε μόνη, η Υδώνη σωριάστηκε ανάσθητη στο ντιβάνι.

Συνήλθε σέ μία κλινική. Είχε περάσει μία μεγάλη, επικίνδυνη κρίση.

— "Είσαστε πολύ καλύτερα, δεσποινίς, της είπε με καλωσύνη ο γιατρός. Σε λίγες μέρες θα μπορέσετε να σηκωθείτε.

— "Εκείνη χαμογέλασε πικρά. "Ενα σύννεφο πέρασε απ' τα όμορφα μάτια της, και καθώς τάκλεινε για να το διώξει, δυό δάκρυα κυλήσανε στα χλωμά της μάγουλα...

Τον άλλο μήνα, έφυγε για το Νταβός, για θεραπεία.

— "Ο Ζάκ παντρεύτηκε, πήρε μία κοπέλλα με προίκα. Στην αρχή, διασκεδάζε όσο μπορούσε, πάντα με τη συντροφιά της γυναίκας του, που δεν τον άφινε μονάχο ούτε στιγμή. Μά, σέ λίγους μήνες, άρχισε το μαρτύριο του. Με τις εξωφρενικές απαιτήσεις της, η γυναίκα του όχι μόνον είχε φάει όλη την προίκα της, μά τον είχε σχεδόν καταστρέψει κι' αυτόν...

— "Η μητέρα του πέθανε από άσπληξία, ύστερ' από ένα φοβερό καυγά με την ιδιότροπη νύφη της.

— "Όταν, ύστερ' από δυό χρόνια, η Υδώνη γυρίζει απ' το Νταβός, διάβασε σέ μία εφημερίδα, μέσ' στο τράινο που ταξίδευε:

— "Ο τραγικός θάνατος του δικηγόρου Ζάκ Μπερνιέ. Πρόκειται περί εγκλήματος ή αυτοκτονίας;»

Δάκρυσε τότε και ψιθύρισε:

— "Όταν είν' αδύνατος ο άνθρωπος και δεν μπορεί να εκδικηθή, τον βοηθεί ο Θεός!

Κι' ένας στεναγμός ανακουφίσας φούσκωσε τ' ώ-ραίο στήθος της.

Γρήγορα όμως η καλή καρδιά της επαναστάτησε, και μάλωσε τότε τον εαυ-τό της:

— "Α, όχι! ψιθύρισε. Δεν ήταν σωστό αυτό που είπα. Δεν έπρεπε να χαρώ για το θάνατο του Ζάκ. Μία τόσο σκληρή τιμωρία για έν' ανθρώπινο σφάλμα... πάλι πολύ! Ο Θεός άς τον συχα-ρέσει τώρα!...

Ζ. ΝΤΕΛΑΝΤΙΕ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντινο ρεπορτάζ

Το καλοκαιρινό θέατρο «Ακροπόλ» της οδού 'Ιπποκράτους, στεγάζεται οριστικά. Το «Ακροπόλ», όπου θα στεγασθώ, μετά την κατεδάφιση των «Ολυμπίων», ή Λυρική Σκηνή, μετατρέπεται σέ χειμερινό, με τρεις ευρύχωρες εξέδρες, έτσι ώστε να μπορεί να περιλάβη άνετα 1500 θεατές.

Φυσικά, η κατασκευή θα είναι τέτοια, ώστε το θέατρο να ανοίγνι το καλοκαίρι και να λειτουργή με όλες τις δυνατός ανέσεις.

Το «Ακροπόλ», λοιπόν, θα είναι το χειμώνα ή τρίτη μουσική σκηνή της 'Αθήνας, μαζί με τού «Παπαιωάννου» και της «Κυβέλης».

Στού «Παπαιωάννου» θα μεταφερθώ με ελάχιστα αλλαγές, ο θίασος τού «Ακροπόλ» και στο θέατρο «Κυβέλης» ο θίασος τού «Περροκέ», ένισχυμένος με νέα αξιόλογα στελέχη.

— Για πρώτη φορά, ένας όμιλος 'Ελλήνων καλλιτεχνών, ύστερα από επίσημη πρόσκληση, πρόκειται να επισκεφθώ, την έρχομένη εβδομάδα, τη Σοβιετική Ρωσία.

Στόν επίσημο κατάλογο, αναφέρονται τά ονόματα της 'Αννης Ζαχαράτου, τού Πέτρου 'Επιτροπάκη, της χορογράφου Τσιτάννας Βαρουτή, τού χορευτού και χορογράφου 'Αγγελου Γριμάνη, τού βιολονίστα Νίκου Δικαίου και της πιανίστας Λίλας Λαλαουήν. Με την ευκαιρία αυτή, ο 'Αγγελος Γριμάνης και ή Τσιτάννα Βαρουτή, θα παρουσιάσουν στή Μόσχα επίδειξη ελληνικών χορών με χαρακτηριστικά τοπικά κοστούμια.

— Μετά τού «Τρίο Κιτάρου» και τού «Τρίο Μπελκάντο», που παρουσίασε εφέτος για πρώτη φορά ο Γιώργος Οικονομίδης, ένα ακόμη παρόμοιο συγκρότημα, τού «Τρίο Καντρόν», έκανε, τις τελευταίες μέρες, τήν εμφάνισή του στήν 'Αθήνα.

Πρόκειται για τρία συμπαιθτικά παιδιά, ηλικίας 18 ως 20 ετών, αυτοδίδακτα, που πήραν για πρώτη φορά τού βραβείου της σκηνής στή Θεσσαλονίκη.

— Ο βαθύφωνος Νίκος Ζαχαριάς, ύστερα από μία εμφάνιση, που έκανε στήν Πάτρα και άλλη μία που θα κάνει στή Θεσσαλονίκη, με τήν Κρατική 'Ορχήστρα — στήν 'Αθήνα δεν θα εμφανισθώ καθόλου — θα ξαναφύγνι για τήν 'Ιταλία, προκειμένου να επαναλάβη προσεκώς τις εμφανίσεις του στο θέατρο της «Σκάλας» τού Μιλάνου.

— Για πρώτη φορά, ο Νίκος Γούναρης, θα κάνει τήν εμφάνισή του, ως πρωταγωνιστής σ' ένα καινούριο ελληνικό φιλμ, που θα φέρνι τόν τίτλο «Τροβαδούρος της 'Αθήνας».

— Η Ζαζά Μπριλλάντη, που γύρισε από τήν 'Αμερική, ύστερα από δυό χρόνια, μιλά τώρα τέλεια τ' Αγγλικά, που έμαθε εκεί, ακολουθώντας συστηματικά μαθήματα σέ νυκτερινή σχολή. Αυτό της έδωσε τήν ευκαιρία να τραγουδήσιν πολλά αμερικανικά τραγούδια, κατά τήν διάρκεια της εκεί παραμονής της, ανάμεσα στά οποία και ένα δικό της σουζε, με τόν τίτλο «Χουάτ ιξ δι λόβ», που έγραψε ειδικά γι' αυτήν ένας 'Αμερικανός συνθέτης.

— Τό «Κυριακάτικο Ξύπνημα», ή πιο αξιόλογη ελληνική ταινία της χρονιάς, που πραγματοποιήσε ρεκόρ εισπρα-ξεων, θα προβληθώ στό εφετεινό κινηματογραφικό φεστιβάλ τού 'Εδιμβούργου.

Με τήν ευκαιρία αυτή θα μεταβούν στό 'Εδιμβούργο οι πρωταγωνιστάι και ο σκηνοθέτης τού έργου.

— Μία ένδιαφέρουσα...κουμπαρία συνε-φωνήθη τις τελευταίες μέρες, μεταξύ της Γαλλικής βεντέτας, Κριστιν Βερ-β'Ιωάννας 'Αλβα, με τήν οποία τήν συν-δέει παλιά φίλια.

Οι δυό καλλιτέχνιδες τού τραγουδιού έδωσαν τού λόγου τους να παντρεύουν τά παιδιά τους.

Για δούους δεν τού ξέρουν, ή Βερσέλ έχει δυό χαριτωμένα κοριτσάκια και ή 'Ιωάννα 'Αλβα δυό αγοράκια, στήν ίδια σκεδόν ηλικία!

Θ ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Κ ΑΘΕ άνθρωπος που θα τού φέρνι ή τύχη να βρεθώ απέναντι στήν Ξανθίππη είναι θύμα. Γιατί είναι αδύνατο να μη βρεθώ — για ένα οποιοδήποτε λόγο — κάτω απ' τόν ακατάσχετο καταρράκτη της γλώσσας της. 'Ακόμα και άγιος άνθρωπος ναύαι και καμιά πρόθεσι να μην έχνι τή θίξη, μπορεί να τήν λαγοκυτάξιν — γιατί και σαν θέαμα ή Ξανθίππη παρουσιάζει ένδιαφέρον — όποτε θ' άρπάξιν τή κα-τσάδα τού:

— Τί συμβαίνει κύριε; — Τί συμβαίνει μαντάμ; Τίποτα. — Τότε γιατί με κυττάτε; Βρίσκετε τί-ποτε τού περιεργού; — Όχι μαντάμ.

— Τότε γυρίστε τά στραβά σας από κεί και να κυττάτε άλλα αξιοθέατα!

Κι' ύστερα θα εξακολουθώ να μουμου-ρίζη μόνη της επί πολλή ώρα:

— "Αναιδεια! 'Αδιακρισία! Μά τί τόπος είναι τούτος, Παναγία μου! Κάθονται και σέ κυττάνε αναιδέστατα μέσα στά μάτια σαν να μην έχουν άλλη δουλειά να κάνουν! Μή χειρότερα Παναγία μου! Μή χειρότερα!

Τό πιο πρόχειρο, όμως, θύμα της, τού πιο συνηθισμένο, φυσικά, είναι ο σύζυγός της ο πολυαδής, ταλαίπωρος, υπομονητι-κός, ο στωικός κ. 'Ιερεμίας, που τραβά τών παθών τόν τόν τάραχο απ' τά δημιουργή-ματα μέχρι τή νύχτα τού Θεού. Είναι ένας τύπος αγαστός, ήρεμος, γλυκύτατος, λιγό-λογος, ρεμδαστικός και υπομονητικός σαν τόν 'Ιωβ που δέχεται με καρτερία και στωική απάθεια τις έκρήξεις τών νευρών της δυναμικής γυναίκας τού.

— 'Ιερεμία! — Ναι, Ξανθίππη. — Έφερες ντομάτες;

Και αν μν έφερε, ή κ. Ξανθίππη θ' ά-γανακτήσιν γιατί έφερε — αφού στό σπίτι υπάρχουν άλλες. "Αν δεν έφερε όμως, πάλι ή κ. Ξανθίππη θ' άγανακτήσιν και θα τόν περιούσιν:

— Μά αφηρημένος είσαι; Δεν σου τού είπα τού πρωί; Κι' αν δεν σου τού είπα, δε βλέπεις εσύ;

— Μά είδα. Έχουμε.

— Αυτές που έχουμε να τις φας μονά-χος σου ή μάλλον να τις τρήςφιν στή κα-σίδα σου!

Οι ντομάτες, βέβαια, και τ' άλλα που άφορούν τά ψώνια τού σπιτιού είναι τά πιο άσημαντα. "Απ' τά δημιουργήματα μέχρι τή νύχτα τού Θεού τ' όνομά του βρίσκειται στό στόμα της:

— 'Ιερεμία! — Ναι, Ξανθίππη... — Πότισες τά λουλούδια; — Ναι, Ξανθίππη.

Και σέ λίγο:

— 'Ιερεμία! — Ναι, Ξανθίππη... — Πήγες στήν κουμπάρα; — Ναι, Ξανθίππη.

Και σέ λίγο:

— 'Ιερεμία! — Ναι, Ξανθίππη... — Έφερες σαπούνι; — Ναι, Ξανθίππη.

"Αν ο άγιος αυτός άνθρωπος δεν άπαν-ήσιν με τού άκουσμα τού δυνάματός τού, ή φωνή θα δυναμώσιν:

— Δεν μου λές κουφός είσαι; "Η κάνεις τόν κουφό; Δεν άκούεις που σου μιλά;

— Άκούω Ξανθίππη.

— Τότε γιατί δεν άπαντάς;

— Όρίστε, λέγε.

"Αλλά προτού ή Ξανθίππη τού πη τί θέ-λει — και θέλει πάντα κάτι άσήμαντο — θα βρην τήν ευκαιρία να τόν περιούσιν επί κάμποσα λεπτά της ώρας κι' ύστερα θα προχωρήσιν στό κυρίως θέμα. 'Ακόμα και τά μεσάνυχτα, καθώς ο άνθρωπος κοιμά-ται τόν ύπνο τού δικαίου, θ' άκούσιν μέσα στόν ύπνο τού τή φωνή της:

— 'Ιερεμία! — Καί θά πιναχθώ!

— Τί είναι, Ξανθίππη; — Τί ροχαλήτουμε είναι αυτό που κάνεις!

Για όνομα της Παναγίας! Θά μ' άφισης να κοιμηθώ; Τράνταζε, τού σπιτί!...

Κι' αφού ο δύστυχος 'Ιερεμίας ζητή-σιν συγγνώμην και γυρίσιν απ' τού άλλο πλευρό, ή φοβερή Ξανθίππη θα εξακολου-

'Ιερεμίας ο στωικός

θήσιν επί πολλή ώρα τή μουμούρα:

— Μά δεν είναι ζωή, δεν είναι κατά-στασις αυτή. Ούτε μία στιγμή δεν μπορεί να βρην κανείς ήσυχία μ' αυτόν τόν άνθρω-πο! Ούτε έναν ύπνο ήσυχο δε μπορώ να κάνω. Πά, πά, πά, τή ροχαλήτουμε είναι αυτό!... Σεισμός γίνεται, σωστός σεισμός! Και να πη κανείς πως ο δύστυχος 'Ιε-ρεμίας ροχαλίζει δυνατά; Μπά! Διακριτι-κώτερο, ησυχώτερο ροχαλήτουμε. σιγανώτερο απ' τού δικό του δεν μπορεί να κάνει άν-θρωπος. Παρ' όλα αυτά, ωστόσο ο κ. 'Ιε-ρεμίας ούτε διαμαρτύρεται ούτε καυγαδι-ζει. Πάίρνει τά πράγματα όπως είναι και άντιστέκεται στίς μπορές με τού γλυκό χα-μόγελο που τού χάρισε ο Θεός.

— Και λές ότι είναι νόστιμο τού καρπού-ζι αυτό;...

Αυτός άπάνω κάτω είναι ο κ. 'Ιερεμίας, που θα μάς δοθώ ή ευκαιρία να τόν γνω-ρίσουμε καλύτερα, αργότερα. Για σήμερα άς περιοριστούμε σ' ένα μικρό επεισόδιο που τόν έχει φέρει, ωστόσο, σέ μεγάλη στενοχώρια, και άμηνά! Μεσημέρι. Ζέ-στη. Για τήν ακρίβεια ή ώρα δυό. Κι' ήλθε ο κ. 'Ιερεμίας — επιστρέφοντας απ' τού γραφείο τού κουρασμένος, ιδρωμένος, στραπατσαρισμένος, κρατώντας στά χέρια τού ένα πελώριο καρπούζι, που τού είχε παραγγείλει τού πρωί ή γυναίκα τού.

— Κύτταξε να είναι κόκκινο, 'Ιερεμία! Και γλυκό. 'Αλλοίως θα τού πάς πίσω!

— Ναι, Ξανθίππη.

Κύτταξε μν μου κουβαλήσιν πάλι κανένα από εκείνα τά κολοκύθια που συνη-θίζεις και μου κουβαλές!

Για να είναι σίγουρος ο κ. 'Ιερεμίας και για να μν έχνι επικίνδυνες περιπλοκές με τή γυναίκα τού ζήτησε απ' τόν μονάδη να τού κόψιν. Τό καρπούζι κόπηκε, ο 'Ιερεμίας

είδε ότι ήτάν κόκκινο, τού πληρώσε και τού φορτώθηκε. Όταν, όμως, τού αντίκρυσε ή κ. Ξανθίππη σούφρωσε τά φρύδια:

— Άνοστο είναι 'Ιερεμία! — Κόκκινο είναι Ξανθίππη. — Άλλο τού κόκκινο άλλο τού άνοστο. — Μά δεν είναι άνοστο! — Πού τού ξέρεις; — Όταν τού καρπούζι είναι κόκκινο έ-ναι και γλυκό!

"Εξω φρενών ή κ. Ξανθίππη: — Τώρα θα μάς πής, δηλαδή, ότι δεν ξέρουμε να φάμε και καρπούζι. Μή χειρό-τερα Παναγία μου, μή χειρότερα! Αφού φαίνεται πως είναι άνοστο. "Απ' τή θεωρία τού μονάχη τού καταλαβαίνω.

Και τού συμπεράσμα:

— Πήγαίνε τού πίσω!

Πεισματωμένος ο κ. 'Ιερεμίας έκοψε τού καρπούζι, πήρε μία φέτα, τή δάγκωσε, ά-στράψαν τά μάτια τού από εύχαριστήσι κι' ύστερα έδωσε και στή γυναίκα τού να δοκιμάσιν:

— Όρίστε, κύττα! — Και λές ότι είναι νόστιμο καρπούζι; — Δοκίμασε να δής, Ξανθίππη...

Πάίρνει τού κομμάτι ή Ξανθίππη, τού δαγ-κώνει κι' ύστερα τόν κυττά:

— Αυτό τού καρπούζι τού λές νόστιμο έ-σύ; Μή χειρότερα Παναγία μου! Μή χει-ρότερα! Θά με τρελλάννι αυτός ο άνθρ-πος! "Αντε πήγαίνε τού πίσω! Πήγαίνε τού πίσω σ' αυτόν τόν παληάνθρωπο και πές τού να σου δώσιν ένα καρπούζι της προ-κοπής αλλοίως θα πάω εγώ να τού τού κο-πάνησω στό κεφάλι!

Σιωπηλός, πειθαρχικός, υπομονητικός.

ΔΗΜ. ΨΑΘ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

'Απαισία πλάνη

— "Όποια πλάνη τών γυνών! "Ο άγνοια μεγίστη! Να ρέπουσιν προς έρωτας άνδρών θυρλικών και ν' άγνοούν παντάπασι έμέ τόν μέγαν μύστην τόν γόντα τόν ακραιφνή, τόν Παρατάτικόν!... "Όποια πλάνη τοιγαρούν οίκτρά και άπαισία να όμιλούν τά ήλθε ενθέριμω περί Χάν και ν' άγνοούσιν έμαυτόν, ω Ζεύ, άνοσία, όστις τυγχάνω ως είκος άνήρ μερακλαντάν! Τους πάντας ήγουν δύναμαι να θέσω έκποδών καθ' ό και κάλλος κέκτημαι και τήλικαύτας πόζας ώστε εις τήν άφάνειαν να ρίπτω άναφανδόν είκοσι πέντε 'Αλή Χάν και δέκα Ρουμπιρόζας. Τοιαύτα ούν ετόνιζον προχθές εις τας 'Αθίδας κι' έχων ως δάσιν έγωγε τού «έρρωμένως ζήν» Χάριν έμού, ετόνισον προς τας έκπλήκτους Δίδας τόν 'Αλή Χάν ήγνόνειν ή Τίρνευ ή Τζίνι! Χάριν έμού, ω θήλεα, τόν άφσεν (φίλιν και προς έμέ άνέωξεν έκτάδην τήν (αγκάλην κι' όμώων ήδη συναφώς ως μέγας Δον (Ζουάν ότι τυγχάνω έγωγε ο Βεριτάμπλ ό (Χάν.

— "Εγώ είμι ο βέρος Χάν! έκραζον έκ- (τενώς κι' αι Δίδες άπαξάσασαι, ω έμαυτέ μου (πλάνε! πρό της έμης λαμβρότητας (έδοθούν (δεδώως:

— "Ο! Χάν, μεγάλε και τρανέ και κλη- (τική, ω... Χάνε!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Σερενάτα στο Βοσπόρο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο νεαρός Τούρκος αξιωματικός Νετζίπ εφέντης αγαπάει μ' όλη τη δύναμη της ψυχής του μια νέα που είχε γνωρίσει στο Παρίσι, την 'Αρμάν, ανήψια του ιππότη της Μάλτας 'Αρθούρου Κέντοκ. Μια κοινή φίλη τους, όμως, η βαρύνη Βένφελντ, πληροφορεί τον έρωτα Νετζίπ, ότι η 'Αρμάν είχε μνηστευθεί σχεδόν μ' έναν ανώτερο υπάλληλο της γερμανικής προέλευσης στη Σταμπούλ. 'Επίσης στην 'Αρμάν λέει, ότι ο Νετζίπ της ανέθεσε να της πη νά διακόψουν τις σχέσεις τους. Οι δυο νέοι ωστόσο δίνουν αμοιβαίες εξηγήσεις και νέους όρκους για την αγάπη τους. Τόν Νετζίπ όμως αγαπάει με φιλογέρο έρωτα και η ώρα Γιλδίτ, η γυναίκα του Βαχίρ βέη, του βαθυστάτου προμηθευτού του σώματος των Γεννιτσαρών, που επαναστάτησαν όταν ο Σουλτάνος Σελήμ ο 3ος διάταξε να φορέσουν όλοι οι Τούρκοι στρατιώτες ομοίωμορες στολές.

2ον Ο Καβακτσή δγλου πρόταξε τότε να τοποθετηθούν στη σειρά μπροστά του και άνοιξε τον καταλόγο των προγραφών. Ένας γραμματικός ανέγραψε σε μικρά χαρτάκια τα όνόματα των θυμάτων και τα μοίρασε στους γεννιτσαρούς, που διεκδικούσαν με πείσμα ποιος θα πάρει τα περισσότερα. 'Εκείνοι που έπαιρναν ένα ή περισσότερα χαρτάκια ξεκινούσαν αμέσως με αλαλαγμούς για να εκτελέσουν το δολοφονικό έργο τους.

Έπειτα από μια περίπου ώρα, ο αρχιμάγειρος του 'Οτζουβίρ (31ου όρτα) έριξε στα πόδια του αρχηγού της ανταρσίας το πρώτο κεφάλι. Ήταν ενός γέροντος, του 'Ιμπραήμ εφέντη, που ανήκε στο ιδιαίτερο συμβούλιο του Σουλτάνου. Ο δυστυχισμένος, για να σωθεί, είχε πηδήσει από ένα παράθυρο του σπιτιού του κι' έσπασε τα πόδια του πάνω στο λιθοτόρο του δρόμου. Ο αρχιμάγειρος τον βρήκε σ' αυτή τη θέση και τον άποκεφάλισε.

Αίματηρη σερενάτα

Ένας άλλος γεννιτσαρός, ο Μωχαμέτ, έφερε σε λίγο το κεφάλι του 'Αχμέτ βέη, αρχιπτοκόμου του Σουλτάνου. Μετά τον άποκεφαλισμό του, ένας χασάπης είχε άνοιξει το στήθος του δυστυχισμένου κι' άφου κοιμάτιε την καρδιά του, μοίρασε τα κομμάτια σε κείνους που είχαν συγκεντρωθεί ολόγυρα. Αυτοί τότε την έφαγαν, εκστομίζοντας τρομερές κατάρες έναντιόν αυτού του ανθρώπου, που το μοναδικό του έγκλημα ήταν ότι είχε μείνει πιστός στο Σουλτάνο Σελήμ.

Ένας τρίτος, ο Καυρδός Γιουσούφ, έφερε τρία κεφάλια υπουργών, που είχε κόψει με τα ίδια του τα χέρια.

Σε λίγο, δεκαεφτά κεφάλια, που έμόρφάζαν απείσια, είχαν τοποθετηθεί στη γραμμή, μπροστά στον αρχηγό της ανταρσίας. Τό αίματηρό όργιο κράτησε άλλες δυο μέρες. Ο Καβακτσή δγλου ήταν φαινομενικά παινοδύναμος. 'Αρκούσε να προσφέρει ένα όνομα, για να πείσει άμεσα το κεφάλι εκείνου που το έφερε. 'Αλλ' οι πραγματικοί αρχηγοί της επαναστάσεως ήταν άλλοι. Για τη στιγμή, όμως, έμεναν στην άφάνεια, περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή, για να παραμερίσουν τον Καβακτσή δγλου και να πάρουν την εξουσία.

Την τετάρτη ημέρα, άνοιχτηκαν οι πύλες του στρατοπέδου του 'Ατ Μεινιάν και άμέτρητα πλήθη κόσμου συνέρρευσαν στο έσωτερικό του περιβόλου.

Ο Καβακτσή δγλου ανέβηκε τότε πάνω στα άναποδογυρισμένα καλάνια των γεννιτσαρών και είπε δυνατά:

— Δόξα και τιμή στο μεγάλο 'Αλλάχ

και τον προφήτη του Μωάμεθ! 'Η πίστις έθριάμβευσε! Τα κεφάλια των προδοτών κυλίστηκαν στο βόρβορο! Ο Σουλτάνος κατήργησε άποψε, έπειτα από την επιμονή μας, το προηγούμενο διάταγμα του που είχε σκανδαλίσει τους πιστούς. Δεν θα φορέσουμε ούτε ευρωπαϊκές στολές, ούτε καλπάκια στο κεφάλι. Ούτε θα κρατήσουμε στα χέρια μας τα βαρειά όπλα με τις ξιφολόγες των γκιουσούρηδων. Με τα γιαταγάνια και τα πατροπαράδοτα τουφέκια μας, είμαστε σε θέση ν' αντιμετωπίσουμε όποιον δηποτε έχθρο!

Ούρανομήκεις ζητωκραυγές σκέπασαν τα τελευταία λόγια του.

— 'Αλλά πρέπει ν' ασφαλισθούμε ότι δεν πρόκειται να επαναληφθούν αυτά τα άτοπα εις βάρος των πιστών Μουσουλμάνων, συνεχίστηκε. Και γι' αυτό ένας μόνον τρόπος υπάρχει: Νά κηρυχθεί έκπτωτος ο Σουλτάνος Σελήμ ο 3ος!

— Ναι! Ναι! ακούστηκαν φωνές: Γεννηθήτω το θέλημα του 'Αλλάχ! είπε ο Καβακτσή δγλου. 'Εν όνοματι του λαού και του στρατού, κηρύσσω έκπτωτο από το σουλτανικό θρόνο τον Σελήμ τον 3ο και άνακηρύσσω Σουλτάνο τον Σαχιάδε Μουσταφά, γιου του Σουλτάνου 'Αβδούλ Χαμίτ.

Τό πλήθος υποδέχτηκε με κατάρες έναντιόν του Σελήμ την άναγγελία της καθαιρέσεως του και ξέσπασε σε ζητωκραυγές

Ενδοτακτική

Τό ξύρισμα

Ο Παναγιωτάκης ολυαριδής επισκέπτεται, τάχα βιαστικός, τό φίλο του 'Αναπίδη κρατώντας τό συνθησμένο του χαρτοφύλακα. Ο σκοπός του είναι ο ίδιος, όπως πάντα: Ν' άρχισή τη φλυαρία, να περάσει έτσι η ώρα και τέλος ν' αναγκάσει τό φίλο του να του πη να καθήσει να φάνε.

Μόλις χτύπησε προχθές τό κουδούνι, έτρεξε και τό άνοιξε ο νεαρός βλαστός της οικογενείας, ο μικρός Θεοδωράκης — ένα παιδάκι έξη χρόνων — που σε κάποια στιγμή είπε στον καθημερινόν επισκέπτη:

— Ξέρω, κύριε Παναγιωτάκη, τί έχετε μέσα στην τσάντα σας.
— Τι έχω, παιδί μου; ρώτησε μ' έλαφρά έκπληξη ο ολυαριδής.
— Μιά ξυριστική μηχανή, ένα πινέλο και ένα σαπούνι ξυρίσματος! του είπε ο μικρός Θεοδωράκης.

— Οχι! δα! Και πώς τό φαντάστηκε αυτό;

Κι' ο Θεοδωράκης:
— Νά! 'Η μαμά μου, κάθε φορά που έρχεστε και χτυπάτε τό κουδούνι, λέει στο παπιά μου: 'Ηρθε πάλι νά μάς ξυρίσει!...

Κόκκαλο ο Παναγιωτάκης.

Ο ΘΑΚΟΣ

υπέρ του νέου Σουλτάνου Μουσταφά. 'Επειτα, όλη η αυτή η ανθρώπινη μάζα ξεκίνησε αλαλάζοντας για τ' άνάκτορα.

Ο Σουλτάνος Σελήμ άκούσε ατάραχος την άναγγελία της καθαιρέσεώς του. Την περίμενε, άλλωστε, κι' ήξερε πως δεν υπήρχε κανείς τρόπος για ν' αντίταχθ' σ' αυτήν. Οι άφωτισμένοι σ' αυτόν υπουργοί κι' ανώτεροι κρατικοί λειτουργοί, είχαν θανατωθή. Κι' από τ' άλλο μέρος, ο τακτικός στρατός ύστερούσε κατά πολύ από τους γεννιτσαρούς, που ο αριθμός τους μεγάλωνε ολόένα, γιατί κάθε μέρα έφταναν και νέα στία από τις έπαρχιακές φρουρές.

Καθώς έδγαινε από την αίθουσα του θρόνου, ο καθαιρεθείς Σουλτάνος, συναντήθηκε με τον εξαδέλφο του Μουσταφά, που έτοιμαζόταν νά βγ' σ' έναν έξωστη για νά χαιρετήσει τ'α πλήθη, που είχαν συγκεντρωθή κάτω από τ' άνάκτορα.

— 'Αγαπητέ μου εξαδέλφε, του είπε, οι προσπάθειές μου δεν έφεραν τό άποτελεσματά που προσδοκούσα. Εύχομαι να είσαι ευτυχέστερος και νά δείξεις ικανώτερος από μένα. Πρέπει να είσαι βέβαιος, ότι άσινω χωρίς λήψη τό θρόνο.

— 'Επειτα έσφίξε τό Μουσταφά στην άγκαλιά του και τον φίλησε στο πρόσωπο.
— Ο 'Αλλάχ νά δώσει να είσαι ευτυχισμένος και νά κάμης ευτυχισμένους και τους υπηκόους σου, του είπε.

Ο νέος Σουλτάνος δεν μπόρεσε ν' άρθώσει λέξη. 'Η μεγαλοψυχία του Σελήμ τον έκανε τώρα να ντρέπεται γιατί είχε γίνει όργανο στα χέρια των συνωμοτών που είχαν όρκησθή νά τον ανατρέψουν. 'Αλλ' η μεταμέλεια του δεν χρησίμευε σε τίποτε πιά. 'Η μοίρα είχε πη την άποφασιστική λέξη της.

Μιά πολύτιμη πληροφορία

Μεταξύ των ξένων διπλωματών που πήγαν στα άνάκτορα για νά συγχαρούν τό νέο Σουλτάνο, ήταν κι' ο κόμης Ταγκρέδος Βλεμεγχαίμ.

Φευγώντας από τ' άνάκτορα, άκολούθησε την κυκλική λεωφόρο που περιέβαλλε τους σουλτανικούς κήπους. 'Η λεωφόρος αυτή διασταυρωνόταν έπειτα από καμιά τριακοσαριά μέτρα με μία άλλη που ώδηγούσε στο Γαλάτα.

Όταν έφτασε στο σημείο της διασταυρώσεως, ο Γερμανός διπλωμάτης είδε δυο γυναίκες που προχωρούσαν προς τό μέρος του.

Από την περιβολή τους, μάντευσε αμέσως πως η μία έπρεπε νά ήταν η κυρία κι' η άλλη η υπηρέτρια. Τά πρόσωπα και των δυο κρύβονταν πίσω από τον πατροπαράδοτο φερέτζε.

Οι δυο γυναίκες σταμάτησαν μπροστά στον έκπληκτο Βλεμεγχαίμ.

— Γκισούρη, ρώτησε η υπηρέτρια, σε μία περίεργη διάλεκτο, όπου αναμιγνύονταν λέξεις από όλες τις γλώσσες, η κυρία μου έπιθυμεί νά μάθ' αν είσαι εκείνος που έπρόκειτο να νυμφευθή την ανήψια του 'Αρθούρου Κέντοκ.

— 'Εγώ είμαι, άπάντησε ο Βλεμεγχαίμ, χωρίς νά προσπαθήση νά κρύψη την έκπληξη που του προξένισε αυτή η έρώτησις.

— 'Η υπηρέτρια μετέφρασε την άπάντησή του στην κυρία της και κατόπιν ξαναρώτησε:

— Γιατί δεν έγιναν άκόμη οί γάμοι σου μ' αυτή τη νέα;

— 'Η νέα αυτή έρώτησις έφερε σ' άμνησινά τον κόμητα. Και, σ' αλήθεια, δεν ήταν εύκολο ν' άπάντησ' σ' αυτήν.

— Δεν άπάνταξ; εξακολούθησε η υπηρέτρια, μεταφράζοντας τά λόγια της κυρίας της. Θα σου τό πω εγώ όμως. Μήπως ο Νετζίπ εφέντης είναι ευτυχέστερος από σένα;

Ο Βλεμεγχαίμ έγινε κατακίτρινος.
— Συκοφαντείτε μία νέα που είναι ά-

νώτερη από κάθε ύποψία, άπάντησε. 'Η διαγωγή της δεσποινίδος Κέντοκ είναι άπερίληπτη και άποτελεί έγκλημα, τό νά προσπαθήτε να προκαλέσετε ύποψίες εις βάρος της.

— 'Η υπηρέτρια μετέφρασε αυτά τά λόγια στην κυρία της, που φρένιαζε, άκούοντας την άπάντησι του Βλεμεγχαίμ.

— Πες στον γκιουσούρη, φώναξε, ότι είναι πολύ άνόητος. 'Η γυναίκα που αγαπάει, τον προδίδει με τον Νετζίπ εφέντη. Πριν από λίγες μέρες, συναντήθηκαν στο νεκροταφείο του Τοπχανέ και προχθές άκόμη, ο Νετζίπ έσφίξε στην άγκαλιά του την ανήψια του Κέντοκ κοντά στο ύδραγωγείο του Βεκογλού. Είμαι, λοιπόν, εγώ συκαφάνης, η αυτός είναι άνόητος;

Ο Βλεμεγχαίμ δάγκωσε τ'α χείλη του.

— Εύχαριστώ για τις πληροφορίες που μου δώσατε, κυρία, είπε. Μην άμφιβάλλετε, ότι θα κάμω εκείνο που πρέπει.

— Και τί σκέφτεσαι νά κάμης; ρώτησε η Τουρκάλα.

— Θα τιμωρήσω τό Νετζίπ εφέντη όπως τό αξίζει, άπάντησε ο Γερμανός διπλωμάτης.

— Ο Νετζίπ, είπε η συνομιλήτριά του, άναμίχθηκε στις τελευταίες παραχές και τό κεφάλι του έχει προκρηυχή. 'Αλλ' ο άθλιος πρόφτασε νά εξαφανισθή. Σ'υ, όμως, αν τό θελήσης, μπορείς νά τον παραδώσης.

— Πού βρίσκεται; ρώτησε με ένδιαφέρον ο Βλεμεγχαίμ.

— Στο σπίτι μιάς ξένης, της Βαρώνης Βένφελντ, που μένει τώρα στο Βουγιούκ Δερέ. Αυτή τον έχει κρύψει. Κι' όπως ξέρεις, η δικαιοσύνη του πολυχρονμένου μας Σουλτάνου δεν μπορεί νά κάμη τίποτε εναντίον του, γιατί η έρευνα στα σπίτια των ξένων υπηκόων, απαγορεύεται από τις συνθήκες. Σ'υ, όμως, αν τό θελήσης, μπορείς νά τον παρασύρης έξω από τό σπίτι, άφου συνεννοήσης προητέρως με τό Βαχίρ βέη, που είναι τσορβατζής του 'Οτουζβίρ. Αυτός θα στείλ'η μερικούς ανθρώπους του στο μέρος που θα τό υποδείξεις για νά τον πιάσουν. Με τον τρόπο αυτό, θα πραγματοποιήθ' η έκδίκησίς σου, γιατί, όπως σου είπα, μόλις συλληφθή, ο δήμιος θα τό κόψη τό κεφάλι.

— Εύχαριστώ, είπε ο Βλεμεγχαίμ. Θα κάμω εκείνο που πρέπει.

Κι' άφου χαιρέτησε τις δυο γυναίκες, άπομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα.

Η μονομαχία

Οι άναγνώστες μας θα μάντεψαν, βέβαια, πως η γυναίκα που είχε δώσει αυτές τις πληροφορίες στα Βλεμεγχαίμ, δεν ήταν άλλη από τη Γιλδίτ.

— 'Η σύζυγος του Βαχίρ βέη παρακολουθούσε άδιάκοπα τό Νετζίπ εφέντη κι' ήξερε τά πάντα.

Ο νεαρός αξιωματικός, που είχε μείνει πιστός στο Σουλτάνο Σελήμ ως την τελευταία στιγμή κι' είχε σχεδιάσει μία ένοπλη αντίστασι εναντίον των γεννιτσαρών, όταν έμαθε, ότι οι τελευταίοι τον ζητούσαν για νά τον σκοτώσουν, σκέφτηκε, ότι η μόνη που μπορούσε νά τον σώση σ' αυτή την περίπτωση, ήταν η κυρία Βένφελντ.

— 'Η σκέψη νά ζητήσει καταφύγιο στο σπίτι της Βαρώνης, είχε υπαγορευθή κι' από έναν άλλο λόγο.

Μετά τα πρώτα έπεισοδία της επαναστάσεως των γεννιτσαρών, η βαρύνη Βένφελντ κι' ο ιππότης Κέντοκ είχαν φύγει από την Σταμπούλ κι' είχαν νοικιάσει δυο γειτονικές έπαυλεις στο μαγευτικό προάστειο Βουγιούκ Δερέ.

Ο Νετζίπ έκανε, λοιπόν, τη σκέψη ότι, μένοντας στο σπίτι της Βαρώνης, ίσως κατάφερνε νά επικοινωνήση με την 'Αρμάν και βαυκαλιζόταν με την έλπίδα, ότι η φίλη του δεν θα άρνιόταν νά τον έσυμπρετήσει σ' αυτή την περίπτωση.

— 'Αλλ' η πρώτη συνομιλία που είχε μαζί της, σχετικά μ' αυτό τό ζήτημα, τον έκανε νά χάση κάθε έλπίδα.

— 'Η Βαρώνη, όταν έμαθε τό μεγάλο κίνδυνο που άπειλούσε τό Νετζίπ, ανέθεσε σε μερικούς ανθρώπους της νά τον αναζητήσουν, χωρίς νά ξέρη ότι κι' ο νεαρός αξιωματικός προσπαθούσε να φθάση άπαράτητος στο Βουγιούκ Ντερέ, για νά έπικα-

λεσθή την προστασία και την ύποστήριξή της.

Όταν τον είδε, τέλος, μπροστά της, τον έσφίξε με συγκίνηση στην άγκαλιά της, όπως θα έκανε μία μητέρα για τό παιδί της και τό έλεγε ότι θα φροντίζε νά τον φυγάδεύση αμέσως στο έξωτερικό. Από τ' άλλο μέρος, όμως, άρνήθηκε κατηγορηματικά νά κάμη γνωστή στην 'Αρμάν την παρουσία του στο σπίτι της ή νά διευκολύν'η μία συνάντησι μεταξύ των δυο νέων.

— 'Αγαπητέ μου Νετζίπ, του είπε, σου είπα κι' άλλοτε ποιά είναι η γνώμη μου πάνω σ' αυτό τό ζήτημα. 'Οχι μόνο ο γάμος σας εινε άδύνατος, αλλά κι' η επιμονή σας νά συνεχίσετε τις σχέσεις σας μπορεί νά σας έκθέση σε σοβαρωτάτους κινδύνους. 'Αφού, λοιπόν, έτσι η αλλοίως, πρόκειται νά χωρισθήτε, είναι καλύτερο νά γίνει αυτό σήμερα παρά αύριο. 'Ο χρόνος θα έπουλώση τις πληγές σας.

Τό ύφος της ήταν τόσο άδιοπρεπές και τό βλέμμα της φάνερνε τόσο ειλικρίνεια, που ο Νετζίπ δεν τόλμησε νά της κάμη καένα υπαινιγμό για την τρομερή ύποψία που είχε περάσει από τό μυαλό της 'Αρμάν.

— 'Επειτα από δυο μέρες, καθώς περπατούσε με τό σούρουπο στον κήπο της έπαυλεις, είδε κοντά στην καγκελωτή πόρτα ένα μεγάλο φακέλλο και, σκύβοντας νά τον πάρη, διάβασε πάνω σ' αυτόν τ' όνομά του.

Ο Νετζίπ ανέβηκε τρέχοντας στο δωμάτιό του κι' άφου κλείδωσε την πόρτα έσχισε τό φακέλλο.

Μέσα σ' αυτόν βρισκόταν μία έπιστολή, που ήταν γραμμένη γαλλικά. Στο κάτω μέρος διακρινόταν πολύ καθαρά η ύπογραφή του κόμητος Ταγκρέδου Βλεμεγχαίμ.

Ο Νετζίπ εφέντης διάβασε τά εξής:

«Κύριε,

Μιά τυχαία σύμπτωση μ' έκαμε νά μάθω τις άνοικτες συναντήσεις σας με πρόσωπο, που εινε πολύ πιθανόν ότι θα φέρη αύριο τ' όνομά μου. Την πράξι σας αυτή θεωρώ ως προσωπική ύβρι εναντίον μου και εν όνοματι του δικαιώματος που μου παρέχει η ιδιάζουσα θέση μου κοντά στο πρόσωπο αυτό, σας προσκαλώ νά εύαιρεστήθητε νά μου παρασχετε την όριζόμενη από τά διεθνή νόμια ικανοποίησι σε παρόμοιες περιπτώσεις.

Δεν παραγνωρίζω τη λεπτή θέση σας έπειτα από τά τελευταία γεγονότα. Για τό λόγο αυτό, σας παρακαλώ νά έρθετε νά με συναντήσετε αύριο τό πρωί, κατά τά σημερινά, στο άλσος που βρίσκεται κοντά στο ύδραγωγείο. Τό μέρος αυτό εινε

έρημο εκείνη την ώρα και θα μπόρέσουμε νά λύσουμε τη διαφορά μας χωρίς νά μας ενοχλήση κανείς. Θα έχω μαζί μου δυο καινούργια πιστόλια, που άγόρασα έπείγης γι' αυτό τό σκοπό. Τό κατ' έμέ θεωρώ περιττούς τους μάρτυρες. Τίποτα, όμως, δεν σας έμποδίζει νά φέρετε όποιοδήποτε πρόσωπο κρίνετε κατάλληλο γι' αυτό».

— 'Ενα θλιβερό χαμόγελο μ' άσάνοιξε τ'α χείλη του Νετζίπ, όταν τέλειωσε τό διάβασμα αυτής της έπιστολής.

— 'Η μοίρα δεν μ' έγκατέλειψε όπως φοβόμουν, ψιθύρισε μ' ένα θλιβερό χαμόγελο ο Νετζίπ. Αυτή η μονομαχία θα μου δώση ίσως τό θάνατο και θα τερματίση την τραγωδία μου.

— 'Η ιδέα του θανάτου δεν τον τρόμαξε. Τόν έπιθυμούσε μάλιστα. Γιατί καταλάβαινε πως η αγάπη του για την 'Αρμάν ήταν χωρίς έλπίδα. Ο ιππότης Κέντοκ δεν θα έδινε ποτέ τη συγκατάθεσι του για τό γάμο τους.

— 'Ο Βλεμεγχαίμ αγαπάει χωρίς άμοιβολία την 'Αρμάν, είπε σε λίγο. Αν από τους δυο μας κάποιος πρέπει νά φύγη από τη μέση, τό πιο σωστό εινε νά φύγω εγώ. 'Ο θάνατός μου θα μ' άπαλλάξη από τό φορτίο μάρτυριο της ζωής μου κι' ίσως συντελέση στην ευτυχία της 'Αρμάν.

Ο Βλεμεγχαίμ δεν εινε λιγώτερο άξιος από μένα νά την κάμη ευτυχισμένη.

— 'Η στάσι του Γερμανού διπλωμάτου στην προκειμένη περίπτωση του είχε κάμει έντύπωση. Θα μπορούσε, αν ήθελε, νά τον προδώση στους γεννιτσαρούς και νά ικανοποιήση μ' αυτό τον τρόπο την προσωπική έκδίκησί του. 'Αντί γι' αυτό, είχε προτιμήσει νά τον προσκαλέση σε μονομαχία και νά διακινδυνεύσει τη ζωή του σ' έναν έντιμο και ίπποτικό άγώνα.

— 'Αλλά ποιος είχε άποκαλύψει στο Βλεμεγχαίμ τό κρησφύγετό του; Ο Νετζίπ τό μάντευε χωρίς δυσκολία.

— Δεν μπορεί νά εινε άλλος από τη Γιλδίτ, είπε. 'Η γυναίκα αυτή ώρκίστηκε την καταστροφή μου.

Τό άλλο πρωί, την ώρα που οι πρώτες λάμψεις της αύγης άπομάκρυναν τά σκοτάδια της νύχτας, οι δυο αντίπαλοι βρέθηκαν μπροστά στο ύδραγωγείο του Βουγιούκ Ντερέ.

Ο Νετζίπ είχε περάσει μία ήρεμη νύχτα. 'Ο φόβος μήπως άποκοιμηθή και δεν βρεθ'η την ώριμένη ώρα στο ραντεβού του Βλεμεγχαίμ τον έκαμε νά μ'ην πείση καθόλου στο κρεβάτι του.

— Ήταν περασμένα μεσάνυχτα, όταν κάθισε στο γραφείο του κι' άρχισε νά γράφη τερικές έπιστολές.

— Σας παρακαλώ, είπε ο κόμης, νά ελέγχετε αν αυτά τά πιστόλια εινε καινούργια και άμεταχείριστα...

— Σας παρακαλώ, είπε ο κόμης, νά ελέγχετε αν αυτά τά πιστόλια εινε καινούργια και άμεταχείριστα...

έρημο εκείνη την ώρα και θα μπόρέσουμε νά λύσουμε τη διαφορά μας χωρίς νά μας ενοχλήση κανείς. Θα έχω μαζί μου δυο καινούργια πιστόλια, που άγόρασα έπείγης γι' αυτό τό σκοπό. Τό κατ' έμέ θεωρώ περιττούς τους μάρτυρες. Τίποτα, όμως, δεν σας έμποδίζει νά φέρετε όποιοδήποτε πρόσωπο κρίνετε κατάλληλο γι' αυτό».

— 'Ενα θλιβερό χαμόγελο μ' άσάνοιξε τ'α χείλη του Νετζίπ, όταν τέλειωσε τό διάβασμα αυτής της έπιστολής.

— 'Η μοίρα δεν μ' έγκατέλειψε όπως φοβόμουν, ψιθύρισε μ' ένα θλιβερό χαμόγελο ο Νετζίπ. Αυτή η μονομαχία θα μου δώση ίσως τό θάνατο και θα τερματίση την τραγωδία μου.

— 'Η ιδέα του θανάτου δεν τον τρόμαξε. Τόν έπιθυμούσε μάλιστα. Γιατί καταλάβαινε πως η αγάπη του για την 'Αρμάν ήταν χωρίς έλπίδα. Ο ιππότης Κέντοκ δεν θα έδινε ποτέ τη συγκατάθεσι του για τό γάμο τους.

— 'Ο Βλεμεγχαίμ αγαπάει χωρίς άμοιβολία την 'Αρμάν, είπε σε λίγο. Αν από τους δυο μας κάποιος πρέπει νά φύγη από τη μέση, τό πιο σωστό εινε νά φύγω εγώ. 'Ο θάνατός μου θα μ' άπαλλάξη από τό φορτίο μάρτυριο της ζωής μου κι' ίσως συντελέση στην ευτυχία της 'Αρμάν.

Ο Βλεμεγχαίμ δεν εινε λιγώτερο άξιος από μένα νά την κάμη ευτυχισμένη.

— 'Η στάσι του Γερμανού διπλωμάτου στην προκειμένη περίπτωση του είχε κάμει έντύπωση. Θα μπορούσε, αν ήθελε, νά τον προδώση στους γεννιτσαρούς και νά ικανοποιήση μ' αυτό τον τρόπο την προσωπική έκδίκησί του. 'Αντί γι' αυτό, είχε προτιμήσει νά τον προσκαλέση σε μονομαχία και νά διακινδυνεύσει τη ζωή του σ' έναν έντιμο και ίπποτικό άγώνα.

— 'Αλλά ποιος είχε άποκαλύψει στο Βλεμεγχαίμ τό κρησφύγετό του; Ο Νετζίπ τό μάντευε χωρίς δυσκολία.

— Δεν μπορεί νά εινε άλλος από τη Γιλδίτ, είπε. 'Η γυναίκα αυτή ώρκίστηκε την καταστροφή μου.

Τό άλλο πρωί, την ώρα που οι πρώτες λάμψεις της αύγης άπομάκρυναν τά σκοτάδια της νύχτας, οι δυο αντίπαλοι βρέθηκαν μπροστά στο ύδραγωγείο του Βουγιούκ Ντερέ.

Ο Νετζίπ είχε περάσει μία ήρεμη νύχτα. 'Ο φόβος μήπως άποκοιμηθή και δεν βρεθ'η την ώριμένη ώρα στο ραντεβού του Βλεμεγχαίμ τον έκαμε νά μ'ην πείση καθόλου στο κρεβάτι του.

— Ήταν περασμένα μεσάνυχτα, όταν κάθισε στο γραφείο του κι' άρχισε νά γράφη τερικές έπιστολές.

— Σας παρακαλώ, είπε ο κόμης, νά ελέγχετε αν αυτά τά πιστόλια εινε καινούργια και άμεταχείριστα...

— Σας παρακαλώ, είπε ο κόμης, νά ελέγχετε αν αυτά τά πιστόλια εινε καινούργια και άμεταχείριστα...

— Σας παρακαλώ, είπε ο κόμης, νά ελέγχετε αν αυτά τά πιστόλια εινε καινούργια και άμεταχείριστα...

— Σας παρακαλώ, είπε ο κόμης, νά ελέγχετε αν αυτά τά πιστόλια εινε καινούργια και άμεταχείριστα...

— Σας παρακαλώ, είπε ο κόμης, νά ελέγχετε αν αυτά τά πιστόλια εινε καινούργια και άμεταχείριστα...

— Σας παρακαλώ, είπε ο κόμης, νά ελέγχετε αν αυτά τά πιστόλια εινε καινούργια και άμεταχείριστα...

— Σας παρακαλώ, είπε ο κόμης, νά ελέγχετε αν αυτά τά πιστόλια εινε καινούργια και άμεταχείριστα...

— Σας παρακαλώ, είπε ο κόμης, νά ελέγχετε αν αυτά τά πιστόλια εινε καινούργια και άμεταχείριστα...

— Σας παρακαλώ, είπε ο κόμης, νά ελέγχετε αν αυτά τά πιστόλια εινε καινούργια και άμεταχείριστα...

— Σας παρακαλώ, είπε ο κόμης, νά ελέγχετε αν αυτά τά πιστόλια εινε καινούργια και άμεταχείριστα...

— Σας παρακαλώ, είπε ο κόμης, νά ελέγχετε αν αυτά τά πιστόλια εινε καινούργια και άμεταχείριστα...

— Σας παρακαλώ, είπε ο κόμης, νά ελέγχετε αν αυτά τά πιστόλια εινε καινούργια και άμεταχείριστα...

— Σας παρακαλώ, είπε ο κόμης, νά ελέγχετε αν αυτά τά πιστόλια εινε καινούργια και άμεταχείριστα...

— Σας παρακαλώ, είπε ο κόμης, νά ελέγχετε αν αυτά τά πιστόλια εινε καινούργια και άμεταχείριστα...

— Σας παρακαλώ, είπε ο κόμης, νά ελέγχετε αν αυτά τά πιστόλια εινε καινούργια και άμεταχείριστα...

— Σας παρακαλώ, είπε ο κόμης, νά ελέγχετε αν αυτά τά πιστόλια εινε καινούργια και άμεταχείριστα...

</

«Η πρώτη απ' αυτές απευθυνόταν στην 'Αρμάν». Ο Νετζίπ της εξέφραζε μέσα σ' αυτήν την αγάπη του και κατέληγε λέγοντας ότι, αν συνέβαινε να σκοτωθώ στη μονομαχία του με τον Βλεμεγχαίμ, θα ξεψυχούσε με το όνομά της στα χείλη.

«Η δεύτερη απευθυνόταν στην κυρία Βένφελντ. Ο Νετζίπ δεν έκανε σ' αυτήν τον παραμικρό υπαινιγμό για την περιέργη στάση της Βαρώνης. Της εξέφραζε μόνο την ευγνωμοσύνη του για τη μεγάλη στοργή και το ενδιαφέρον της και της ζητούσε συγγνώμη γιατί είχε κρατήσει μυστική απ' αυτήν την επικείμενη μονομαχία του με τον Βλεμεγχαίμ.

«Η τρίτη επιστολή απευθυνόταν στο γεννίταρο. Αλλ' 'Όσμάν, που είχε σταθή κοντά του σαν δεύτερος πατέρας κατά την παιδική του ηλικία. Ο Νετζίπ τόν αποχαιρέτούσε με θερμές εκφράσεις ευγνωμοσύνης, χωρίς να του δίνει λεπτομερείς εξηγήσεις για τη διαφορά του με τον Γερμανό διπλωμάτη. Τόνιζε επίσης σ' αυτήν ότι δεν είχε απομακρυνθεί από την πίστι των πατέρων του κι' ότι θα ήταν σφαλέρη όποιος δήποτε αντίθετη κρίσι για τα θρησκευτικά του αισθήματα.

«Ο Νετζίπ, αφού έκλεισε και τις τρεις επιστολές, τις έβαλε μέσα σ' ένα μεγάλο φάκελλο κι' έγγραψε πάνω σ' αυτόν το όνομα της Βαρώνης. Κάτω απ' αυτό πρόσθεσε τα εξής:

«Ν' ανοιχθή μόνον σε περίπτωση που θα παύσω να ζω».

Κόντευε να ξημερώσει. Ο Νετζίπ πήρε τότε δυο σεντόνια από το κρεβάτι του, τα έδεσε το ένα με το άλλο και στερέωσε τη μία από τις άκρες τους στο σιδερένιο πόμολο του παραθύρου. Έπειτα άρχισε να κατεβαίνει... Έφτασε έτσι στο έδαφος. Διέσχισε κατόπιν τον κήπο, σκαρφάλωσε στον εξωτερικό τοίχο και πήδησε από το αντίθετο μέρος.

Στη θέση αυτή κοντοστάθηκε μερικές στιγμές και τέντωσε τ' αυτιά του. Αλλά δεν άκουσε τον παραμικρό θόρυβο. Στο σπίτι επικρατούσε απόλυτη ήρεμια. Άρχισε τότε να προχωρή προς το μέρος του ύδραγωγείου.

Ενας άνθρωπος περίμενε από μερικά λεπτά εκεί. Ο Νετζίπ, πλησιάζοντας, αναγνώρισε τον κόμητα Ταγκρέδο Βλεμεγχαίμ.

Οι δυο αντίπαλοι χαιρέτησαν ο ένας τόν άλλον με μία ελαφρή υπόκλιση.

— Κύριε, είπε ο κόμης, ή επιστολή μου σας πληροφόρησε, νομίζω, για το σκοπό αυτής της πρώινης μας συναντήσεως. Από το ότι ήρθατε εδώ πρέπει να συμπεράνω ότι δέχθηκε την προσκλησή μου.

Ο Νετζίπ έκαμε μία καταφατική κίνηση με το κεφάλι.

Ο κόμης άνοιξε τότε ένα μεγάλο κουτί που κρατούσε κάτω από τη μασχάλη του. Σας παρακαλώ, είπε, να ελέγξετε αν αυτά τα πιστόλια είναι καινούργια και αμεταχειρίστη.

— Πείθουμαι στο λόγο σας, απάντησε ο Νετζίπ.

— Ευχαριστώ, είπε ο Βλεμεγχαίμ. Θα μου κάμετε τότε τη χάρη να τα γεμίσετε και να πάρετε το ένα από τα δύο.

Ο Νετζίπ συμφορώθηκε με την επιθυμία του.

— Είναι ο προσβεβλημένος κι' έχω το δικαίωμα να υπαγορεύω τους όρους μου, είπε ο Βλεμεγχαίμ. Είπε, άλλωστε, πολύ απλοϊ. Θα τοποθετηθούμε σε απόσταση δέκα μέτρων και θ' ανταλλάξουμε τρεις πυροβολισμούς. Η μονομαχία μας θα τερματισθεί όταν ο ένας από τους δυο μας σκοτωθεί ή καταστή ανίκανος να κρατήσει το πιστόλι στα χέρια του. Είσαστε σύμφωνος;

— Απόλυτα σύμφωνος, απάντησε ο Νετζίπ.

— Θα μετρήσω ως τα τρία, συνέχισε ο Βλεμεγχαίμ. Μόλις εκφώνησω αυτό τόν αριθμό, έχετε δικαίωμα να πιέσετε τη σκανδάλη.

Πήραν κατόπιν θέσεις στη νότια πλευρά του ύδραγωγείου.

— Ο Θεός άς είναι μάρτυς και των δύο, είπε ο κόμης.

— Έπειτα εδώσε το παράγγελμα: — «Ετοιμοι!

Κι' ύστερα από μία στιγμή, άρχισε την άριθμηση:

— Ένα!... Δύο!... Τρεις!...

Στόν τρίτο αριθμό, οι δυο αντίπαλοι κατέβασαν τα όπλα και πίεςαν τη σκανδάλη.

Οι σφαίρες, που έφυγαν από τις κάννες των όπλων, χάθηκαν στο κενό, χωρίς να θίξουν κανένα από τους δυο αντίπαλους.

— «Ετοιμοι! Ξαναβάζετε ο Βλεμεγχαίμ.

Κι' άμέσως έπειτα πρόσθεσε:

— Ένα!... Δύο!... Τρία!

Όταν διαλύθηκε ο καπνός, οι δυο αντίπαλοι έστεκαν και πάλι όρθιοι στις θέσεις τους. Αλλά το όπλο του Νετζίπ είχε φύ-

γει από τα χέρια του κι' είχε κυλήσει κάτω. Η σφαίρα του Βλεμεγχαίμ είχε σφηνωθεί στο δεξιό ώμο του και το χέρι του είχε γίνει, ξαφνικά, βαρύ σαν να ήταν από μολύβι.

Ο Βλεμεγχαίμ έτρεξε κοντά του.

— Σύμφωνα με τους όρους μας, είπε, ή μονομαχία μας τερματίστηκε. Μπορείτε να περπατήσετε ή θέλετε να είδοποιήσω να έρθουν να σας πάρουν από δω;

Ο Νετζίπ έλασε πολύ αίμα. Αλλά διατηρούσε τις δυνάμεις και τη διαύγεια του λογικού του.

— Νομίζω πως θα κατορθώσω να γυρίσω μόνος μου στο σπίτι της Βαρώνης Βένφελντ, απάντησε.

— Θα σας συνοδεύσω ως εκεί, είπε ο Βλεμεγχαίμ. Αν θέλετε μπορείτε να στηριχθείτε πάνω μου...

Ξεκίνησαν άμέσως. Ο Βλεμεγχαίμ υποβάσταζε το Νετζίπ από το αριστερό χέρι.

Εφτάσαν, τέλος στην έπαυλη της Βαρώνης. Ο Βλεμεγχαίμ συνόδευσε τόν τραυματία ως την πόρτα και χτύπησε το μικρό κουδούνι που βρισκόταν εκεί. Έπειτα τόν αποχαιρέτησε κι' απομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα.

Μιά απροσδόκητη συνάντηση

Χάρης στις περιποιήσεις της Βαρώνης Βένφελντ, που δεν απομακρύνθηκε ούτε στιγμή από το προσκέφαλό του, ο Νετζίπ έγινε γρήγορα καλά. Προτού περάσουν δέκα μέρες, ή πληγή του είχε κλείσει σχεδόν κι' είχε πάψει να τόν άπασχολή. Από τ' άλλο μέρος, είχε ξαναδобрή τις δυνάμεις του. Αυτή τη φορά, ήταν βέβαιος ότι θα κατάρθωνε να συγκινήσει τη Βαρώνη και ότι θα την έπειθε να είδοποιήσει την 'Αρμάν για να τρέξη στο προσκέφαλό του. Αλλά η κυρία Βένφελντ δεν θέλησε ν' άκουση λέξι πάνω σ' αυτό το ζήτημα.

Εκείνο το απόγευμα, άπουσίαζε από το σπίτι. Ο Νετζίπ περιφέρονταν μόνος μέσα στο σαλόνι, όταν, ξαφνικά, άκουσε ένα άναλαφρο βήμα στη σκάλα. — Έπειτα από μία στιγμή, ή 'Αρμάν βρισκόταν μπροστά του.

Ο νεαρός αξιωματικός έμεινε μερικές στιγμές σαν απολιθωμένος. Δεν μπορούσε να πιστέψει τα μάτια του.

Συνήλθε τέλος, από την κατάπληξι του κι' έτρεξε κοντά στη νεά.

— Άς είναι εύλογημένο το όνομα του ζωντανού Θεού! είπε, σφίγγοντας τα χέρια της μέσα στα δικά του. Είχα άπελπισθή σχεδόν ότι θα σε ξανάβλεπα. Αλλά ή μοίρα μου έπεφύλαξε αυτή τη μεγάλη χαρά.

— Είμαι, σ' αλήθεια, τρελή, απάντησε ή 'Αρμάν. Δεν έπρεπε ναρθώ ποτέ εδώ. Αλλά ήταν ανώτερο από τις δυνάμεις μου. Ηθελα να σε ιδώ έστω και για τελευταία φορά...

— Για τελευταία φορά! είπε ο Νετζίπ. Τί σημαίνει αυτό, 'Αρμάν;

— Η νέα αναστάναζε.

— Δεν θαπρεπε να ξαναϊδωθούμε, απάντησε. Μήπως δεν είσαι αιχμάλωτος της κυρίας Βένφελντ; Μήπως αυτή δεν εξουσιάζει την έλευθερία κι' αυτή ακόμη τη ζωή σου;

— Κάνεις λάθος, 'Αρμάν, είπε ο Νετζίπ, αν φαντάζεσαι ότι υποδουλώθηκα σ' αυτή τη γυναίκα για να σώσω τη ζωή μου. Το μόνο που έκαμα είναι ότι ζήτησα εδώ καταφύγιο και προστασία για να γλυτώσω από τους δολοφόνους που με καταδίωκαν. Η Βαρώνη με δέχτηκε με μεγάλη στοργή και πρέπει να προσθέσω ότι τίποτε, απολύτως τίποτε, στη στάσι της δεν δικαιολογεί τις υποψίες σου. Είπε αλήθεια ότι εξακολουθεί να εναντιώνεται στην ιδέα του γάμου μας και στο ζήτημα αυτό είναι ή πιο άσπονη έχθρά μας. Αλλά, κατά τα άλλα, ή στάσι της είναι άξιοπρεπής, περήφανη και άψογη.

— Τη θαυμάζω! είπε ή 'Αρμάν. Η γυναίκα αυτή κατορθώνει να κρύβη άριστοτεχνικά το πάθος της κάτω από το πρόσημα του ενδιαφέροντος και της στοργής, που αίσθάνεται δήθεν για σένα.

— Την άδικείς! παρατήρησε ο Νετζίπ.

— Αλλά δεν με ρώτησε πως κατορθώσα να φτάσω ως εδώ, είπε ή 'Αρμάν. Μάθε, λοιπόν, ότι αυτή την ώρα ή Βαρώνη Βένφελντ κι' ο κόμης Βλεμεγχαίμ είναι

κλεισμένοι στο γραφείο του θείου μου και συσκέπτονται. Μήπως είναι ανάγκη να σου πω ότι αυτή ή συσκέψη δεν είναι άσχετη με μιά; Νά γιατί μπόρεσα να φύγω κρυφά από το σπίτι και να τρέξω εδώ.

Ο Νετζίπ σκυθρώπασε.

— Αυτό το άκατανόητο παιχνίδι πρέπει να τελειώσει, είπε. Δεν ξέρω με ποιο τρόπο, αλλά είναι άπαραίτητο να ξαναγκασθώ ή Βαρώνη Βένφελντ να μάς φανερώσει ποιοι λόγοι άπαγορεύουν αυτή την περιέργη κι' άκατανόητη στάσι της. Θα μάθουμε έτσι αν πρέπει να την αγαπάμε ή να την μισούμε. Σου όρκίζομαι, 'Αρμάν, ότι αν ή Βαρώνη δεν θελήσει να μου εξηγήσει σήμερα τη στάσι της, θα φύγω απ' αυτό το σπίτι και δεν θα ξαναγυρίσω ποτέ!

Εκείνη τη στιγμή, ή πόρτα του δωματίου άνοιξε άργά κι' ή Βαρώνη Βένφελντ έμφανίστηκε στο άνοιγμα. Τα μάτια της γυάλιζαν παράξενα και το στήθος της άνεβοκατέβαινε με όρμη.

— Η επιθυμία σου θα πραγματοποιηθώ, Νετζίπ, είπε με φωνή που έτρεμε.

Προχώρησε κατόπιν στο έσωτερικό του δωματίου και κάθισε σε μία μεγάλη πολυθρόνα. Έπειτα έκαμε νεύμα στους δυο νέους να καθίσουν κοντά της.

Η έξολόγησις

Πέρασαν άρκετά λεπτά σιωπής, που κανείς δεν άποφάσιζε να διακόψει.

Η Βαρώνη φαινόταν πως δίσταζε να πραγματοποιήσει την υπόσχεσι που είχε δώσει πρωτύτερα. Πήρε, τέλος, την άποφάσι της και γυρίζοντας προς το μέρος του Νετζίπ, του είπε:

— Νόμιζα ότι σου είχα δώσει ως τώρα άρκετά δείγματα της φιλίας μου κι' ότι δεν θα ήταν δυνατόν ν' άμφιβάλης ποτέ για την ειλικρίνειά μου. Δεν θέλω να μιλήσω για τους λόγους που προκάλεσαν την άμφιβολία σου, ούτε και για τη σπουδή και τών δύο σας να με κρίνετε. Αυτή τη στιγμή, έμφανίζομαι σαν κατηγορουμένη μπροστά σας και δεν έπιθυμώ τίποτε περισσότερο από το ν' άπολογηθώ. Είπε αλήθεια, Νετζίπ, ότι μερικά περιστατικά συνδέουν τη ζωή μου μαζί σου. Θα τα μάθεις όλα μία μέρα. Αλλά ή υποψίες σου κι' ή άπειλή σου ότι θα φύγης, ενώ ξέρεις ότι έξω απ' αυτό το σπίτι παραστέκει ο θάνατος, με αναγκάζουν να σου φανερώσω αυτό το μυστικό σήμερα. Και συ, 'Αρμάν, πρέπει να μ' άκούσης. Γιατί και συ άμφεθαλεις για την ειλικρίνεια και την εύθνητα που χαρακτηρίζουν μου. Έγώ, όμως, δεν έχω την παραμικρή άμφιβολία για το ότι είσαι άξιος να φυλάξης ένα μεγάλο μυστικό... Συγχωρήστε με γιατί πρέπει ν' άρχίσω την άφηγησί του, μιλώντας για τόν έαυτό μου. Υπάρχουν μερικά σκοτεινά σημεία της ζωής μου, που πρέπει να σας φανερώσω σήμερα. Προσέξτε με, λοιπόν.

«Γεννήθηκα, όπως θα ξέρετε, στη Σταμπούλ. Ο πατέρας μου, 'Αρμένιος την καταγωγή, ήταν ένας από τους πλουσιώτερους τραπεζίτες του Πέραν. Όταν έγινε δεκατεσσάρων χρόνων, μ' έδωσε ως σύζυγο στο Βαρώνο Βένφελντ, που ήταν τότε πρεσβευτής της Αυστρίας στην Ύψηλη Πύλη. Ο σύζυγός μου είχε περάσει εκείνη την εποχή τα 60. Μ' άλλα λόγια, θα μπορούσε να ήταν όχι μόνο πατέρας μου, αλλά και παππούς μου ακόμη.

«Λίγο καιρό μετά το γάμο μας, φύγαμε για την Εύρώπη, όπου οι υποθέσεις του κράτησαν το σύζυγό μου επί τρία περίπου χρόνια. Όταν ξαναγυρίσαμε στη Σταμπούλ, βρήκα το σπίτι του πατέρα μου έρειπωμένο κι' έμαθα με φρίκη ότι δολοκλήρη ή οικογένειά μου είχε σφαγή από τους γεννιτσάρους. Είχα χάσει, λοιπόν, τα πάντα και δεν μου έμενε άλλο στήριγμα στον κόσμο από το σύζυγό μου. Αλλοίμονο, όμως! Δεν είχα βρή ποτέ κοντά του τη στοργή και την άφοσίωσι που κάνουν μία γυναίκα ευτυχισμένη. Ο δυστυχισμένος ο πατέρας μου με είχε θυσιάσει στην ματαιοδοξία του χωρίς να υποτιμάται ότι μ' άπείχε από τον τρόπο με τον οποίο ή Βαρώνη Βένφελντ ήταν

— Γιατί έδωσες αυτή την άπάντησι; ρώτησε ή κοπέλλα. Δεν θα πάω...

— Έλα, ντύσου, άποκρίθηκε εκείνος, χωρίς άλλη σκέψη.

Μηχανικά, έτοιμάστηκε ή φωτεινή.

— Θάρρω κι' έγώ μαζί σου, είπε ο Χρυσός.

— Έφτασαν στο άρχοντικό της οδού 'Αχαρνών, κι' ή φωτεινή κατάλαβε το χέρι της να τρέμει, καθώς χτυπούσε το κουδούνι. Χτύπησαν τρεις φορές. Επί τέλους μία γρηά υπηρέτρια κοροσουλούμπι και βλοσυρή, άνοιξε την πόρτα.

— Τι γυρεύετε; τους ρώτησε άπότομα.

— Την κυρία Βένεγα.

— Τέτοια ώρα; έκαμε μουτρωμένη ή γρηά Κοιμάται ο κόσμος τέτοια ώρα.

— Είναι κόρη της! είπε ο Χρυσός κι' έσπρωξε με το στανιό την πόρτα.

— Η γρηά τού άφησε να περάσουν μέσα μουρμουρίζοντας.

Μπήκαν στο δωμάτιο της Χρυαής.

— Ένα πρόσωπο χαμένο σαν κέρινο, μάγουλα μπασμένα μέσα, χείλη πούτρεμαν

στο προσέχεις: Η συνέχεις

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ, ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

18ον

«Εκλείνει το κατάστημα ένα βράδυ ο Χρυσός όπως πάντα, όταν είδε ένα παιδί να κυττάει, ψάχνοντας τόν αριθμό.

— Τι θέλεις; τόν ρώτησε.

— Μήπως εργάζεται εδώ καμμία φωτεινή Βένεγα;

— Ναί. Ποιος τήν ζητεί;

— Θέλω να της δώσω ένα γράμμα.

«Η φωτεινή άκουσε από μέσα και πετάχτηκε. Το παιδί έδωσε ένα γράμμα.

— Άνοιξε ή φωτεινή το φάκελλο παραξευμένη, και κύτταξε πρώτα την υπογραφή. «Χρυσή Βένεγα».

Το αίμα έφυγε από τα μάγουλά της, καθώς έδειξε το χαρτί στον άντρα της.

— Διάβασε το, είπε αυτός.

— Ήταν λίγα λόγια, χαλαρήντα πολύ άδεξια, άκανόνιστα, τρεμουλιαστά.

«Φωτεινή, έλεγε το γράμμα. Τρεις μήνες τώρα βρισκομαι κατάκοιτη. Έπαθα ήμηνιανία, και είμαι σ' έλεεινή κατάσταση. Ο άντρας μου είναι ανίκανος να με βοηθήσει. Έρεϊπιό κι' αυτός. Δεν έχω κανένα να φροντίσει για μένα. Σε θυμήθηκα. Δεν ξέρω αν έκανα καλά. Πάντως στο γράφω να ξέρεις την κατάσταση μας. Κι' αν νομίζεις ότι πρέπει να ενδιαφερής, κάνε όπως καταλαβαίνεις».

Το χαρτί έπεσε από το χέρι της.

— Τι άπάντησι θα δώσω; ρώτησε το παιδί ανυπόμονα.

— Η φωτεινή κύτταξε τόν άντρα της.

— Νά πής, παιδί μου, άποκρίθηκε άδιστακτα αυτός, πως σε λίγη ώρα, θα είναι αούτο ή φωτεινή.

Το παιδί έφυγε τρεχάτο.

— Γιατί έδωσες αυτή την άπάντησι; ρώτησε ή κοπέλλα. Δεν θα πάω...

— Έλα, ντύσου, άποκρίθηκε εκείνος, χωρίς άλλη σκέψη.

Μηχανικά, έτοιμάστηκε ή φωτεινή.

— Θάρρω κι' έγώ μαζί σου, είπε ο Χρυσός.

— Έφτασαν στο άρχοντικό της οδού 'Αχαρνών, κι' ή φωτεινή κατάλαβε το χέρι της να τρέμει, καθώς χτυπούσε το κουδούνι. Χτύπησαν τρεις φορές. Επί τέλους μία γρηά υπηρέτρια κοροσουλούμπι και βλοσυρή, άνοιξε την πόρτα.

— Τι γυρεύετε; τους ρώτησε άπότομα.

— Την κυρία Βένεγα.

— Τέτοια ώρα; έκαμε μουτρωμένη ή γρηά Κοιμάται ο κόσμος τέτοια ώρα.

— Είναι κόρη της! είπε ο Χρυσός κι' έσπρωξε με το στανιό την πόρτα.

— Η γρηά τού άφησε να περάσουν μέσα μουρμουρίζοντας.

Μπήκαν στο δωμάτιο της Χρυαής.

— Ένα πρόσωπο χαμένο σαν κέρινο, μάγουλα μπασμένα μέσα, χείλη πούτρεμαν

διαρκώς, σαγόνια που δεν μπορούσαν να σταθούνε σε μία θέσι. Αυτό ήταν το πρώτο που άντίκρισαν, καθώς προχώρησαν προς το κρεβάτι.

«Η φωνή της άρρωστης άκούστηκε σα ρόγχος:

— Φωτεινή... Ήρθες φωτεινή;...

«Έτρεξε ή κοπέλλα, με μία αούθορμητη κίνησι, κι' άγκάλιασε τη θετή μητέρα της.

— Ήλθα, μητέρα...

— Ο Θεός να το δώσει σε εύτυχία! άναστέναξε ή κατάκοιτη γυναίκα και δάκρυα άρχισαν να τρέχουν στα μάτια της.

«Έπειτα κύτταξε έρωτηματικά το Χρυσό, που στεκόταν πλά πίσω.

— Παντρεύτηκε! φώναζε με καμάρι ή φωτεινή. Ο άντρας μου!

— Άπλωσε ένα χέρι κοκκαλιάρικο ή άρρωστη.

— Νά ζήσετε... Είμαι αλήθεια χαρούμενη για την ευτυχία σου... Αλλά... με βλέπεις... Θέλω κάτι να κάνω για να με βοηθήσεις. Βρίσκομαι στα νύχια μιας άπαισίας υπηρέτριας. Θοδάραι μ' ή σκοτώσι για να με κλέψω... Θέλω να μείνεις έξω κοντά μου, φωτεινή.

— Δεν μπορώ, άποκρίθηκε ή κοπέλλα. Είμαι παντρεμένη κι' έργάζομαι...

— Πρέπει να μείνεις, στέναζε ή άρρωστη. Άλλοιώς θα πεθάνω βραδυνισμένη.

Κύτταξε ή φωτεινή τόν άντρα της.

— Πρέπει να μείνεις! είπε κι' εκείνος. Ή πόρτα άνοιξε εκείνη τη στιγμή. Ο Βασιλης Βένεγας προχώρησε στο δωμάτιο.

Είχε ένα κουτό χαμόγελο στα χείλη και τα βήματά του ήταν μικρά, πολύ γεροντικά.

— Α, εσύ είσαι, φωτεινή;... είπε, σαν να την είχε δ' μόλις χτες. Καλά έκανες που ήρθες. Καλά έκανες... Βλέπεις, έμεις έχουμε άρρώστειες...

— Η φωτεινή θα μείνει εδώ, είπε ή γυναίκα του.

— Να μείνει, να μείνει! έκανε αυτός με το ίδιο παράξενο ύφος. Βλέπεις, παιδί μου, ή γρηά Κατερίνα φοβίζει τη γυναίκα μου.

— Ένα νέλιο κουτό άκούστηκε παράξενα στο δωμάτιο. Η Χρυσή γύρισε άπελπισμένη στη θετή της κόρη.

— Βλέπεις την κατάσταση; Η δυστυχία ήρθε μαζεμένη. Πρώτα άρχισε αυτός. Μερα με την ημέρα. Δεν μπορεί πια να δουλέψω. Περνάει έτσι την ημέρα του μεσά-έξω, μέσα-έξω. Κι' όλα του φαίνονται καλά. Όλο γελάει έτσι ήλιθια. Πρώτα αυτός. Κι' έγω μετά λίγες ημέρες. Ο Θεός μάς καταράστηκε...

Στήλωσε τα μάτια της φοβισμένα στην κοπέλλα.

— Φωτεινή! είπε με φωνή ραγισμένη. Πολλές φορές συλλογιστικά αν έφταιξα κι' έγω. Μήπως αυτά που μου έλεες, ήταν σωστά;... Δεν ξέρω. Άκόμα δεν τώχω ξεδιαλύσει μέσα μου. Σε ήπρασε, σε άνασπασμα, θελήσαμε να κάνουμε ένα καλό. Νάχουμε κι' έμεις ένα καλό να μας λογαριάσει ο Θεός μία μέρα. Δεν ξέρω όμως αν το καταφέραμε. Μήπως...

Κάποια μνησικακία πέρασε από μάτια της φωτεινής. Η φωνή της άκούστηκε άνεπαίσθητα σκληρή.

— Δεν ξέρω, μητέρα. Αυτό μπορείς να το ξέρεις εσύ, καλύτερα. Ο Θεός λογαριάζει πιο πολύ τη σκέψη παρά την πράξι. Τις σκέψεις σας και τη ζέρετε καλύτερα, έσεις μπορείτε να τις ζέρετε καλύτερα.

Ο Χρυσός μπήκε στη μέση με καλωσύνη.

— Ο Θεός δοκιμάζει και τους καλούς. Τίποτα δεν είναι άπόλυτο. Έξέ άλλου, από αυτή τη στιγμή, ή φωτεινή θα μείνει εδώ. Και θα σας άνακουφίσει σαν άληθινή σας κόρη. Μη φοβάστε πια τίποτα.

— Χοχά! γέλασε ο Βασιλης Βένεγας. Θα μείνει εδώ ή φωτεινή. Τι φώρα!... Η γρηά Κατερίνα θα σκάσει από το κακό της!...

Κληρονόμος

Δυο θάνατοι. Κοντά-κοντά. Δυο θάνατοι που άλλαξαν την τύχη της φωτεινής.

Πρώτη πέθανε ή Χρυσή. Τρεις όλοκληρους μήνες την περιποιήθηκε ή θετή της κόρη. Άφησε τη δουλειά της, άφησε το φτωχικό, αλλά ζεστό καμαράκι της, και στάθηκε δίπλα στο κρεβάτι της άρρωστης.

«Ωπλισε την καρδιά της με ύπομονη και με καλωσύνη. Κι' όταν άκουη ή Χρυσή θυμόταν τόν παλιό της έαυτό με τα νεύρα και με τους θυμούς, ή φωτεινή δέ σήκωνε τη φωνή. Σαν ίέρεια τού πόνου, κατόταν κοντά στο κρεβάτι και πίεζε την καρδιά της να θυμάται μόνονα πως εξώφλησε με καλωσύνη ένα χρεός.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το τέλος.

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΝΟΥΜΕΡΟ

Ο διευθυντής ενός νυχτερινού κέντρου του Μονάχου, για να ενισχύση τα οικονομικά του, που δεν ήσαν καθόλου ρόδινα, συνέβληθη μ' έναν άρχι μόδας και άρχισε να παρουσιάζει κάθε βράδυ εκτός από τα διάφορα νούμερα και μερικές νέες κρεασιόν του ίδιου αυτού. Το εκτός προγράμματος γυναικείο νούμερο πραγματικό θρί-αμβό και τώρα το καμπαρί είναι κάθε βράδυ γεμάτο από πελάτες. Εκείνο δε που οι τελευταίοι παρακολουθούν με ιδιαίτερο ενδιαφέρον είναι ή επίδειξις λευκερί από νάυλον, που τους παρουσιάζει ένα μαντεκόν με αγγαλιανό κορμί.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ της ύπνοβασίας

Εγκληματίες δίχως νά τ'όθελον

«Υπάρχει κάποια υπερφυσική δύναμη, που προστατεύει τους ύπνοβάτες;» είναι φυσικό ν' αναρωτηθώ κανείς, όταν μάθω ότι ένας ύπνοβάτης περπατούσε πάνω σε μια σκεπή ή στην κορνίζα της προσώφρας ενός σπιτιού χωρίς νά πάθει τίποτα...

Πριν από λίγους μήνες, στην Αυστραλία, ένα κοριτσάκι 11 ετών ταξίδευε μαζί με τους γονείς του, με το ελπίδο Μελβούρνης - Αδελαΐδας. Ενώ λοιπόν το τρένο έτρεχε, μεσ' στη νύχτα με 90 χιλιόμετρα την ώρα, η μικρή ένοιξε την πόρτα του βαγονιού και πήδησε έξω, σε κατάσταση ύπνοβασίας! Όταν ανελήφθησαν την έ-εξαφανίστηκε και την αναζήτησαν, τη βρήκαν νά καθιστά εκεί που είχε πε-σει, δίπλα στη γραμμή του τρένου.

Δεν είχε παραμείνει μικροχτυπη-ματα στο σώμα της! Κι' όμως μ' ένα τέτοιο πείραγμα θάπρεπε νάχε σκотоω-θόν τον άρκετες περιπτώσεις ύπνοβα-σίας, έζησαν ένα πρωτό κατατρομαγ-μένος, γιατί είχε όνειρευτεί πώς πήγε τη νύχτα στο σπίτι της άρραβωνιαστι-κίας του και τη σκότωσε μ' ένα χα-σάκινο μαχαίρι.

«Εξώ, η γή ήταν σκεπασμένη με χιό-νι, όμως 1 μέτρο...» Αγγίζοντας λοι-πόν το παντελόνι της πυτζάμιας του, ό νέος τ'όρρηκε ύγρο στο κάτω μέρος. «Έτρεξε τότε στο παράθυρο της καμα-ράς του κι' είδε με φρίκη της πατη-μασιές του στο χιόνι!

Τηλεφώνησε άμέσως στο σπίτι της κοπέλλας, που άπαιχε 20 χιλιόμετρα άπ' το δικό του. Τού άπάντησε στο τηλέφωνο ένας άστυνομικός. «Η νέα εί-χε βρεθ' νεκρά, μαχαίρωμένη!

Στη δίκη του, άποδείχθηκε άπό τις μαρτυρικές καταθέσεις πώς ήταν ύπνο-βάτης. Τό δικαστήριο παραδέχθηκε πώς είχε κάμει τό εγκλημα στον ύπνο του και τόν άδίκωσε.

Μιό άλλη άξιοσημείωτη περίπτωσι άπασχόλησε τό δικαστήριο της Μελ-βούρνης τό 1950. Μιά μητέρα κατηγο-ρείτο πώς είχε σκότωσει την κόρη της, μιό κοπέλλα 19 χρονών. Άποδείχθηκε λοιπόν στη δίκη της ότι ύπνοβατούσε συχνά. Μιά νύχτα, είχε όνειρευτεί πώς πήρε ένα μπαλάκι και σκότωσε την κό-ρη της. Όταν έζήνησε, τό πρωτό, τη βρήκε νεκρή, και τό ματωμένο μπαλά-κι δίπλα της. Διακεκριμένοι γιατροί, που εξέτασθηκαν ως μαρτυρες σ' αυτή την περίπτωση, κατέθεσαν ότι μπορεί ένας ύπνοβάτης, υπό την έμπειρία ενός ζωηροτάτου όνειρου, νά κάνει ένα φρι-χτό εγκλημα, δίχως νά ξέρη τίποτε γι' αυτό. Τό δικαστήριο τόν άδίκωσε.

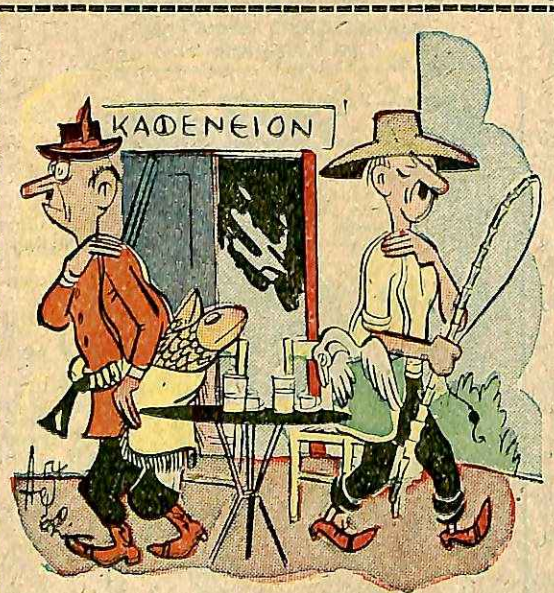
Εξ άλλου, δεν έχει περάσει πολύς καιρός άπό τότε που δικάστηκε μιό παρόμοια υπόθεση στο Πλιμουθ της Αγγλίας. Ένας ύποπλος άρχος τού πο-λεμικού ναυτικού κατηγορείτο πώς είχε άποπειράσ' νά δολοφονή τη γυναίκα του. Κι' όμως, τό ζευγάρι αυτό ήταν παντρεμένο άπό 10 χρόνια κι' εύτυχι-σμένο πάντα. Ό αξιωματικός δεν είχε τόν παραμικρό λόγο νά σκотоώση την άγαπημένη του γυναίκα.

Στην άπολογία του, είπε πώς είχε διαβάσει ως άργά, πριν πέση στο κρε-βάτι, αλλά δεν θυμόταν νάχε σκότω-σει κατόπιν τό φάος. «Επειτα...» είχε βρε-θ' έμπιος και γονατισμένος πάνω άπ' τη γυναίκα του, με τά χέρια του σφιγ-μένα γύρω στο λαιμό της!

Είχε ματωμένο τό μαξιλάρι της, και δίπλα ένα μπαλάκι. Κατάλαβε τότε με φρίκη πώς την είχε χτυπήσει μ' αυτόν, στον ύπνο του, και τηλεφώνησε ό ίδιος στην άστυνομία.

Ένας ψυχίατρος γνωμάτευσε ότι ό κατηγορούμενος είχε κάμει τό εγκλημα σε κατάσταση ύπνοβασίας. Κατέθεσε δε ότι, μέσα στα δύο τελευταία χρόνια, είχαν σημειωθεί άλλες δύο περιπτώσεις ύπνοβατών που έπέτεθσαν στις γυναί-κες τους. Τελικά τό δικαστήριο άπήλ-λαβε τόν ύποπλο άρχο.

Τό έκπληκτικότερο όμως περιστάτι-κό σημειώθηκε σ' ένα νησί της Μάγ-νης. Ένας άντρας βρήκε στραγγα-λισμένο, με τά δαχτυλά του σφιγμένα άκούη γύρω άπ' τό λαιμό του. Άπο-δείχθηκε δε πώς ήταν ύπνοβάτης και άφες είχε στραγγαλίσει ό ίδιος τόν ά- αυτό του, στον ύπνο του!

Τό μοιραίο λάθος!...

(Του Άρχέλαου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΕΣΕΝΑ

Χωρίς εσέ, νά ζήσω δεν μπορώ,
κοντά μου σάν δεν είσαι, απελπίζομαι,
γι' αυτό, άγαπημένη μου, θαρρώ
δεν θάπρεπε ποτέ μας νά χωρίζομε.
Χωρίς εσένα είν' όλα σκτενιά,
τόν ήλιο, δεν τόν βλέπω, δεν τόν νοιώθω
κι' αν είναι καλοκαίρι, άρχινά
ή ψύχρα νά μου σβύνη κάθε πόθο...

Χωρίς εσένα, άγάπη μου, δεν ζω,
δεν ξέρω πώς διαδραίνω όί ώρες
και είναι μέσ' τό βίο τόν πεζό
θλιμμένες οι στιγμές και βραδυπόρες...
Δεν βρίσκω τη χαρά γιά νά χαρώ,
δεν βρίσκω με τί ταχα νά ξενοιάσω
κι' αισθάνομαι τόν κόσμο θλιβερό
και τρέμω κάθε ώρα, μη σέ χάσω...

Δεν ξέρω πού βαδίζω, πού πηγαίνω,
κοντά μου σάν δεν σ' έχω συντροφιά,
τόν δρόμο μου δεν τόν καταλαβαίνω
και πάντα περπατώ δε συννεφιά.
Δεν βλέπω άλλους γύρω μου ανθρώπους
και σέρνω τη ζωή μου τη βαρειά
με χίλια μύρια βάσανα και κόπους
χωρίς νά βρίσκω μιό παρηγοριά.

Σκληρά μου φαίνονται όλα και θλιμμένα
και άχαρη ή ζωή, γεμάτη λύπη,
τά όνειρά μου σάν ξεθωριασμένα
τό νοιώθουνε πώς κάτι τί τούς λείπει.
Μού φεύγει της ζωής μου τό κουράγιο
και δίχως μιό γλυκειό παραμυθιά,
θαρρώ πώς περπατώ σε μουράγιο
και δίπλα μου είναι θάλασσα βαθείά...

Και μουρεχεται νά πέσω... Μά κρατιέμαι
και λέω πώς μπορεί νά σ' αντικρύσω
και με τη σκέψη αυτή παρηγοριέμαι,
γιατί ίσως — πιας τό ξέρει; — ξαναζήσω...
Άλλά, δεν με κυττάς και άρρωστώ,
άπόδ ένα φιλή δεν μου χαρίζεις,
μά ίσως νά σου φαίνεται σωστό,
για σέ νά ζω και νά με βασανίζεις...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ της ντομάτας

Την έφειλομε στους Μάγια και
στους Άζτέκους

Οι νοικοκυρές κι' οι μανάβδες θεωρούν τη ντομάτα λαχανικό, έπειδη τρώγεται σαλάτα με λαδο-εξόδο ή μπαίνει στο μαγειρέμα. Κα-τά τη βοτανική όμως, ή ντομάτα εί-ναι φρούτο, καρπός — και μάλιστα ένας άπό τούς σπουδαιότερους, γιατί περιέχει άφθονες βιταμίνες και γιατί έχει εύρηστη κατανάλωσι.
Η προέλευσις της καλλιέργειας της μένει πάντοτε άνεξεκρίωτη, φαίνεται όμως πιθανώτερο ότι πρω-τάρχισε στις Άνδεις, και ειδικώτε-ρα στην πλευρά τους προς τόν Ει-ρηνικό. Θά δούμε άπό πού θγάζου-με αυτό τό συμπέρασμα.

Η όνομασία της ντομάτας — ό-μοια στις κυριώτερες ευρωπαϊκές γλώσσες — άποτελεί παραφθορά της λέξεως (τομάτλ), της γλωσ-σας των Άζτέκων. Όπως ξέρου-με, οι Άζτέκοι ήταν ένας λαός που κατοικούσε στην Κεντρική Α-μερική και στο Μεξικό κι' είχε έ-να εξαιρετικά άνεπτυγμένο πολιτι-σμό, που τόν κατέστρεψε ό Ισπα-νός κατακτητής Κορτές. Ό πολιτι-σμός τους όμως δεν είχε άμνησιν, γνήσι άπ' αυτούς, τούς ίδιους. Τόν είχαν πάρει άπ' τούς προκατόχους τους, τούς Μάγια, που ήταν πνευ-ματικά ανώτεροί τους.

Μαζί μ' όλα λοιπόν τ' άλλα που διδάσθηκαν άπό τούς Μάγια οι Άζ-τέκοι, ήταν κι' ή καλλιέργεια της (τομάτλ), της ντομάτας. Άπ' την Κεντρική ή ντομάτα πέρασε στην Ευρώπη, όπου τήν άνώμασαν άρχι-κά (χρυσό μύλο) ή (μύλο του Έ-ρωτος).

Ένας ιστορικός τού 16ου αιώνας άναφέρει ότι είδε ντομάτες στην Ιταλία τό 1554, τις όνομάζει δε «χρυσό μύλο». Άπ' αυτό φαίνεται ότι ήταν μάλλον κίτρινες, κι' όχι κόκκινες.

Όσο γιά τήν όνομασία (μύλο του Έρωτος), δεν έχει έξηγηθή. Ίσως νά πιστευαν στην άρχη πώς είχε άφροδισιακές ιδιότητες.

Άπ' τά πρώτα σκεδιάσματα αυ-τού τού φυτού, συμπεραίνουμε ότι παρήγε και τότε στούς κάπους τού Μεξικού καρπούς τού ίδιου μεγέ-θους με τούς σημερινούς. Έφ-σον λοιπόν οι άγριες ντομάτες εί-ναι μικρές, έπεται ότι είχαν καλ-λίτερωσι ήδη άπό μακρά καλλιέρ-γεια και έπιλογή.

Πού όμως είχε άρχισέ ή καλλιέρ-γεια τους; Οι πραγματικά άνδρες ντοματίες, τού είδους (λυκοπέσοι-κόν), υπάρχουν άκόμη και σήμερα στις παραλιακές περιοχές τού Πε-ρού, παράγον δε καρπούς μι-κρούς, σφαιρικούς, σάν τασιμπί.
Επομένως, ή έξημέρωσι τους ό-φειλεται κατά πόναν πιθανότητα στους άρχαίους Περούδιανους, που ήταν ικανώτατοι κηπουροί. Άπ' τού Περου πέρασαν τό Μεξικό, κι' τό γότερα στην Ισπανία, στην Ιτα-λία και τη γαλλική Προβηγκία. Αυτά φαίνεται πώς ήταν ή διαδρο-μή της ντοματίας.

Στην άρχη, τήν εισήγαγαν στην Ευρώπη ως καλλυπτικό φυτό. Κα-νείς δεν έτρωγε τούς καρπούς της, γιατί έθεωρούντο θλαβεροί αν όχι δηλητηριώδεις. Ότόσο, γρήγορα έκαμαν τήν εισόδο τους ενώ στη βορεία διατηρήθηκαν, πολύ οι... συκοφαντικές έναντιον γιά τους — ίσως γιατί ήταν δύσκολο νά ώριμάσουν σ' αυτά τά κλίματα.

Τό 1830 περίπου, άρχισε ή καλ-λιέργεια της ντοματίας στη Μεγ. Βρεταννία και στις Ηνωμ. Πολιτεί-ες. Ότόσο, διατηρήθηκε μιό κα-ποία δυσπιστία έναντιον της. Γι-πάρχουν δε άκόμη και σήμερα σε άνγλικά χωριά γέροι που δεν έ-χουν φάει ποτέ ντομάτες!

Ός τό 1850, είχε συμπληρωθή ή διάδοσις της ντοματίας σ' όλα τά μέρη τού κόσμου, όπου οι κλιματο-λογικές συνθήκες επέτρεπαν τήν καλλιέργειά της. Χρειάστηκε δηλα-δή 400 χρόνια γιά νά κατακτήση τόν κόσμο. Δεν είναι πολλά!

ΠΕΡΙΠΟΙΗΤΙΚΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΕΚΑΙΝΕ πολλή ζέση τήν περασμένη Πέμπτη κατά τό δειλινό και είχα τήν τύχη ν' ανταμώσω τό φίλο μου τόν Άλέκο. Τού είπα πώς κάνει ζέστη, τό παραδέχτηκε και μου είπε:

— Έρχεσαι μαζί μου, νά πάρουμε δροσιά;

— Πού θά πάμε;

— Στην έξοχή! Στό σπίτι τού Θεοφάνη. Τόν ξέρεις τό Θεοφάνη;

— Όχι.

— Δεν πειράζει. Θά τόν γνωρίσης. Είναι πολύ καλός φίλος μου κι' έ-χει νοικιάσει ένα όμορφο σπίτι στην έξοχή. Πού και πού καμιά φορά πηγαίνω. Δροσιά θαύμα.

— Ναι, αλλά ό Θεοφάνης είναι δικός σου φίλος. Έγώ τί μπαίνω στη μέση;

— Δεν έχει καμιά σημασία. Ό Θεοφάνης μούχει πη: «Οι φίλοι σου είναι και δικοί μου φίλοι. Νά τούς φέρνης όποτε θέλεις, χωρίς νά ρω-τάς. Σάν στο σπίτι σου. Πάντα κάτι θά βρεθ'ι. Κι' έμεις παρέα θέ-λουμε».

— Όστε υπάρχουν τόσο εύγενικοί άνθρωποι στον κόσμο;

— Μάλιστα. Και θά ίδης πόσο περιποιητικοί τύποι είναι, ό Θεοφάνης κι' ή γυναίκα του. Θυσιάζονται!

Μου έρχόταν λιγάκι δύσκολο νά πάω ξα-φνικά σ' ένα ξένο σπίτι, σε ανθρώπους που δεν τούς ήξερα. Κάτι τέτοιες έπιφυλάξεις τις έχω, αλλά ό Άλέκος έπέμενε.

— Τώρα, άμα σε καλώ έγώ κάπου, θά πη πώς ξέρω πού σε πάω. Σού λέω πώς θά εί-χαριστήσουν πολύ. Έγώ υπεύθυνος. Πάμε και θά ίδης.

Άρα όχτώ, άχνό σούρουπο και πέρα ή πολιτεία βουτηγμένη μέσα σε μιό θολούρα γεμάτη ύδρατος. Μόλις κατέβηκαμε άπό τό λεωφορείο στο έξοχικό έκείνο πρόστειο κι' άμέσως μιό ύποψιά δροσούλας μ' έ-δεψε στοργικά τά μαγουλά. Ψηλά πεύκα κι' ό κεντρικός δρόμος άνάμεσα.

— Άπό δω θά πάμε.

Στις βεράντες των έξοχικών σπιτιών άν-θρώποι λογιής - λογιής καδόντουσαν και πα-ραθερίζανε. Έμεις περπατούσαμε κάμποσο και βρεθήκαμε σ' ένα γούπατο, περικυκλω-μένο άπό δέντρα. Ό Άλέκος μούδειξε ένα σπιτάκι, περιφραγμένο άπό συμπατόπλεγμα. Ένα σπιτάκι που δεν είχε άκόμα σοβάδες, ήτανε μονάχα με τά τοίχια και γυμνές οι κολώνες που σχημάτιζαν τήν βεράντα. Σ' αυ-τή τη βεράντα καθόταν ένας άνθρωπος και διάβαζε έφημερίδα, κάτω άπό ένα ώχρό λαμπρόνι.

— Θεοφάνη! φώναξε ό Άλέκος. Δεχόσα-στε έπισκέψεις!

— Βρέ καλώς τους! Βρέ καλώς τους! Έ-κανε ό Θεοφάνης και σηκώθηκε κατοχαρού-μενος.

Σπρώξαμε τήν πόρτα και μπήκαμε.

— Δεν μάς περιμένες, σι;

— Τους καλούς φίλους πάντα τούς περιμέ-νουμε, είπε ό καλωστός έκείνος άνθρωπος, κοιτούλης, παχουλούλης και λίγο φαλα-κρούλης, αλλά πολύ συμπαθητούλης.

Συστηθήκαμε και χαρήκαμε πολύ. Ό Θεοφάνης έβαλε μιό φωνή:

— Κατινίτσα! Έλα. Μας ήρθανε φίλοι!

Πρόσχαρη έτρεξε κι' έκείνη, κοντούλα, α-δινωτούλα, αλλά πολύ συμπαθητούλα και δαύτη. Ξανασυστηθήκαμε, ξαναχαρήκαμε, και νά κι' ό γιός.

— Ό γιός μας ό Μάκης.

Ένα άγοράκι παχουλούλι, άσχημούλι και πολύ άντισυμπαθητούλι. Η πρώτη κουέντα που μου είπε μόλις με συστήσανε ήτανε αυτή:

— Τι μούφερες;

— Ντροπή, Μάκη! τού είπε έπιτιμητικά ή μαμά. Άκόμα δεν ήθε ό κύριος!

Έλαβε τό λόγο ό μπαμπάς γιά νά δικαιο-λογήση τήν άναίεστη του μικρού.

— Ξέρετε τί συμβαίνει; είπε. Πάντα όταν έρχεται κάποιος κάτι τού φέρνει...

— Με συγχωρείτε, λέω, δεν τόξερα.

— Δεν πειράζει Μάκη, είπε ό μπαμπάς. Τήν άλλη φορά θά σοφ φέρη ό κύριος.

— Όρίστε, περάστε άπάνω, στη βεράντα μας.

— Σπούδαία δροσιά έχετε εδώ, Θεοφάνη, είπε ό Άλέκος σάν άνέβηκαμε και καθίσα-με. Κάτω στην Αθήνα ψηνόμαστε.

— Όσο νάναι έχουμε κάποια διαφορά, παραδέχτηκε μετρούφρονα ό Θεοφάνης.

Και άφού γύρισε προς τη γυναίκα του:

— Φέρε μας κάτι, Κατινίτσα.

Η Κατινίτσα έφερε τέσσερα νερά και δύο λουκουμά σ' ένα πιατάκι.

— Γιατί δύο; ρώτησε ό Θεοφάνης με φα-νερή άποδοκιμασία.

Δυστυχώς μάς τελειώσανε, έξηγησε με χαμόγελο πολύ ύποχρεωτικό ή κυρία Κα-τινίτσα.

Μά έπρεπε νά με είδοποίησης νά πάρω! Ποιος θά πρωτοφ'ι δύο λουκούμια;

Θά τά φάνε ό κύριος Άλέκος και ό κύ-ριος Μένιος. (Έγώ).

Α! Αυτό δεν γίνεται. Θά τά μοιρά-σομε δίκαια, πετάχτηκε έξαφνικά κι' έ-

— Άλλά μαζί μου πετάχτηκε έξαφνικά κι' έ-

— Άλλά μαζί κι' άρπαξε τό λουκούμι. Όσπου νά π'ις κρεμμύδι, ό Μάκης τόχε χάσει στο στόμα του κι' όλας.

— Παληόπαυδο! φώναξε ό Θεοφάνης. Νά μη δ'ις λουκούμι.
— Δεν πειράζει, είπε ό Άλέκος, θά μοιράσομε τό ένα.
— Είς δύο! Είς δύο! είπε ή κυρία Κατινίτσα. Έσείς είσατε οι ξένοι μας.
— Νά μάς συγχωρήτε, μαντάμ, αλλά δεν μπορεί νά τρώμ' έμεις λου-κούμι και σεις νά βλέπετε.
— Καλέ τί λέτε! Καλέ φάτε έσείς που είσατε ξένοι.
— Τότε θά τό φας έσύ Μένιο, είπε ό Άλέκος και μούπρωξε τό πιατάκι.
— Έγώ παρατούμαι, δηλώσα. Φοβούμαι ότι θά με πονέση τό δαυτί μου.
Και έσπρωξε τό πιατάκι προς τό μέρος τού Άλέκου.
— Άς τ' αυτό, Μένιο. Έγώ είμαι περισσότερο τού σπιτιού.
Και ξανάσπρωξε τό πιατάκι.

— Σε παρακαλώ, Άλέκο. Κάνε μου τη χάρι — και τό ξανάσπρωξε.
Έκείνη τη στιγμή ξαναπιάχτηκε σάν άστραπή ένα χεράκι και άρπα-ξε τό λουκούμι. Ό Μάκης μπουκώθηκε πάλι.

— Παληόπαυδο! βρυχήθηκε ό Θεοφάνης. Πού έμαθες άνατροφή;
— Καλύτερα, είπα έγώ. Τό ζήτημα ελύθη. Μεταξύ δύο διαμαρτυρών...

— Ηπιασε τό νερό.

— Έχουμε περίφημο νερό, είπε με πεποίθησι ό Θεοφάνης. Άνοίγει τήν άρδεϊ. Κι' έχουμε, ξέρετε, εδώ ένα άρνί της σουβλάς, ύπέροχο. Σας άρέσει τό άρνί της σουβλάς;

— Άμα είναι καλοψημένο, νομίζω πώς είναι τό άραιότερο κρέας που υπάρχει, έπι-δοκίμασα.

— Λοιπόν, τό γοργόν και χάριν έχει. Κα-τινίτσα, στρώσε τραπέζι. (Και σέ μάς:)
— Έλάτε νά σας δείξω.

Και ό Θεοφάνης σηκώθηκε. Δεν κατάλα-βα γιατί σηκώθηκε και τί ήθελε νά μάς δείξ'. Όμως σηκώθηκε κι' έγώ, καθώς κι' ό Άλέκος και τόν άκολουθήσαμε ως τήν έ-ξώπορτα. Εκεί στάθηκε ό Θεοφάνης και τένωσε τό χέρι του προς τά δεξιά, όπως ό Κολοκοτρώνης στο άγαλλιά του:

— Θά προχωρήσετε κάτω, μέχρι τό φως που βλέπετε. Έπειτα θά στρίψετε άριστερά και θά βρεθ'ιτε στην πλατεία. Έκει θά ή-δ'ιτε τήν πλατεία — δύο τρία άρνιά στην άράδα. Και... τί βλέπετε νά π'ιτε; Κρασί ή μύρα; Έχουμε καλό κρασί εδώ, αλλά έγώ νομίζω πώς τώρα τραδιέται καλύτερο ή μύρα.

— Έτσι λέω κι' έγώ, είπε ό Άλέκος.

— Λοιπόν, δίπλα άπό τήν ψησταριά, είνε ένα πρατήριο που πουλάει μύρες.

— Πού θά τις παγώσομε; άκούστηκε ή κυρία Κατινίτσα, που στεκόταν στη βε-ράντα.

— Δεν έχουμε πάγο; Έκανε με φανερή στενοχώρια ό Θεοφάνης.

— Έλωσα, Θεοφάνη.

— Τέλος πάντων. Δίπλα άπό τό πρατήριο είνε ό παγοπώλης. Παραγγείλτε νά μάς στείλ'ι μιό κολών.

— Θά χρειαστούμε και κανένα φρούτο! άκούστηκε πάλι ή Κατινίτσα.

— Τι έγινε τό καρπούζι που είχαμε;

— Τόφαγε ό Μάκης.

— Α! τό άτιμο. Νά μη δι'ι καρπούζι στο σπίτι. Τέλος πάντων. Πάρτε και κανένα καρ-πούζι...

— Ίσως νά χρειαστούμε και λίγο καφέ!

φώναξε πάλι ή Κατινίτσα.

— Τι έγινε ό καφές;

— Τόν έφαγε ό Μάκης.

— Τό παληόπαυδο! Έχει μιό συνθήεια νά τρώη τόν καφέ ώμό.

— Και ξαχαρί! φώναξε ξανά ή Κατινί-τσα. Τήν έφαγε ό Μάκης.

— Σιγά... σιγά αυτό τό παιδί θά φάη κι' έμάς. Καταστροφή είνε! Και, άλήθεια, σας άφροσύ ή χωριάτικη άγγοροντοματοσαλά-τα; Έτσι με κορμωμάκι, πιπεριές, έλιτσες και φέτα; Η Κατινίτσα τήν πετυχαίνει πολ-λύ, είνε ή σπεσιαλιτέ της.

— Μά είνε πολύ νόστιμη αυτή ή σαλά-τα, παραδέχτηκε ό Άλέκος και γιά λογα-ριασμό μου.

— Έχουμε ντομάτες; ρώτησε ό Θεφά-νης τήν Κατινίτσα.

— Έχουμε!

— Δόξα σοι ό Θεός! Θά πάρετε, λοιπόν, μονάχα λίγη φέτα...

— Και κανένα κρεμμύδι, φώναξε ή Κα-τινίτσα.

— Δεν έχουμε κρεμμύδια;

— Τόφαγε ό Μάκης!

— Φτώ στο διάολο, τό παληόπαυδο. Τέ-λος πάντων, πάρτε και μανά-δύο κρεμμύ-δια. Ντομάτες έχουμε. Α σας δώσω και άκόνα δίχτυ.

— Καλέ, Θεοφάνη, δεν π'ας κι' έσύ μαζί!

— Όχι, όχι, έγώ θά μείνω νά έτοιμά-σομε τό τραπέζι. Οι φίλοι είνε δικοί μας άνθρωποι, δεν μάς παρεξηγούν. Έτσι, Ά-λέκο μου!

— Έτσι! είπε ό Άλέκος.

Έγώ δεν έλεγα λέξι. Είχα περιέργεια νά ιδώ πού θά κατέληγε όλη αυτή ή ιστο-ρία.

*

Πήγαμε στην πλατεία, πήραμε τό κρέας.

— Πληρώσε έσύ και τά βρισκουμε μετά, μου είπε ό Άλέκος.

Αγοράσαμε και όχτώ μπουκάλες μύρα.

— Θά σας κρατήσομε κι' όχτώ τάλλα-ρα γιά τις μπουκάλες, μάς είπε ό πρατηριού-χος.

χος. "Αμα τις επιστρέψετε, θα πάρετε τα όχτω τάλλαρα πίσω. Προμηθευθήκαμε κρεμμύδια, έλγες, φρούτα, τυρί, καφέ. — Νά πάρουμε και λίγη ζάχαρη, είπα στον 'Αλέκο. — 'Ας πάρουμε πενήντα δράμα. Λίγη δυσκολία βρήκαμε στον πάγκο. — Νά στελιέτε μισή κολώνα πάγο στον κύριο Θεοφάνη. — Δέν έχουμε να στελούμε τίποτα. Νά τον πληρώσετε και νά τον πάρετε. Φορτωθήκαμε κανονικά. — Είστε τι συμπαθητικοί άνθρωποι είνε; μού είπε ο 'Αλέκος στο δρόμο, καθώς γυρίζαμε. — Ναι! Μόνο πού τους βρήκαμε απροετοίμαστους. — Βλέπετε, πέσαμε ξαφνικά. — Καλά, 'Αλέκο μου, αλλά αν δέν ερχόμαστε έμεις, τι θα τρώγανε; — Ο 'Αλέκος έκανε πώς δέν ακουσε. *

— Καλώς τα παιδιά! — Καλέ Θεοφάνη, τρέξε νά εξαλαφρώσεις τους κυρίους! τού σύστησε η Κατινίτσα. — Ο Θεοφάνης έτρεξε και πήρε τον πάγκο. "Ηρθε κι' η Κατινίτσα και πήρε μπουκά πράματα. Είνε πάντα συγκινητική η προθυμία των ανθρώπων πού σέ υποχρεώνουν νά πηγαίνεις φορτωμένος ένα δόκιμτρο χιλιόμετρο και τούς πιάνει σπασμένο νά σου πάρουν τού φορτωμα στην έξορτα, γιά νά σέ ξεκουράσουν τάχα γιά τά υπόλοιπα τέσσερα μέτρα τού δρομολογίου. "Ας είνε. Καθήσαμε. "Η Κατινίτσα κι' ο Θεοφάνης αποσύρθηκαν στην κουζίνα και σέ λίγο άρχισαν νά φέρουν τού φαί. Τη σαλάτα και τού κρέας. Με την πρώτη ματιά πού έρριξε, είδα πώς τού κρέας ήταν πολύ λιγώτερο από κείνο πού είχαμε αγοράσει. Σχεδόν τού μισό. Σ τρώθηκε όλη η οικογένεια. — Τού τραπέζι μας δέν είνε πλούσιο, είπα με σοδορότητα ο Θεοφάνης, αλλά δέν πιστεύω νά μās παρεξηγήσετε. Στην έξορτα, πάντα τού βρισκόμουν! — Καί με τή λέξη 'βρισκόμουν' βούτηξε τού μεγαλύτερο και πιό διαλεχτό κομμάτι κρέας. — Λουκούμι! αποφάνθηκε. Μά δέν σās τούλας εγώ πώς έχουμς εδώ περίφημο άρνι της σουλάς; Λιώνει στο στόμα. — Καί φαίνεται πώς έλυσε πολύ γρήγορα, γιάτι ο Θεοφάνης βούτηξε κι' άλλο κομμάτι, ενώ μās έλεγε: — Σās συνιστώ τή σαλάτα. Είνε άριστοόργημα! Μπαρόο, Κατινίτσα. "Η Κατινίτσα χαμήλωσε ντροπαλά τού κεφάλι, από φανερή τριοφροσύνη. "Ενώ ο Θεοφάνης, πού μās σύσταине με τόσο επιμονή τή σαλάτα, προτιμούσε τού κρέας. "Ημιασε και τίς μπιόες μας — όσο νάνε δέν φάγαμε και άσχημα. "Ηρθαν και τά φρούτα, άκούληθησε κι' ο καφές. — Φέρε τά τσιγάρα μου από μέσα, διάταξε ο Θεοφάνης. — Σās παρακαλώ, κύριε Θεοφάνη! είπα εγώ και πρόσφερα τού πακέτο μου. — Όχι, όχι, έχω τή δική μου μάρκα, ευχαριστώ. — Αλλά η Κατινίτσα, πού είχε πάει μέσα γιά νά βρή τά τσιγάρα τού κυρίου της, φώναξε: — Τού πακέτο σου είνε άδείο, Θεοφάνη. — Τι γίνανε τά τσιγάρα μου; και κύτταξε άγριέμένος τού Μάκη. Μήπως τάφαγε κι' αυτό βρέ; — Τι λές, βρέ μπαμπά! Δυό είχα, δέν τά φύμαρες τ' άπάνεμα; — Είχα κι' ένα πακέτο γεμάτο! Αλλά... τέλος πάντων. Θα πάρω από τά δικά σας, κύριε Μένιο, αν και αντιπαθώ φοβερά τού σελέμια. Φουμάρισε τρία συνέχεια. Φυλάρησαμε κάμποση ώρα κι' ο Θεοφάνης βόηκε την ευκαιρία νά μās αναπτύξη τά άγασά της έξορτης. — Είνε λίγο μοναξιά, είπα, αλλά εύτυχώς έρχονται πάτε-πάτε μερικοί φίλοι και κάνουμε παρέα. "Αλήθεια, χορτάσατε; ρώτησε μ'

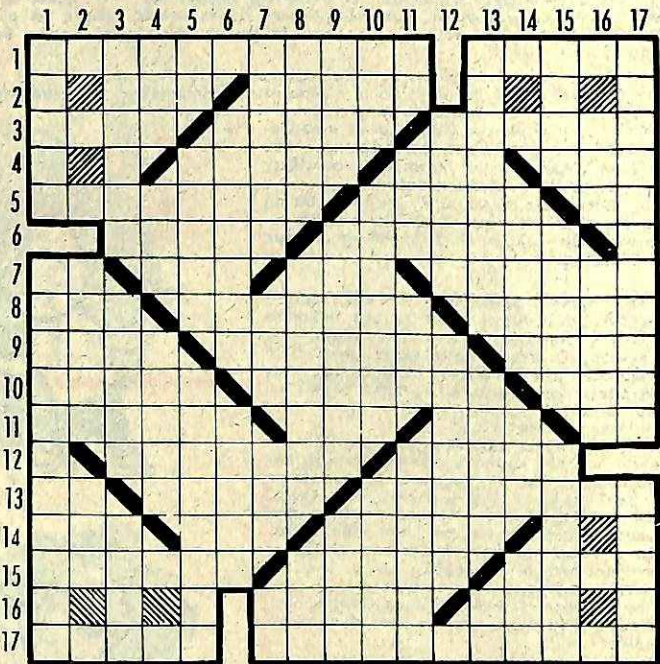
ένδιαφέρον. — 'Ε, καλά ήτανε, είπα ο 'Αλέκος. — Όχι όπως έπρεπε. Αλλά είπαμε. Τού βρισκόμουν! — Οι κύριοι ξέρουν από έξορτα και δέν θα μās παρεξηγήσουν, είπα κι' η Κατινίτσα. — Κύτταξε τού ρολόι μου. — "Ωρα νά πηγαίνουμε, λέω στον 'Αλέκο. Θα χάσουμε τού τελευταίο λεωφορείο. — Νωρίς άκόμα, έχετε καιρό, είπα ο Θεοφάνης. — Καλύτερα νά είμαστε σίγουροι. — Ο 'Αλέκος σηκώθηκε νά πάη μέσα γιά κάποια προσωπική του υπόθεση. Τότε ο Θεοφάνης μού είπα σέ τόσο ξεμύδιασε: — Μπορώ νά σας πώ κάτι ιδιαίτερας; — Τον άκούουθησα ως την έξορτα. — Πρόκειται γιά ένα λεπτό ζήτημα, δέν πιστεύω νά με παρεξηγήσετε. Τού δίχως άλλο ο άνθρωπος θα ήθελε νά με ρωτήσει τί έόδεφα, γιά νά μού δώση τά χρήματα. Δέν θα τά δεχόμουν άλα. — Τι λέτε, κύριε Θεοφάνη. Γιατί νά σας παρεξηγήσω; — Μου συμβαίνει κάτι, ξέρετε. Είχα από κάπου νά λάβω χρήματα και με ανέβαλαν. Μπορείτε νά με δανείσετε διακόσιες δραχμές; Και θα σας τίς επιστρέψω με πρώτη ευκαιρία. Βοήθηκα άπροετοίμαστους και λύγισα. — Δυστυχώς μόνο εκατό έχω. — Δέν πειράζει. Έκατό, εκατό. Τι νά γίνη. Τού βρισκόμουν! Μόλις τώδωσα, μετάνιωσα κιόλας. — Ο Θεοφάνης τώπως στά πεταχτά τού κατωστάικο και έαναμμήκαμε στην αλλη, άπάνω πού επέστρεψε ο 'Αλέκος. — Μπορούμε νά πηγαίνουμε, είπα. — Νωρίς μās φεύγετε, παραπονήθηκε η Κατινίτσα. Και δέν ξέρω αν φεύγετε ευχαριστημένοι. — Κατενθουσιασμένοι, κυρία μου! τή βεβαίωσα. — Τότε νά μās ξαναδοθετε! — Ναι, θα σας είδοποιήσουμε καμιά μέρα, είπα ο 'Αλέκος. — Όχι, όχι, χωρίς είδοποίηση, πετάχτηκε ο Θεοφάνης. Τού ξαφνικό έχει άλλο γούστο. Θα περάσουμε με τού βρισκόμουν. — Καθώς μās ξεπροβόδιζαν, θυμήθηκα τίς μπουκάλες της μύρας. — Όχτώ τάλληρα ήταν αυτά. — Αλήθεια, κύριε Θεοφάνη, είπα, δέν μās δίνετε τίς μπιόιές νά τίς επιστρέψουμε; — Τι λές άδερφέ. Είνε άνάγκη νά μπητέ σέ τέτοιο κόπο; Θα τίς πώ εγώ. "Ας τες Κατινίτσα... — Στο καλό, στο καλό, παιδιά!... — Καί νά μās ξαναδοθετε όπως δήποτε! φώναξε η Κατινίτσα. — Σιωπηλόι φτάσαμε ως τή γωνία με τον 'Αλέκο, καθένος βυθισμένος στους διαλογισμούς του. — Εκεί μās σταμάτησε μιά φωνή: — Μπαμπά! Μπαμπά! — Ήταν ο Μάκης. — Τι θέλεις βρέ; — Δό μου ένα τάλληρο νά πάρω παγωτό! — Άντε γάσου, γιάτι θα τού πώ στο μπαμπά σου. — Εκείνος μ' έστειλε. — Ούστ! Παλιόπαιδο. *

— Λοιπόν, 'Αλέκο, ο λογαριασμός μας είνε 260. Σύν 100 ή τράκα τού Θεοφάνη, 360. Καί τρέσαμε τά μισά, νά καθαρίσουμε. — Στην τράκα δέν μπαίνω. Γιατί πλήρωσα κι' εγώ άλλο ένα κατωστάικο. — Καθαρίσαμε. Και τότε είπα στον 'Αλέκο: — "Απόψε την ηλώσανε καλά. Και γιά αύριο έχουμε τού μισό κρέας και ό,τι άλλο άπόμεινε. Σύν ένα σαραντάκι από τά μπουκάκια, σιν διακόσιες ή τράκα, γιά μιά βδομάδα την ψήσανε. Αί, κάποιος θα βοήθ στο μεταξύ νά τον περιποιηθούν, με τού βρισκόμουν. Πολύ περιποιητικοί άνθρωποι. Νά τους χαιρετάει. — Ο 'Αλέκος δέν είπα τίποτα. Εύτυχώς γι' αυτόν. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΙΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 499

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Θρησκευτική μεταρρύθμιση του 16ου αιώνας. — Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα
- 2 Έκει βρισκόταν τού χρυσόμαλλο δέρας. — Μικρά στην ηλικία.
- 3 Μουσικό όργανο. — Νησί της Μεσογείου. — Μέρη πού τά αναζητούμε τώρα τού καλοκαίρι.
- 4 Οι γυναίκες τού περιποιούν.

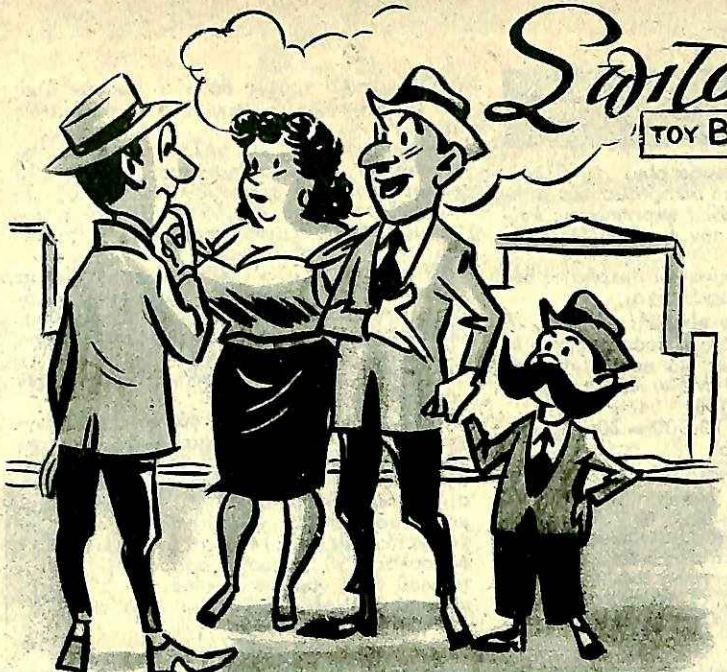
- 5 Τέλειος, άσύγκριτος. — Έπαναλαμβάνεται συχνά στο κείμενο αυτό. — Σχολή Χωροφυλακής.
- 6 Διευκολύνει τίς μεταφορές (έλαφρώς άνορθ.). — Περιέχουν νήτρον.
- 7 Βυζαντινή νότα. — Γενάρης έλληνικής φυλής. — Έλαττωματικός σύνδεσμος. — Όφρανς; Γάλλος συγγραφέας.
- 8 Πήγαινε. — Πολιτικός και άγνωστός της 'Επαναστάσεως. — Ξανανιώνει τά μαχαίρια (άνορθόγρυ).
- 9 'Η πρώτη μας τροφή. — Όνομαστό τέικος της 'Ασίας. — Χυμός.
- 10 Σειρά. — Φούβνος. — Γάλλος φίλος.
- 11 'Η τού Σουρή είνε άσύγκριτη. — Φώτιζε τούς άρχαίους. — Τίτλος πού προυποθέτει κάλλος. — Προτρέπει.
- 12 Κατοικός νομού της Στερεάς 'Ελλάδος. — Χώρα της Ν. 'Αμερικής (γεν.).
- 13 Άρθρο. — Στενά συνδεμένος με τού Πάσχα. — Πρωτεύουσα χώρας της Δ. 'Ασίας.
- 14 Άριθμός (οπτική). — Νομός και ποταμός της Γαλλίας. — Άπόλεια.
- 15 Μενάλι λιμνοθάλασσα. — Θεραπεία. — Όπλο τού ώραιού φύλου.
- 16 Δέν έχει μυαλό (ουδ.). — Κοώμα (ξεν.).
- 17 Βανασα. — Γανώνω.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Φέρνει κέφι. — Κόληας των έλληνικών παραλίων.
- 2 'Υπόνομος. — Μισή (κεραία).
- 3 Γάλλος μαθηματικός και άστρονόμος. — Δέντρα των όρεινων περιοχών. — Έναυ-

- 4 Σπουδή. — Κατάφοις. — Μάταια.
- 5 Άνθη. — Πατριάρχης Μόσχας (1652-1658). — Έκουν οχέσι με τίς σημαντικές φυλές (ουδ.).
- 6 Νησί των Κυκλάδων. — Έκουν νόστιμο κρέας.
- 7 Ποταμός της 'Αργολίδος. — Νευρική σύσπασις των μυών. — Ξενική άρνησις. — Κε-

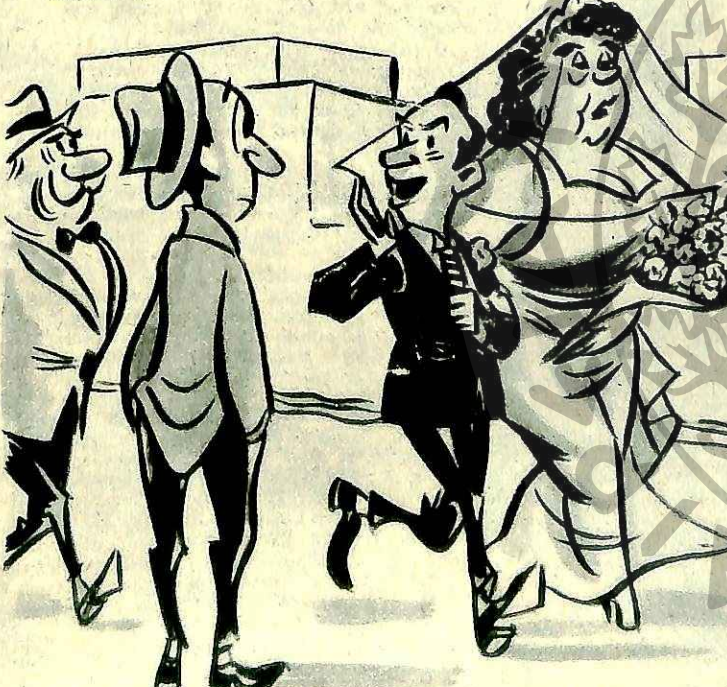
λύπτει τή μισή (έκταλ).
8 Κομμάτι βάλιου. — Χώρα της 'Αμερικής. — Τελικός σύνδεσμος.
9 Τό μικρό όνομα περιφώνου κατωστάκου. — Έγκατέλειψε τόν θάρουκ. — Βάραθρον.
10 Παραέμει. — Ταμπέλα. — Πυκνόμαλλος.
11 Κητική άντωνυμία. — Όρος στο οκάκι. — Δικό σου. — Παιδί τού δρόμου.
12 Έρπετόν. — Έχει τόν νόμο με τού μέρος του.
13 Μικρούλα (στό Ιταλικό). — Συνοδος τού 'Αποστόλου Πάυλου (άνορθόγρυ). — Νότα.
14 Δέν μπορεί νά βλάψη (ουδέτ.). — Καταστρεπτικό έντομο. — Βορράς (ξεν.).
15 Σκοτώθηκε από άδελφικό χέρι. — Δέν στέκουν (ουδέτ.). — Ρήμα πού μās όρο. σίζει.
16 Άγγλος θαλασσοπόρος. — Τό άκουμά του μās κάνει νά γυρίζωμε τού κεφάλι.
17 Μας βοηθεί νά σκοτώσουμε την ώρα. — Διαχωρίζω.
Π. ΠΟΡΤΟΥΛΑΣ
'Η λύσις τού 498
στή σελ. 82
ΟΟ
Σουλφamidες κατά της άκμης
Γιά τά έπιμονα πυώδη σπειράκια της άκμης άποδείχθηκαν ώφέλιμες ώρισμένες σουλφamidες, σέ συνδυασμό με δίατα και άκτινοθεραπεία. 'Επλ 50 άτόμων, στα 26 τά άποτελέσματα της νέας αότης μεθόδου ήσαν άριστα και σ' άλλα 20 ήσαν άρκετά καλά. Οι σουλφamidες φαίνεται ότι έπιδρούν στα μικρόδια, πού μολύνουν τά σπειράκια της άκμης και δημιουργούν τού πόν.

— Τι νά κάνουμε, Θεωράκη μου; Όπου πάμε νά νοικιάσουμε σπίτι, μās λένε πώς δέ θέλουν παιδιά!...

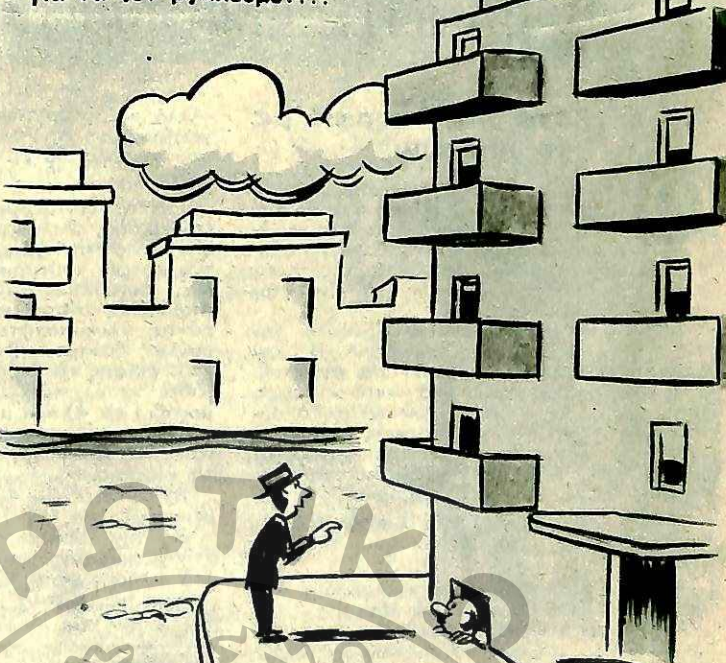
— Πρώτη τού μηνός, Δημητράκη. Καλώς τά δεχτήκαμε!...

— Τι νά κάνω, Γιαννάκη μου; Της χρωστάω δεκατέσσερα νοίκια κι' είναι άδύνατον νά τήν ξεφλώσω!

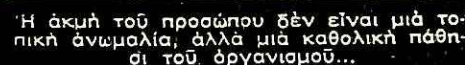
— Νά κάτσης στ' αύγά σου, Νεοκλή, και δέν έχω όρεξι γιά έξοδα. Δέν χρειάζεται δικαστική άπόφασι γιά νά τόν βγάλουμε!...

— Είσαδε ό θυρωρός; — Όχι, ό ιδιοκτήτης της πολυκατοικίας!...

— Έγώ τού είδα πρώτος τού ένοικιαστήριο. — Όχι, εγώ!...

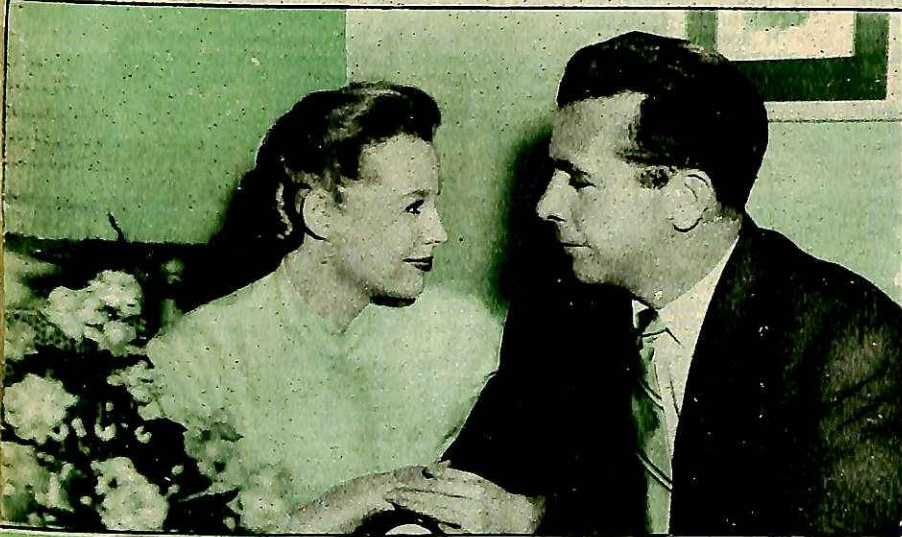

ΤΑ ΣΠΥΡΑΚΙΑ ΚΑΙ Η ΑΚΜΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Επινογραφική ε. Γενεράτι
Σπ. Γαδία

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Η Τζούν με τον άνδρα της Ντικ σε στιγμές ευτυχίας.

Η προσφιής μέθοδος που ακολουθεί η Τζούν. Και μιά ξε- γυί ή ίδια γιατί καταφεύγει σ' αυτήν: — Υστερα από παρατηρήσεις και μελέτες αρκετού καιρού, λέει, καθιέρωσα το σύστημα της άρνησής, γιατί κατέληξα στο συμπέρασμα, ότι μόνον ένας στους δέκα θαυμαστές μου θα τολμήσει να ζητήσει κάτι, όταν ξέρη προκαταβολικώς την ά- πάντησι που θα πάρη!

Η Τζούν "Αλλυσον και ο Ντικ Πάουελ γιορτάζουν τα 10 χρό- νια του γάμου τους!

Στις 19 του προσεχούς μηνός Αυγούστου, συμπληρώνονται 10 χρόνια από τότε που η Τζούν Αλλυσον, μιά από τις 5 πιο κέμπο- ρικές σόαρ του Χόλλυγουντ, έπι σειράν έτών, ένωσε την τύχη της με τον επίσης ηθοποιό Ντικ Πάουελ. Δέκα χρόνια ευτυχισμένης ζωής, που αποτελεί άρκετά σπάνιο ρεκόρ για την ηλικία, που αποτελούν άρκετά σπάνιο ρεκόρ για την ηλικία, που αποτελούν άρκετά σπάνιο ρεκόρ για την ηλικία...

10 χρόνια ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Δέν θα μιάς άπαρχολήσουν ιδιαίτερα οι προετοιμασίες που γίνον- ται τώρα στη μεγάλη βίλλα του ζευγους για τον πανηγυρικό έορ- τασμό του γεγονότος. Οι φίλες, πάντως, λένε πως το κλασσικό πιά- τος "γκάρντεν-πάρτυ" που θα δοθή εκεί, θα συγκεντρώσει 200 και πλέον προσκεκλημένους και θα άποτέλεση ένα από τα μεγαλύτερα κοσμικά γεύ- στα της τελευταίας δεκαετίας.

Το ζεύγος Αλλυσον-Πάουελ έχει πολλές δυσαναλογίες μεταξύ του και πρώτα-πρώτα τη διαφορά της ηλικίας: εκείνη είναι 30 έτών και αυτός 50!... "Έπειτα έρχεται το οικονομικό ζήτημα. Μέχρι πρό- κιν' αυτός 50!... "Έπειτα έρχεται το οικονομικό ζήτημα. Μέχρι πρό- κιν' αυτός 50!... "Έπειτα έρχεται το οικονομικό ζήτημα. Μέχρι πρό- κιν' αυτός 50!...

μέση της δέν άντεχε σε μεγάλη κούρασι. Άλλά δέν έχασε ποτέ το θάρρος και την αυτοπεποίθησή της. Σε ηλικία 16 έτών, ήταν εντε- λώς καλά πιά και άρχισε να κερδίζει τα πρώτα ελάχιστα χρήματα ως "φίγκερ" σε μουσικές επιθεωρήσεις.

Είναι άποδεδειγμένο πως η χαριτωμένη βεντέτα είναι άνυπότακτη, έπιμονη και άρνητική. Παράλληλα, ώστόσο, έχει και πολλά χαρίσματα: είναι λεπτή, ζωηρή, ευαίσθητη και πρό πάντων έξυπνη. Ποιός μπορεί να την κατηγορήσει επειδή χρησιμοποιεί — με κάποια υπερβολή, είναι αλήθεια — την έξυπνα αυτή που της χάρισε τόσες επιτυχίες και την προστάτησε από τόσους κινεζικούς λίκους; Α. ΓΟΥΛΕΖ

Η συνεχής άρνησι είναι

Η Τζούν μέσα στη βάρκα κυνεί περίπατο στη λίμνη της ά- περαντης βίλλας της!

Ο Ζωρς Γκεταρύ

Τα νεώια οα των άσιερων

Συντομες ειδησούλες

* Ο Σασά Γκιτρώ, που ημρίζε τώρα το φίλμ «Ναπολέον» το πιο άκριβο άπ' όσα γυρίστη- καν μέχρι σήμερα στα γαλλικά στούντιο, ρώτησε άνάμεσα σε δυο σκηές τον πρωταγωνιστή του έρ- γου Ρ α ύ μ ο ν Π ε λ λ ε γ κ ρ ί ν: — Είναι αλήθεια, φίλε μου, πως χωρίζεις;

— Μάλιστα, του άπάντησε εκεί- νος — Και είναι ή πρώτη φορά; — Βέβαια...

* Ο Σασά Γκιτρώ, που έχει χω- ρίσει μέχρι σήμερα πέντε φορές, σηκώνοντας τα χέρια στον ούρανό, έλεπε: — Ποσο νέος είσαι ακόμα, φίλε μου!...

* Ο Ρομπέρτο Ροσσελίνι ά- νάγγειλε την άποφασί του να γυ- ριστ το προσεχές του φίλμ στη Γαλλία. Θα έχη για θέμα το γνω- στό έργο του Αλφρέντ Σαδουάρ «Ο Δούκισσα και το γκαρσόν», που θα διασκευάστ ο ίδιος και θα πρωταγωνιστήσ ο αυτό ή "Ιν- γκριντ Μπέργκμαν και ή Φερνάν Γκραβέ.

* Στην Αγγλία σημειώνει ση- μερα πραγματικά θρίαμβο το νέο φίλμ του Ντάννυ Κ α ί η «Χτύπα έλδο». Στο φίλμ αυτό ο περίφημος θα ξαναγυρίση δυο άθάντα κλασσικά έργα: Τον «Μιχαήλ Στρογκόφ» και την «Άννα Κα- ρένινα». Το τελευταίο άναγυρί- στηκε μόλις πρότεροι από τους Αγγλους με πρωταγωνίστρια την Βί β ί α ν Α λ ή.

* Ο Σάβλ Μ π ο υ α- γί ε ή Τ ζ ό α ν Κ ρ ό ο υ- φ ο ρ ν τ και ή Τ ζ ή ν Σ ί μ- μ ο ν σ θα είναι οι πρωταγони- σταί του φίλμ «Η Ιστορία της Έστερ Κοστέλλο» που θα γυρί- στη στο στούντιο του Λονδίνου. Το φίλμ αυτό θα σημειώση την επάνοδο στην Αγγλία της Τζην Σίμμονς, ή όποια από το 1950 έργαστηκε αποκλειστικά στα στούντιο του Χόλλυγουντ.

* Η Ρ ο ζ μ α ρ ί Κ λ ο υ ν ε υ ά συζυγος του Χοσέ Φερέρ ά- νήγγειλε πως περιμένει ένα μαρ- που θα γεννηθ ή τον προσεχή Ι- ανουάριο.

* Η Α θ α Γ κ ά ρ ν τ ν ε ρ, που περνά στις άχρες της λίμνης Ταχόε μιά πραγματική σελήνη του μελίτος μαζί με τον Ισπανό ταυ- ρομάχο Λούις Ντομίνγκουιν, έδη- λωσε ότι δέν άποκλείεται να τον... παντρευτή.

* Η κόρη του Γ κ ρ ο ύ σ α Μ ά ρ ε, ένος από τους τρεις γνω- στους κομικούς έκανε το ντεμπού- το της στον κινηματογράφο. Η χαριτωμένη μικρούλα, που είναι μόλις 7 χρόνων, έχει ένα έξαιρε- τικό δραματικό ταλέντο.

* Η Μ α ρ ί α Φ ί ο ρ ε που τε- λείωσε μόλις το φίλμ «Γκρατί- έλλα» ξεκουράζεται τώρα για λί- γες μέρες στο Κάπρι. Το προσε- χές της φίλμ τιτλοφορείται «Νά- πολι, γή του έρωτος».

Επιστρέφοντας στο Γιαρίσι, η Λουιζίλλα Τσερίνα θα άποδώση την Λόλα Μοντέζ στο φίλμ που θα γυρίση ο Μάξ Όφουλς με θέ- μα τη ζωή της ηγερίας του Λου- δοίκου Α της Βαυαρίας. * Η Σ υ λ έ α ν α Πα μ- π α ν ί ν ι έρτασε στο Παρίσι. Πρόκειται να άποδώση την Μα- ργαρίτα της Βουργουνδίας σ' ένα νέο φίλμ του γνωστού σκηνοθέ- του Αμπέλ Γκάνς.

* Η Λ έ σ λ υ Κ α ρ έ ν θα είναι ή βασική πρωταγωνι- στρία του νέου μεγάλου μουσικού φίλμ της «Μέτρο - Γκόλντγουιν» «Καρτίε - Λατέν», το μεγαλύτερο μέρος του όποιου θα γυριστή στο Παρίσι.

* Ο σκηνοθέτης Ουίλλιαμ Νιτερλέ θ' άρχισι στις 11 Σε- πτεμβρίου το γύρισμα του φίλμ «Μαγική Φλόγα» που θα έχη για θέμα τον ή ζωή του Ριχαρδου Βάγκνερ και θ' άποτελέση το πρώτο φίλμ της μεταπολεμικής ά- μερικανής - γερμανικής κινηματο- γραφικής συνεργασίας. Η "Υ- ρ ό ν ν τ έ Κ α ρ λ ο, ή Ρ ό ν τ α Φ λ έ μ ι ν γ κ και ή Ρ ί τ α Γ κ α μ θ ά άποδο- θούν τις τρεις γυναίκες του Βάγ- κνερ. Τον ρόλο του μεγάλου μου- σουργου θα παίξη ένας Γερμανός ηθοποιός. Ακόμα όμως δέν άνε- κοινώθη το όνομά του.

* Το πρώτο αγγλικό φίλμ της Τ ζ ί ν τ ζ ε ρ Ρ ό τ ζ ε ρ σ, στο όποιο έχει για παρτεναίρ τον σύζυγο της Ζάκ Μπερζεράκ, είναι μιά κωμωδία που εκτυλίσσεται στην Κιανή Ακτή και τιτλοφο- ρείται «Όμορφε ξένε». Τα τρα- γούδια του φίλμ τα έχει συνθέ- σει ο γνωστός μας από τα φίλμ «Συρανό» και «Μουλν Ρουζ» η- θοποιός Χ ο σ έ Φ ε ρ έ ρ ι.

* Η θρυλική Σεμίραμις θα ξαναζωντανέψι στο πρόσωπο της Ρ ό ν τ α Φ λ έ μ ι ν γ κ. Το φίλμ «Η έταιρία της Βαβυλώνας» θα γυριστή στη Ρώμη και θα εί- ναι προϊόν Ιταλο - άμερικανικής συνεργασίας. Θα είναι φυσικά έγχρωμο και θα διατεθών γι' αυτό τεράστια χρηματικά ποσά.

* Η Μ ά ρ θ α " Ε υ κ ρ ε θ και ο Ζ ά ν Κ ε ο ύ ρ α τε- λείωσαν το γύρισμα, στο Δυτικό Βερολίνο, 26 μικρών φίλμ, διαρ- κείας μισής ώρας το καθένα, που προορίζονται για την άμερικανι- κή τηλεόρασι.

* Μιά γαλλική κινηματογραφι- κή έταιρεία άναγγέλλει ότι έπει- δι δέν βρίσκει ένδιαφέροντα τα νέα θέματα που της προτείνουν, θα ξαναγυρίση δυο άθάντα κλασσικά έργα: Τον «Μιχαήλ Στρογκόφ» και την «Άννα Κα- ρένινα». Το τελευταίο άναγυρί- στηκε μόλις πρότεροι από τους Αγγλους με πρωταγωνίστρια την Βί β ί α ν Α λ ή.

* Ο Σ ά ρ λ Μ π ο υ α- γί ε ή Τ ζ ό α ν Κ ρ ό ο υ- φ ο ρ ν τ και ή Τ ζ ή ν Σ ί μ- μ ο ν σ θα είναι οι πρωταγони- σταί του φίλμ «Η Ιστορία της Έστερ Κοστέλλο» που θα γυρί- στη στο στούντιο του Λονδίνου. Το φίλμ αυτό θα σημειώση την επάνοδο στην Αγγλία της Τζην Σίμμονς, ή όποια από το 1950 έργαστηκε αποκλειστικά στα στούντιο του Χόλλυγουντ.

* Η Ρ ο ζ μ α ρ ί Κ λ ο υ ν ε υ ά συζυγος του Χοσέ Φερέρ ά- νήγγειλε πως περιμένει ένα μαρ- που θα γεννηθ ή τον προσεχή Ι- ανουάριο.

* Η Α θ α Γ κ ά ρ ν τ ν ε ρ, που περνά στις άχρες της λίμνης Ταχόε μιά πραγματική σελήνη του μελίτος μαζί με τον Ισπανό ταυ- ρομάχο Λούις Ντομίνγκουιν, έδη- λωσε ότι δέν άποκλείεται να τον... παντρευτή.

* Η κόρη του Γ κ ρ ο ύ σ α Μ ά ρ ε, ένος από τους τρεις γνω- στους κομικούς έκανε το ντεμπού- το της στον κινηματογράφο. Η χαριτωμένη μικρούλα, που είναι μόλις 7 χρόνων, έχει ένα έξαιρε- τικό δραματικό ταλέντο.

* Η Μ α ρ ί α Φ ί ο ρ ε που τε- λείωσε μόλις το φίλμ «Γκρατί- έλλα» ξεκουράζεται τώρα για λί- γες μέρες στο Κάπρι. Το προσε- χές της φίλμ τιτλοφορείται «Νά- πολι, γή του έρωτος».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Η έξοχη και ή Αθήνα

(Εκείνος κι Εκείνη, συναν- τούνται άργα τη νύχτα στο κρσπεδο ένος ζαχαροπλα- στειου, την ώρα που προσπα- θούνε μ' ένα παγωτό να σβύ- σουνε κάπως τη φοδερή φλόγα της ημέρας που πέρασε από πάνω τους σαν καμίνι).

ΕΚΕΙΝΗ: Τί ζήτη; ΕΚΕΙΝΟΣ: Φοδερή! Α- φανιστή! Ευτυχώς, πλησιάζει ή Κυριακή...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' έλπίζεις ότι την Κυριακή θα χιονισή;... ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι' αλλά θα πάω έκδρομή...

ΕΚΕΙΝΗ: Α, έκδρομή; ώ- ραία ταλαιπωρία!... ΕΚΕΙΝΟΣ: Ταλαιπωρία; Δέν έχεις δίκιο...

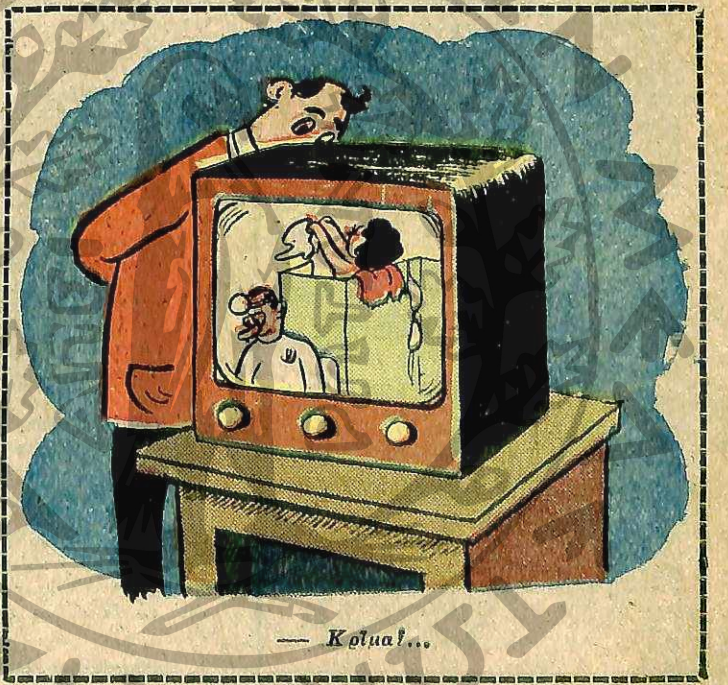
ΕΚΕΙΝΗ: Δέν έχω δίκιο;... "Αμ' εγώ μαρτύρησα προ- χτές!... Μαύ βγήκε το λάδι! Άδυσία δυο όκάδες, νευρία- σα, ψήθηκα, έπαθα ήλιασι, πέ- ταξα φούσκες στην πλάτη μου, κι' αγκίστηκα να μην το ξανα- κουνήσω από την Αθήνα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ωραίο καμίνι! ΕΚΕΙΝΗ: Καμίνι, ξεκαμίνι, στην Αθήνα έχω ένα δωμάτιο μ' ένα κρεβάτι, ένα ψυγείο με παγωμένα νερό, έχω ακόμα τον τρόπο να γδυθώ και να ζητήσω σε άδομια περιβολή την άνα- σκούφισή μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αηλαδή, όχι σε άδομια, αλλά σε...ευαία!... ΕΚΕΙΝΗ: Κοροΐδευε έσύ... Με κοροΐδεις, όμως δε λυεται το ζήτημα... Η έκδρομή είναι άνακούφισις, ή ταλαιπωρία;

ΕΚΕΙΝΗ: Καμίνι, ξεκαμίνι, στην Αθήνα έχω ένα δωμάτιο μ' ένα κρεβάτι, ένα ψυγείο με παγωμένα νερό, έχω ακόμα τον τρόπο να γδυθώ και να ζητήσω σε άδομια περιβολή την άνα- σκούφισή μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αηλαδή, όχι σε άδομια, αλλά σε...ευαία!... ΕΚΕΙΝΗ: Κοροΐδευε έσύ... Με κοροΐδεις, όμως δε λυεται το ζήτημα... Η έκδρομή είναι άνακούφισις, ή ταλαιπωρία;

— Κοίτα!...

ΖΙ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ!... ΕΚΕΙΝΗ: Τίποτ' από όλα αυτά... 'Απέναντί μου ή φοδερή, ή ανυπόφορη αντίληψη, που δεν τη μετρίαζε ούτε τα σκούρα γυαλιά μου... Κάτω από την πλάτη μου το μαλλί της κουδέρτας τριβότανε στην τσουρουφλισμένη επιδερμίδα μου και μου προκαλούσε ανυπόφορη ενόχληση!... Και την ενόχληση αυτή ήθελε σε λίγο να την ολοκληρώσει ή κατά μέτωπον επίθεσις εναντίον μου μιάς ταξιαρχίας μυρμηγκιών!... 'Εδωχνα δέκα από το δεξί πόδι μου, εύρισκε τριάντα στο αριστερό! 'Εδωχνα πενήντα από το κεφάλι μου, εύρισκε διακόσια στην κοιλιά μου!... 'Υστερα, κατά τη μιάμιση, πείνασα. 'Εβγαλε όλη ή πάρσα τους κεφτέδες της, τὰ μπουττία της στο χαρτί, τὰ καρπούζια της, τὰ μαχαιροπήρουνα της, τὰ ντεκε-δένια πιάτα της, τὰ αλουμινένια ποτήρια της. Στρώσαμε ένα τραπέζο-μάνηλο στο χώμα, τὸ στερεώσαμε με πέτρες, καί σεβδρίσαμε στὰ μυρμηγκία νὰ φάνε! Διότι τὰ μυρμηγκία φαγάνε... Βέβαια, δὲ λένε πού και πού, φάγαμε καί μείς κανένα μυρμηγκί με τὸ φαί! Αυτό όμως εἶναι ἄλλη υπόθεσις, πού τὰ ἀποτελέ-ωρα, δὲν περιγράφονται διώως με κανέναν τρόπο από μιά κοπέλλα πού θέλει νὰ μείνι στοιχειωδῶς εὐπρε-πής... Φάγαμε καί τὸ βραστό μας καρπούζι καί, σὸ τέλος, εἴχαμε τὴν ἀσυγχώρητη ἰδιότητα νὰ διψάσου-με!... Νερὸ πουμενά! Στὴ Σαχάρα ἔχει περισσότερο... Τὰ γειτονικά μα-γαζιά — πού τὸ κοντινότερο ἀπείχε ἀπὸ μᾶς ἑνα χιλιόμετρο! — δὲν προ-θυμοποιήθηκαν, βέβαια, νὰ ποτίσου-με μὰ μεραρχία διψασμένων ἀνθρώ-πων, ἐφ' ὅσον προσηγομένως δὲν τοὺς εἴχαμε πάρει τὸ πορτοφόλι σὲ φαγιά καί κρασιά... Προσπαθήσαμε νὰ ξε-χάσουμε τὴ δίψα μας... πίνοντας θά-λασσα!... Ναυαγοί με τὰ ὅλα μας... Στὸ τέλος, δὲ μπορούσαμε ν' ἀνθεξου-με ἄλλο: τὰ μαζέψαμε ἄρον-ἄρον κατὰ τὰς τρεῖς καί τραθήσαμε γιὰ τὰ αὐτοκίνητα τῆς Βουλιαγμένης, δια-σχίζοντας τὴν ἀσφαλτο πού μᾶς ἀνα-δε τις σόλες! Καί μόνο ὅταν φτά-σαμε στὴν Ἀθήνα με τὰ παγωμένα νερά της, ἀναπνεύσαμε!... 'Εγὼ προ-σωπικά, ἔτρεξα νὰ χωθῶ στὸ ὥραιο σπιτάκι μου, τρῶπωσα σὸ μπάνιο μου, γδύθηκα, μπήκα κάτω ἀπὸ τὸ δροσερό μου ντούς, ἀνακούφισα τὴν ταλαιπωρημένη ἐπιδερμίδα μου με ἔ-ξη εἰδὼν κρέμες, κι' ἔπεσα μπάλιντι-σμένη σὸν κρεβάτακι μου με τὸ κά-ταστρον, ὀλοκάθαρο σεντόνι... Καί ἐ-κεῖ πιά, ὠρκήστηκα νὰ μὴν ξαναπάω ποτέ μου ἐκδρομῇ... ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀρκέτα κλονισμένος): 'Η ἀλήθεια εἶναι ὅτι καμμιὰ ἀθη-ναϊκή ἐξοχή δὲν ἔχει τις ἀνέσεις τῆς Ἀθήνας... ΕΚΕΙΝΗ: 'Εγὼ νομίζω, ὅτι πιὸ φυσικὸ θάτανε νὰ κάνουν ἐκδρομὴ στὴν Ἀθήνα ὅσοι μένουνε σὸν Κα-βούρι, στὴ Βουλιαγμένη, στὴ Βάρκι-ζα, γιὰ νὰ δροσιστούν!... ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ισως νὰ μὴν ἔχης ἐν-τελὼς ἄδικο... 'Η Ἀθήνα εἶναι ὁ πιὸ ὠραίος τόπος παραθερισμοῦ... Κι' ἐ-πὶ τέλους, ἂν θελήσουμε νὰ κολυμπή-σουμε, κολυμπᾶμε σὸν Ἰδρώτα μας καί τελειώνει!... ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Εἴκοσι γυναιστρίες... 'Ενας δάσκαλος τῆς κανδικῆς πό-λεως Γκραντ Φορ, ὁ Ράφλ Μάκ 'Ηντος, ἐνὸς ἔκανε πρὸς ἡμερῶν μιά διέλεξι, δε-χθηκε ἑμφανικὰ τὴν ἐπιθεσὴ εἴκοσι ἐξη-γριωμένων καί τελετών... γυναικῶν γυναι-κῶν. Οἱ γυναῖκες αὐτὲς τὸν κατέβασαν ἀπὸ τὸ βήμα καί τὸν ἔκαναν κυριολεκτι-κά «μαύρο σὸ ἔλω», ἀνῆκαν δὲ στὴν πολιτικοκοινωνικὴ ἀτμόσφαιρα «Ντακου-πόρ», ἡ ὁποία ἔχει κηρυχθῆ ὑπὲρ τοῦ γυ-μνισμοῦ καί διεξάγει συγχρόνως ἀμει-λικτο ἀγὼνα κατὰ τὴν στρατιωτικὴν θη-τασὴ, τὴ στιγμή πού ὑπέστη τὴν ἐπι-θεσὴ, ὁ Μάκ 'Ηντος ἔκανε μιά διέλεξι ὑπὲρ τοῦ πολέμου.

ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΤΕ ΤΙΣ ΜΥΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ

'Η νεαρά Ἀννί Μπασιτί (δεξιὰ στὴ φωτογραφία μας), μιά ὁμορφὴ μελαχροινὴ 20 χρόνων με πράσινα μάτια εἶναι τὸ πρόσωπο γιὰ τὸ ὅποιο μίλει ἐφέτος ὁλος ὁ κόσμος στὴν πλάξ Προθανασαλ τοῦ Ζουάν Λε Πιν. 'Εμφανίζεται καθημερινῶς στὴν πλάξ με ἑνα νεο κομψὸ μαγιὼ καί τὸ βραδύ δέχεται με ἀπαράμιλλη χάρι τὴν πελατεία τοῦ κοσμικοῦ κέντρου «Μαζέμ». 'Η δεσποινὴς Μπασιτί ἔχει βρῆ ἑνα τρόπο νὰ προστατεύῃ τὴν μύτη της ἀπὸ τὴς φλογερῆς ἡλιαχτίδας καί τὸ προστατευτι-κὸ αὐτὸ καλύμματι υιοθετήθηκε ἀμέσως ἀπ' ὅλες τὴς κυ-ρίες πού παραθερίζουν σὸν Ζουάν Λε Πιν.

ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΧΑΡΙ ΤΗΣ...

Η ΟΜΟΡΦΗ

Κάθε γυναίκα με τη χάρι της, σ' αυτό κανείς δεν ἀμφισβῆλλει. Κρίνα χλωμὰ ἢ μιά σὸν πρόσωπο καί ρόδα στὴν καρδιά ἢ ἄλλη.

* 'Εχει, νὰ ποῦμε, ἢ μιά τὸ τοῦτο της, ἔχει τὸ κέινο της ἢ ἄλλη. Κάθε γυναίκα με τη χάρι της, ποτε μικρὴ, ποτε-μεγάλη.

* Κι' ἂν ἐπιτρέψετε, ἂς πάρουμε τὴν ὁμορφὴ γυναίκα πρῶτα, πού σπανιώτατα εἶν' ἐξυπνὴ καί εἶναι συχνὰ κομῆτὴ σὰν κόττα.

* 'Εχει μιά χάρι ὀλοφάνερη, πού τὴν ντυτὰς καί δὲν χορταίνεται. Θαύμα γυναίκα πού γεννηθῆκε γιὰ μπριτζ, γιὰ «γκόσσι» καί γιὰ τέννις.

* Τέτοιες λεπτὲς δουλιεὶς ταιριάζουνε στὰ χέρια της τὰ μὴ μὸς ἄντου, ἔστω κι' ἂν εἶναι κόρη κόμητος ἢ προγονὴ κανδηλαναπτον.

* 'Η δύναμις της εἶν' ἀφάνταστη, γιὰ μιά γυναίκα δὲ σπανία. Παντρεύεσαι γυναίκα ὁμορφὴ καί ἀνέρεχσαι στὴν κοινωνία.

* Τὸ παρελθὸν τότε μὴ σκέπτεσαι, μέλλον λαμπρὸ γλυκοχαρίζει. Μὲ τὰ προσόντα της ἢ ὁμορφὴ μέχρι καί Δήμαρχο σὲ βγάξει.

* Γι' αὐτὸ, λοιπόν, χαρὰ στὴν τύχη του. Ἐκείνου πού θὰ τὸν ντυτᾷ μιά γυναίκα πού ἐλάσθηκε ἀπὸ βελούδο καί μετάξι.

* Πλάϊ σὲ μιά γυναίκα ὁμορφὴ γίνεσαι ἥρωας κι' ὄχι μάργος κι' ἔσως ἀπείρως ἐνδοξότερος ἀπ' τὸ Μενέλαο τῆς Σπάρτης!

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΡΑΤΑ στις Θάλασσές μας

Η ζωή του καρχαρία

Στρατιᾶς ὀλόκληρης ἀπὸ καρχαρίες ἔχουν ἐπιθρᾶνι στὴς εὐρωπαϊκὲς ἀκτὲς. Τὰ θαλάσσια αὐτὰ τέρατα, πού κατοικοῦσαν ἄλλοτε σὸν Ἀτλαντικὸ καί σὸν Εἰρηνικὸ ὠκεανὸ, ἔχουν προχωρήσει τῶ-ρα μέσα στὴ Μεσόγειο κι' ἔχουν ἐγκα-τασταθῇ μονίμως γύρω ἀπ' τὰ ἑλληνικά παράλια, ἀκόμη καί σὸν Πατράϊκὸ καί τὸ Σαρωνικὸ κόλπο!

Βέβαια, οἱ καρχαρίες πού ἀπέκτη-σαν τὴν... ἑλληνικὴ ἰθαγένεια, δὲν μπο-ροῦν νὰ συγκριθοῦν οὔτε ἀπὸ μακρὰ μ' ἐκείνους πού ἀλωνίζουν τὴς ἀμερικανικὲς θαλάσσες ἢ τὰ νερά τῆς Αὐστραλίας. Πάντως ὁμως, εἶναι ἀρκετὰ μεγάλα, ὥ-στε ν' ἀποτελοῦν φόβητρο γιὰ τοὺς λου-ομένους καί μόνιμὴ πηγὴ γιὰ τοὺς φα-ράδες.

Πραγματικὰ, τὰ περύγιά τους κόβουν τὰ δίχτυα σὰν ψαλίδι, καθὼς περνοῦν ἀνάμεσά τους. 'Εχουν δὲ τὴν παράξενη συνήθεια, ὅταν συναντοῦν «μεσηνέζες» ψαράδων, νὰ τὴς τυλίγουν γύρω ἀπ' τὸ σῶμα τους, ἔτσι πού νὰ μὴ μποροῦν πιά νὰ ξεμπελεχτοῦν ἀπ' αὐτὲς!

'Η ταχύτης τοῦ καρχαρία μέσα σὸ νερὸ εἶναι ἀπίστευτὴ. Περνάει τὰ 40 χι-λιόμετρα τὴν ὥρα! 'Όταν ὁμως γεμια-τίζει, πλέει ἀργά, με 3-4 χιλιόμετρα μόνον, ἔχοντας ὀρθάνοιχτο τὸ τερά-στιο στόμα του.

Ρουφᾷ τότε περὶ τοὺς 2000 τόνους θαλασσινὸ νερὸ τὴν ὥρα, καί τὸ ξανα-θαλάζει ἀφ' ὅπου κρατῆται τὰ ψάρια πού ἔχει μέσα.

'Υπάρχουν πάνω ἀπὸ 20 εἰδῶν καρχα-ρίες, ἄλλοι μεγαλύτεροι κι' ἄλλοι μι-κρότεροι (οἱ αὐτοὺς τοὺς τελεωτάτους ἀνήκουν τὰ κοινὰ «σκυλόψαρα»). 'Αλ-λοι ἀπ' αὐτοὺς γεννᾶνε ζωντανὰ παιδιὰ κι' ἄλλοι αὐτὰ με σῆμα μακρὸ καὶ, πού τὰ κρεμᾶνε στους βράχους καί στὰ ψύ-κια.

'Η ἐπώσσι τῶν αὐγῶν αὐτῶν διαρκεῖ ἑνα χρόνιο περίπου. Εἶναι δὲ ἀληθινὰ θανάσιμα τῆς φύσεως. 'Εχουν σὲς δύο ἀκρες τοὺς μιά μικρὴ σχιζομή, ἀπ' ὁ-ποῦ κυκλοφορεῖ συνεχῶς θαλασσινὸ νε-ρὸ σὸν ἐσωτερικὸ τους. 'Ετσι, τὸ ἐμ-βρυὸν βρισκεται διαρκῶς μέσα σὲ ἀλ-μυρὸ νερὸ, ἐνῶ συγχρόνως προστατεύε-ται ἀπὸ τὴς τρικυμίας. 'Υπάρχει ἀκόμη στὴ μιά ἀκρὴ τοῦ αὐγοῦ μιά «ἐξόδος», πού τὴν κρατᾷ κλειστὴ ἢ πεισὶ τῆς θαλάσσης, ὥς ὅτου ὁ μικρὸς καρχαρίας μεγαλώσῃ ἀρκετὰ καί μπορῇ καί τὴν ἀνοίξῃ ἀπὸ μέσα καί νὰ βγῇ πιά ἀπὸ τ' αὐγὴ.

Οἱ θηλυκοὶ καρχαρίες εἶναι πάντα φι-λόστοργες μητέρες. Παίζουν με τὰ μι-κρά τους καί τὰ κρύβουν μέσα σὸν στο-μάχον τους ὅταν τ' ἀπειλήσῃ κάποιος κίν-δυνος.

'Όλοι οἱ καρχαρίες, ἀσχετῶς εἰδῶς καί μεγέθους, ἔχουν ἑνα κοινὸ γνώρι-σμα: τὴν ἀδυναμία. Τρῶνε ἀκόρταγ, καταροχθίζουν ὅτι τοὺς τύχη. Μέσα στὴν κοιλία ἑνὸς καρχαρία βρέθηκε κά-ποτε, ἄθικτὴ, μιά ὀλόκληρη κάσα με 12 μπουτίλιες τῆς μύρας! 'Ενας ἄλλος πάλι εἶχε μέσ' στὸ στομάχι του 5 ἑκατομ-μύρια γαρίδες!...

Χανεῖται, ὁμως γρήγορα κι' εὐκόλα ὅτι κι' ἂν φάνε, γιὰ τὴν γαστρικὰ ὀ-γρὰ τους περιέχουν τόσο ἰσχυρὸ ὕδρο-χλωρικὸν ὀξύ, ὥστε μποροῦν νὰ κάψουν τὸ δέρμα τοῦ χερσιὸ ἑνὸς ἀνθρώπου, ἢ νὰ κάνουν μιά ὀπλὴ ἀλόγου μαλακὴ σὰν πετρεῖ!

'Αλλά καί στὰ δόντια εἶναι... προ-νομιχοῦ οἱ καρχαρίες. 'Όταν φθαρή μετὰ σείρα δοντιῶν τους, ὑπάρχουν ἀρκε-τὲς ἄλλες πού περιμένουν γιὰ νὰ φυτρώ-σουν στὴ θέσι της καί νὰ τὴν ἀντικατα-στήσουν.

Σ' ὀρισμένα εἶδη καρχαριῶν τὰ δόν-τια δὲν εἶναι κομμάτια, σ' ἄλλα ὁμως κό-βουν σὰν ξυράφι. 'Ο «λευκὸς» καρχα-ρίας μπορεῖ νὰ κόψῃ εὐκόλα με μιά δαγ-κωματὶά του μιά ἀλυσίδα με κρίκους πά-χους 1 πόντου!

Τὸ δέρμα τοῦ καρχαρία σκεπάζεται ἀ-πὸ τραχὴ λείπα. 'Αλλοτε, τὸ χρησιμο-ποιοῦσαν σὲς λαθεῖς τῶν σπαθίων, γιὰ νὰ μὴ γλιστράνε ἀπ' τὸ χερί.

Σήμερα ὁμως, τὸ κυνήγι τοῦ καρχα-ρία δὲν γίνεται πιά γιὰ τὸ δέρμα του, ἀλλὰ γιὰ τὰ πλούσια σὲ βιταμίνες λά-δια πού ἐξάγονται με κατάλληλα κα-τεργασία ἀπὸ τὸ σῆκότη του.

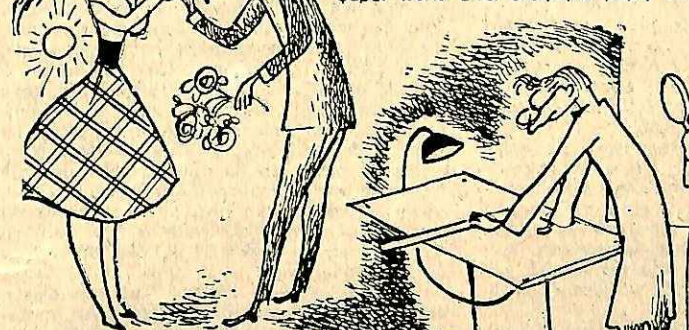

Νὰ εἶδᾷς ὅπως ἀποφύγει ὁ γάμος!

Μερικοὶ χαρακτηριστικοὶ ἀριθμοὶ

ΩΣΤΕ λοιπόν θέλετε νὰ παντρευτῆ-τε... Πολὺ ὠραία! 'Ανῆκετε καί σὲς στὰ 97 ἑκατοστὰ τῶν γυναικῶν, πού ἀπάντησαν σ' ἑνα δημοψήφισμα ὅτι ὁ γάμος εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς τους. ('Αλλὰ καί τὰ 3%, πού ἀπάντησαν ἀρ-νητικὰ, δὲν ἔλεγον μᾶλλον τὴν ἀλήθεια). Τὴν ἰδίαν ἐπιθυμία εἶχε ἄλλωστε καί ἡ μητέρα σας καί ἡ γιαγιά σας. Εσείς ὁμως εἰσαίτε, πῶς τυχερὴ στὸ ἐξῆς σημείο: Οἱ στατιστικὲς, πού δὲν ὑπῆρχαν ἄλλοτε, σᾶς βοηθοῦν νὰ βρῆτε τὸ δρόμο πρὸς τὸ γάμο, πληροφορώντας σας γιὰ τὴς πιθανότητες πού ἔχετε σὲ κάθε περίπτωσι, καί γιὰ τοὺς κινδύ-νους πού σᾶς ἀπειλοῦν.

'Εχουν καταρτισθῇ στὴν Ἀμερικὴ αὐτὲς οἱ στατιστικὲς. Τὰ συμ-περάσματά τους ὁμως ἐφαρμόζον-ται, με μεγάλη προσέγγισι καί στὴ χώρα μας, δεδομένου ὅτι ἡ νοοτροπία τῶν δύο φύλων δὲν δια-φέρει πολὺ στὰ διάφορα μέρη τοῦ

* Ἀν ὦ: Μὴν ἀφήσετε νὰ σᾶς ξεφύγῃ ὁ γαμπρός, πού θὰ τύχῃ νὰ σᾶς παρουσια-σθῇ. Δεξιά: Ἀν ζητᾷτε οἰκονομικὴ σταθερότητα, πρέπει νὰ παντρευτῆτε γιὰτὸ ἢ μηχανικό...

κόσμου. 'Ο πρῶτος λοιπὸν ἀριθμὸς πού θὰ σᾶς δώσωμε, θὰ σᾶς φανῇ μᾶλλον ἀποθαρρυντικός: 'Η δυσαναλογία τῶν γυναικῶν πρὸς τοὺς ἀνδρες καί ἡ φυσικὴ ἀντιπάθεια τῶν ἀνδρῶν πρὸς τὰ δε-σμιὰ τοῦ γάμου σᾶς δημιουργοῦν ἀρκετὴ πιθανό-τητα νὰ μὴν παντρευτῆτε ποτέ. 'Όστόσο, μὴν ἀπογοητεύεσθε προκαταβολικά! Καί προπάντων μὴν ἀφίστητε νὰ σᾶς ξεφύγῃ ὁ γαμπρός πού θὰ τύχῃ νὰ σᾶς παρουσιασθῇ, δεδομένου ὅτι ὑπάρ-χουν πιθανότητες 65% νὰ μὴν σᾶς κάνουν παρὰ μιά πρότασι γάμου σ' ὅλη σας τὴ ζωὴ!

Οἱ πιθανότητες σας νὰ παντρευτῆτε τριπλα-σιάζονται, ἂν ἐγκατασταθῆτε σὲ ἄλλη πόλι (αὐ-τὸ ἰσχύει ἰδίως γιὰ ὁσοι ζοῦν σὲ μικρὰ μέρη). 'Εχετε πιθανότητες 99% ὅτι δὲν θὰ πάρετε κα-θηγητὴ καί 98% ὅτι δὲν θὰ παντρευτῆτε με συνάδελφὸ σας σὸν γραφεῖο (ἢ με τὸν προϊστά-μενὸ σας). 'Οι προτιμήσεις τῶν ἀνδρῶν πρὸς τὴς μελαχροινὲς εἶ-ναι διπλάσιες παρὰ πρὸς τὴς ξανθὲς κι' ἐξαπλάσιες, παρὰ γιὰ τὴς κοκκινωμάλλες. Μιά ὠραία κοπέλλα ἔχει ὑπερδιπλάσιες πιθα-νότητες ἀπὸ μιά πνευματώδη νὰ βρῇ σύζυγο. 'Η κοπέλλα πού ἀσχολεῖται με τὰ σπῶρ τοῦ ὑπαίθρου, ἔχει διπλάσιες πιθανότη-τες ἀπ' τὴς ἄλλες.

Στὰ 75% τῶν γάμων, τὰ πράγματα ἐξελίσσονται ἔτσι ὥστε, στὴν πραγματικότητά, ἡ γυναίκα εἶναι ἐκείνη πού παντρεύεται τὸν ἄντρα. Μόνον στὰ 25% πῆρε ἀληθινὰ ὁ ἄντρας τὴν προ-τοβουλία.

Μὴν ἀφίετε τὰ χρόνια νὰ μαζεῦνται στὴν πλάτη σας! Τὰ 97% τῶν γυναικῶν πού παντρεύονται, εἶναι ἡλικίας 15-40 ἐτῶν. Μεταξὺ 20 καί 25, τὸ ποσοστὸ ἀποτελεῖ τὰ 40% τοῦ συνόλου. Μετὰ τὰ 30, εἶναι 10 φορές πιθανότερο νὰ μείνετε ἀνύ-παντρη, παρὰ νὰ παντρευτῆτε. Μετὰ τὰ 50, μπορεῖτε πιά νὰ θεωρησῆτε ὅτι μέναιτε σὸν ὀφί, 100%.

'Ας ἐρθούμε τῶρα στὴν προκαταρκτικὴ περίοδο τῆς ἐρωτοτρο-πίας καί τοῦ φέρτ. 'Υπάρχουν πιθανότητες 75% ὅτι ὁ διαλε-χτός σας δὲν θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ σᾶς φιλήσῃ σὸν πρῶτον ραντεβῶ. (Θὰ τὸ θέλῃ δηλαδὴ πολὺ, ἀλλὰ θὰ τοῦ λείπῃ τὸ θάρρος). 'Αν ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὰ δῶρα, μάθετε ὅτι ἔχετε πιθανότητες 75% νὰ μὴ σᾶς προσφέρῃ λουλούδια, 80% νὰ μὴ σᾶς προσφέρῃ γλυκά, καί 98% νὰ μὴ σᾶς χάρισῃ ἑνα κοσμήμα.

'Όταν ἀρραβωνιασθῆτε, σπεύστετε ὅσο μπορεῖτε νὰ κάμετε τοὺς γάμους σας. 'Η ἰδεώδης διάρκεια τῶν ἀρραβῶνων εἶναι 3-6 μῆνες. 'Υστερα αὐξάνουν ραγδαίως οἱ κίνδυνοι νὰ μετανοήσῃτε... λεγόμενος! Φαίνεται ὅτι ὁ ἀνδρικός ἐνθουσιασμὸς ἐξατμίζεται

γρήγορα. 'Επωφεληθῆτε λοιπόν, ὅσο εἶναι ἀκόμη καιρὸς...

Καί τώρα, ἂς υποθέσουμε πῶς τὰ καταφέρατε νὰ παντρευτῆτε. Εἰσαίτε βέβαια ὅτι βρῆκατε τὸν κατάλληλο ἄντρα;... Αὐτὸ ἐξαρ-τάται ἀπὸ τὸ τί γυρεύετε ἀπ' τὸ γάμο. 'Αν π. χ. ζητᾷτε τὴν οἰκονομικὴ σταθερότητα, πρέπει νὰ παντρευτῆτε γιὰτὸ, ὀδοντοῖα-τρὸ ἢ μηχανικό. 'Αν ὁμως θέλετε νᾶχετε πολὺ κοντὰ σας τὸν ἄντρα σας, προτιμήστε ἡθοποιό, πού θὰ ἐργάζεται κατὰ μέσον ὅρον μόνο μιά ἡμέρα σὲς 5. 'Αν πάλι ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὴν ὑγεία, θὰ διαλέξετε ἀγρότη, πού ἡ φυσικὴ κατάστασί του εἶναι κατὰ 25% καλλίτερη ἀπ' τῶν κατοίκων τῶν μεγάλων πόλεων. Στὴν περίπτωσι ὁμως αὐτὴ, πρέπει νᾶχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ἔχετε πολὺ μεγάλες πιθανότητες νὰ λείπουν ἀπ' τὸ σπῆτι σας οἱ σύγ-χρονοι ἀνέστες, τὸ τρεχούμενο νερὸ, τὸ ηλεκτρικὸ, τὸ μπάνιο, τὸ ψυγείο... Εἰς ἀντάλλαγμα, θ' ἀποκτήσετε, περισσότερα παιδιά.

'Αν ἀπαίτητε ἀπόλυτὴ πίστι ἀπ' τὸν ἄντρα σας... καλλίτερα νὰ μὴ παντρευτῆτε! Γιὰτὶ μόνον ἑνας σύζυγος στὸν δέκα (ἀσχε-τῶς κοινωνικῆς τάξεως) δὲν κάνει... ποτέ μουντραῖες! Προτιμήστε ἄντρα περίπου συνομήλικὸ σας. 'Όταν τὸν προ-νύχτε στὴν ἡλικία περισσότερη ἀπὸ 5 χρόνια, ὁ γάμος σας θ' ἀπο-τύχῃ, κατὰ 90%. 'Αν πάλι ἐκείνος σας περνᾷ περισσότερο ἀπὸ 10 χρόνια, ὑπάρχουν πιθανότητες ἀποτυχίας 80%. 'Αν ὁμως ἡ διαφορά μεταξὺ σας εἶναι μέχρι 4 χρόνια, δὲν ἔχει σημασία πόιός ἀπ' τοὺς δύο σας εἶναι ὁ μεγαλύτερος.

Ποῖος πρέπει νάναί ὁ «ἀφέντης» σὸ σπῆτι; 'Αν ἐπιζητήσετε σὲς αὐτὸ τὸ ρόλο, θ' ἀποτύχῃ ὁ γάμος σας κατὰ 60%. 'Αν τὸν πάρῃ ὁ ἄντρας σας, οἱ πιθανότητες ἀποτυχίας περιορίζονται σὲ 40%. Γίνεται ὁμως μόνον 20% στὰ ἀντρώγια πού συνεννοοῦνται ἀρμο-νικά καί μοιράζονται ἐξ ἴσου τὴν ἐξουσία μέσα σὸ σπῆτι.

Χρησιμοποιεῖτε διπλὸν κρεβάτι, γιὰ νὰ ἐξασφα-λίσετε ἑνα εὐτυχισμένο γάμο. Τὰ διαζύγια εἶναι τριπλάσια στὰ ἀντρώγια πού κοιμούνται σὲ χωρι-στὰ κρεβάτια, καί ἐξαπλάσια σ' αὐτὰ πού ἔχουν ἀκόμη καί χωριστὲς κρεββατοκάμαρες.

Μολοντὶ τὰ 60% τῶν γυναικῶν γκρινιάζουν τοὺς ἄντρες τους, ἔχετε πολὺ μεγαλύτερες πιθανότητες νὰ ἐπιτύχετε ὅτι θέλετε, ἂν πηγαίνετε με τὸ καλὸ. Με τοὺς ἄντρες ἐπιτυγχάνουν πολὺ καλλίτερα οἱ κο-λακείες καί οἱ ἐπαινοί, παρὰ οἱ ἐρωτικές καί τὰ πα-ράπονα πού πληγώνουν τὸν ἐγωισμό τους.

Πάντως, εἶναι πιθανὸν ὅτι θὰ μαλώνετε με τὸν ἄντρα σας μιά φορά κάθε 6 βδομάδες, κι' ὅτι δυὸ φορές τὸ χρόνο θάχετε σοβα-ρές σκηνές. Τὰ 91% τῶν καυγάδων θὰ ὀφείλονται σὲ χρηματικὰ ζητήματα. 'Όστόσο, ὑπάρχουν 90% πιθανότητες ὅτι δὲν θὰ τὸν ἀφίστε ποτέ, γιὰ νὰ πάτε στὴ μητέρα σας.

'Αλλωστε, ἡ γυναίκα βρίσκει (κατὰ μέσον ὅρον) 110 ἀξία λόγου χαρίσματα σὸν ἄντρα της, ἐνῶ ἐκείνος βρίσκει σ'

* Ἀν ἐπιζητῆτε νὰ εἰστε ὁ «ἀφέν-της» σὸ σπῆτι, θ' ἀποτύχῃ ὁ γάμος σας κατὰ 60%...

αὐτὴν μόνο 77. 'Εκείνα πού ἐκ-τιμοῦν περισσότερο οἱ γυναι-κες, εἶναι κατὰ σειρά τὰ ἐξῆς: ἀξιοπρέπεια, εὐκρίνεια, πίστις, οἰκονομικὴ ἐπιτυχία, τιμιότης, ρω-μαντικὲς κλίσεις.

Οἱ ἄντρες πάλι δίνουν μεγαλεί-τερη σημασία στὰ ἐξῆς: εὐκρίνεια, εὐδαιμονία, ὡμορφία, πλου-τος, ἀντίληψις.

Τὰ κυριώτερα παράπονα σας ἐ-ναντίον τοῦ ἀνδρὸς σας εἶναι πᾶς δὲν σας προσέχει ἀκορετὰ καί πᾶς δὲν σας ἐκδηλώνει ὅσο θὰ θέλατε τὴ στοργή του.

Εἶναι ἀλλοῦ κατὰ 97% πιθανὸν ὅτι θὰ ξεχάσῃ τὰ γενεθλία σας καί κατὰ 65% τὴν ὀνομαστικὴ γιορτὴ σας. 'Εκείνοι πάλι θὰ παραπονήται ἰδίως γιὰ τὴ γκρινία σας καί γιὰ τὴς ἐπιπόλαιες σκέ-ψεις σας.

Καί δύο ἀκόμη ἀριθμοί, γιὰ νὰ τελειώσουμε: 'Υπάρχουν πι-θανότητες 97% ὅτι ὁ ἄντρας σας θὰ σᾶς λήψῃ ψεύματα τὸ λι-γώτερο μιά φορά τὴ βδομάδα, καί 90% ὅτι θὰ γίνῃ φαλακρὸς μετὰ τὰ 60 χρόνια του.

Εἶναι πιθανὸν ὅτι θὰ μαλώνετε με τὸν ἄνδρα σας μιά φορά κα-θε ἐξῆ βδομάδες...

Εἶναι πιθανὸν ὅτι θὰ ξεχάσῃ τὰ γενεθλία σας καί κατὰ 65% τὴν ὀνομαστικὴ γιορτὴ σας.

Εἶναι ἀλλοῦ κατὰ 97% πιθανὸν ὅτι θὰ ξεχάσῃ τὰ γενεθλία σας καί κατὰ 65% τὴν ὀνομαστικὴ γιορτὴ σας.

Εἶναι ἀλλοῦ κατὰ 97% πιθανὸν ὅτι θὰ ξεχάσῃ τὰ γενεθλία σας καί κατὰ 65% τὴν ὀνομαστικὴ γιορτὴ σας.

Η ΜΑΥΡΗ ΑΜΑΖΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η πριγκίπισσα Φαύστα, γιά να γλυτώσῃ τὸ τοσκούρι τοῦ δημίου, πίνει ἓνα δηλητήριο, ἀφοῦ πρῶτα παραδίδει τὸ βρέφος πού ἔχει φέρεϊ πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες στὸν κόσμο, σὲ μιά πιστὴ τῆς ὑπέρστρια. Τὴν ὥρῃ, ὅμως, ὁ Μεγάλος Ἱεροεξεταστὴς τῆς Ἰσπανίας Ἐσπινόζα, πού τῆς δίνει νὰ πῇ ἓνα ἀντίδοτο. Ὁ Ἐσπινόζα ἀπαίτει κατόπιν ἀπὸ τὸν ἀνεψιὸ τοῦ Πάπα καρδινάλιο Μοντάτε, πού ἀγαπᾷ σὰν τρελλὸς τὴν Φαύστα, νὰ τοῦ φέρῃ ἓνα ἔγγραφο μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Ἑρρίκος 4ος τῆς Γαλλίας παραδίδει τὴ χώρα τοῦ στοὺ Φίλιππο τῆς Ἰσπανίας. Ὁ Μοντάτε κατ'ὀρθῶναι νὰ πάρῃ αὐτὸ τὸ ἔγγραφο, πού πρόκειται τῶρα νὰ μεταφερθῇ ἐπὶ τὴν πριγκίπισσα Φαύστα στὴν Ἰσπανία.

2ον Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς, ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ρώμης ἔμπαινε μέσα στὸ παπικὸ γραφεῖο. Τὸ πρόσωπο τοῦ φανέρωνε μιά δυνατὴ συγκίνησι.

Ὁ Πάπας στῆλῃσε τὰ μάτια του πάνω του.

— Τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε; τὸν ρώτησε. Ὁ Σφοντράτο, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, ξεκούμπωσε τὸ βελούδινο ἐσώκαρδιό του, τράβηξε τὸν ἀλυσιδωτὸ θώρακά του κ' ἔδειξε στὸ στήθος του τὸ σημάδι πού τοῦ εἶχε κάμει τὸ ἔγγραφο τοῦ Μοντάτε.

Ὁ Πάπας ἐξέτασε μὲ προσοχὴ τὴ μικρὴ πληγὴ καὶ εἶπε ψυχρά:

— Ὑπερόχη στυλιετία, μὰ τὴν ἀλήθεια!...

Πραγματικά, ἅγιε πάτερ, ψιθύρισε ὁ Σφοντράτο μ' ἓνα θλιβερό χαμογέλο.

Ξανάβαλε κατόπιν τὸν ἀλυσιδωτὸ θώρακα στὴ θέσι του, ξανακούμπωσε τὸ ἐσώκαρδιό του καὶ εἶπε, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του:

— Ἡ πληγὴ, ὅμως, ὅπως εἶδατε, εἶναι ἀσημαντὴ. Ὁ ἀλυσιδωτὸς θώρακάς μου συγκράτησε τὸ ἀσπράκι καὶ δὲν τὸ ἄφησε νὰ κωθὴ στὶς σάρκες μου. Γι' αὐτὸ, εἶναι πολὺ πιθανόν, ὅτι θὰ συγχωροῦσα ἐκεῖνον πού μοῦ ἔδωσε αὐτὴ τὴν στυλιετία. Ἀλλὰ τὸν ἀνθρώπου αὐτὸν τὸν μισῶ θανάσιμα... Κι' ὁ λόγος εἶναι, ὅτι ἀγαποῦμε κι' οἱ δύο τὴν ἴδια γυναῖκα...

— Αὐτὸ εἶναι δικὸς σας λογαριασμός, εἶπε ἡρεμὰ ὁ Σίξτος Κουίντος. Ἐκεῖνο πού δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, εἶναι γιατί ἤρθατε νὰ τὸ πῆτε σὲ μένα...

— Γιατὶ σκέφτηκα πὼς τὸ πρᾶγμα αὐτὸ πρέπει νὰ ἐνδιέφερέ τὴν Παναγιότητά σας, ἀπάντησε ὁ Σφοντράτο. Μάθετε, λοιπόν, ὅτι ἡ γυναῖκα πού ἀγαπᾶω, λέγεται Φαύστα κι' ὁ ἀνθρώπος πού μισῶ, Μοντάτε.

Ὁ Πάπας πῆρε μιά περγαμνὴν κι' ἀρξίσσε ἡρεμὰ νὰ γράφῃ.

Ὁ Σφοντράτο, ἀκίνητος, σκεφτόταν: «Θὰ μὲ ρίξῃ σὲ κάποιον μπουτυρούμι τοῦ Πύργου τοῦ Ἀγγέλου. Ἀλλὰ, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἐκεῖνος πού θὰ τολμήσῃ νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι τοῦ πάνω μου...»

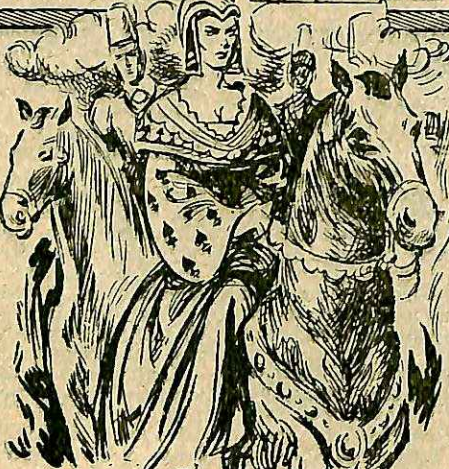
Ὁ Σίξτος σταμάτησε σὲ λίγο τὸ γράψιμο.

— Αὐτὴ ἡ περγαμνὴ, εἶπε σηκώνοντας τὸ κεφάλι του, θὰ σας ἀποζημιώσῃ γιὰ τὴν στυλιετία πού σας ἔδωσαν. Μοῦ εἶχατε ζητήσει τὸ δοκάρι τοῦ Πόντε Μαγκιόρε καὶ τοῦ Μορσιάνο. Νὰ τὸ δίπλωμα...

Ὁ Σφοντράτο ἀπῆλθε τὸ χέρι του καὶ πῆρε τὴν περγαμνὴν.

— Ἡ Παναγιότητά σας δὲν ἀκούσε λοιπόν; ρώτησε. Ὁ ἀνθρώπος πού ἐπιθυμῶ νὰ σκοτώσω, εἶναι ὁ Μοντάτε, ὁ ἀνεψιὸς σας! Ὁ ἀνθρώπος πού ἔχετε ὑποδείξει στὰ μέλη τοῦ κονκλαβίου, γιὰ νὰ σας διαδεχθῇ στὸν παπικὸ θρόνο!

— Τὸ ὅτι θέλετε νὰ σκοτώσετε τὸν Μοντάτε, εἶναι κάτι πού ἀφάρᾳ αὐτὸν καὶ σας, εἶπε ὁ Πάπας. Ἀλλὰ γιατί νὰ τὸν σκοτώσετε;... Δὲν εἶναι καλύτερο νὰ τὸν

χτυπήσετε στὸ αἶσθημά του, παίρνοντας αὐτὴ τὴν γυναῖκα... Αὐτὸ θὰ εἶναι πολὺ καλύτερο ἀπὸ μιά ἡλιθία στυλιετία. — Ποιὸ ἐγκλημα ἔκαμε, λοιπόν, ὁ Μοντάτε, γιὰ νὰ μιλάτε ἐτσι γι' αὐτόν; ρώτησε ἐκπληκτὸς ὁ Σφοντράτο.

— Ὁ Μοντάτε, ἀπάντησε μὲ φωνὴ τραγικὰ ἡρεμὴ ὁ Πάπας, δὲν εἶναι πια ἀνεψιὸς μου. Πέρασε, ἀντίθετα, στὸ στρατόπεδο τὸν ἐχθρὸν μου, ἀπὸ τὴν στιγμή πού μοῦ πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια τὸ ὄπλο πού μπορεῖ νὰ καταστρέψῃ τὴν πατρίδα μου. Αὐτὸ τὸ ὄπλο, ἡ Φαύστα, πού τῆς ἔδωσα χάρι, θὰ τὸ πᾶν τῶρα στὸν καταραμένο Ἰσπανό.

— Ἐδώσατε χάρι στὴν Φαύστα; ρώτησε κατὰπληκτὸς ὁ Σφοντράτο.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Σίξτος Κουίντος. Ἡ Φαύστα εἶναι ἐλεύθερη. Ἐπειτα ἀπὸ

μερικὲς ὥρες, θὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ Ρώμη, μαζί μὲ τὸν Μοντάτε καὶ θὰ πᾶν στὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἑσκούριάλ τὸ ἔγγραφο πού δίνει στὸν Φίλιππο τὸ θρόνο τῆς Γαλλίας. Ὅπως βλέπετε, ὁ Μοντάτε ἔγινε πειθὴνιο ὄργανο στὰ χέρια τοῦ Μεγάλου Ἱεροεξεταστοῦ.

— Ἡ Φαύστα εἶναι ἐλεύθερη! ξαναεἶπε ὁ Σφοντράτο, σὰν νὰ μὴν μπορούσε νὰ τὸ πιστέψῃ. Καὶ θὰ φύγῃ μαζί μὲ τὸν Μοντάτε!

Παίρνοντας, ξαφνικά, τὴν ἀπόφασί του, ἀπόθεσε πάνω στὸ τραπέζι τὴν περγαμνὴν πού κρατοῦσε στὰ χέρια του.

— Αὐτὸ τὸ χαρτί δὲν μοῦ χρειάζεται πια, Παναγιώτατε, εἶπε. Σὰς παρακαλῶ μόνον νὰ μὲ ἀπαλλάξετε ἀπὸ τὰ καθήκοντα τοῦ ἀρχιεπισκόπου καὶ νὰ μὲ ἀνομάσετε ἀρχηγὸ τῆς ἀστυνομίας σας... Προτοῦ περάσῃ μιά ὥρα, σὰς ὀρκίζομαι πὼς θὰ σας ἔχω ξαναφέρει αὐτὸ τὸ ἔγγραφο καὶ πὼς θὰ ὀδηγήσω ἀλυσιδωτὴν στὰ πόδια σας τὴ Φαύστα. Τὸ ἱκρίωμα εἶναι ἔτοιμο κι' ὁ δημῖος περιμένει... Θὰ πεθάνω ἴσως ἀπὸ τὴ λύπη μου, ἀλλ' ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἀνήκει στὸ δῆμιο καὶ τὸ κεφάλι τῆς πρέπει νὰ πέσῃ... Θὰ συλλάβω ἐπίσης τὸν Μοντάτε καὶ τὸ δικαστήριό θὰ τὸν καταδικάσῃ σὰν ἱερόσυλο καὶ προδοτὴ. Ὅσο γιὰ τὸν Μεγάλο Ἱεροεξεταστὴ, μιά καλὴ στυλιετία θὰ σας γλυτώσῃ ἀπ' αὐτόν. Μιά λέξι ἀπὸ τὸ στόμα σας, ἅγιε Πάτερ κι' ὅλα θὰ γίνουν ὅπως ἐπιθυμεῖτε.

— Ναί, εἶπε ὁ Πάπας, μὲ ραγισμένη φωνή. Ἐπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, ὅμως, προτοῦ περάσουν τρεῖς ἡμέρες, δὲν θὰ βρισκῶμαι στὴ ζωὴ.

Κι' ὅπως ὁ Σφοντράτο τὸν κύτταξε κατὰπληκτὸς, συνέχισε:

— Νομίζετε, λοιπόν, πὼς ὁ Μοντάτε, ἡ Φαύστα κι' ὁ ἴδιος ὁ Μεγάλος Ἱεροεξεταστὴς, βραβαίνον πολὺ στὴ σκέψι τοῦ Σίξτου Κουίντου;... Μὰ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἀρκεῖ νὰ σφίξῃ τὸ χέρι μου, γιὰ νὰ τοὺς συντρίψῃ καὶ τοὺς τρεῖς!... Ἀλλὰ πάνω ἀπὸ τὸ Μεγάλο Ἱεροεξεταστὴν, βρισκεται ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασις. Κι' ἂν ἀποπειραθῶ νὰ ξαναπάρω αὐτὸ τὸ ἔγγραφο, ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασις θὰ μὲ σκοτώσῃ... Καὶ δὲν θέλω νὰ πεθάνω ἀπὸ τώρα... Μοῦ χρειάζονται ἀκόμη δύο ἢ τρία χρόνια γιὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὸν θρίαμβό τῆς πατριώσεως.

Ὁ νέος δοῦκας τοῦ Πόντε Μαγκιόρε ἀκούγε τὸν Πάπα μὲ προσοχή. Ὅταν τελείωσε, εἶπε:

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι ὡς φύγουν, Παναγιώτατε. Ὅταν, ὅμως, βγοῦν ἀπὸ τὸ κράτος σας, τίποτε δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ τρέξω νὰ τοὺς συναντήσω καὶ σὰς ὀρκίζομαι πὼς αὐτὴ τὴ στιγμή θὰ τερματισθῇ τὸ ταξίδι τους.

— Ἐσχάτε, ὅμως, πὼς ὅλοι ξέρουν ὅτι εἴσατε ἀφωσιωμένος σὲ μένα. Εἴσατε, ἄλλωστε, τόσο βέβαιος ὅτι θὰ πετύχετε;

— Θὰ τὰ ἐβάσα ὅχι μὲ ἓνα, ἀλλὰ μὲ δέκα, μὲ ἑκατὸ Μοντάτε! ἀπάντησε μὲ ὀργὴ ὁ δοῦκας.

— Ἐσχάτε τὸν Μεγάλο Ἱεροεξεταστὴ... Μιά διαταγὴ ἀπὸ σας καὶ θὰ πεθάνῃ!

— Καὶ τὴν Φαύστα; Αὐτὴν σίγουρα δὲν θὰ μπορέσετε νὰ τὴν ἀντιμετωπίσετε! Θὰ σας σκοτώσῃ!... Ὁχι, ὅχι, δὲν ξέρω παρὰ ἓνα μόνον ἀνθρώπου πού μπορεῖ νὰ τὴν νικήσῃ κι' αὐτὸς εἶναι ὁ ἱππότης ντὲ Παρνταγιάν.

Ὁ δοῦκας ἀνατρίχιασε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Ἀλλὰ, κατανικώντας τὴ συγκίνησιν του, ρώτησε:

— Πιστεύετε, ἅγιε Πάτερ, ὅτι αὐτὸς θὰ πετύχῃ ἐκεῖ ὅπου θὰ συντρίβῃ ἐγώ;

— Τὸν εἶδα νὰ τὰ βγάξῃ πέρα σὰς περιπτώσεις πού ἦταν πρὸ δυσκόλες. Ναί, ἂν ὁ Παρνταγιάν ἦθελε... ἂν κάποιος εἶχε ἀρκετὴ ἐξυπνάδα στὸ κεφάλι καὶ ἀρκετὸ μί-

σος στὴν καρδιά γιὰ νὰ πᾶν νὰ τὸν βρῇ καὶ νὰ τὸν πείσῃ νὰ πάρῃ στὰ χέρια του αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, τότε ἀσφαλῶς ἡ Φαύστα καὶ ὁ Μοντάτε δὲν θὰ τερματίζαν τὸ ταξίδι τους.

— Παναγιώτατε, ἀπάντησε ὁ Πόντε Μαγκιόρε, ἔχω αὐτὴ τὴν ἐξυπνάδα κι' αὐτὸ τὸ μῖσος καὶ δέχομαι πρόθυμα νὰ περάσω στὴ δεύτερη γραμμὴ. Θὰ τρέξω ἀμέσως νὰ βρῶ τὸν Παρνταγιάν καὶ θὰ τὸν ἐξαπολύσω ἐναντίον τους...

— Νὰ τὸν ἐξαπολύσετε ἐναντίον τους! εἶπε ὁ Πάπας. Εἶναι πολὺ εὐκολο νὰ τὸ λὴ κανεῖς... Ὁ Παρνταγιάν, φίλε μου, δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού μπορεῖ κανεῖς νὰ τοὺς κινήσῃ ὅπως θέλεις...

— Σέις, ἅγιε Πάτερ, μιλάτε ἐτσι;

— Δούκα, ἀπάντησε σοβάρᾳ ὁ Πάπας, ὁ Παρνταγιάν εἶναι ὁ μόνος ἀνθρώπος πού προκαλεσε τὸ θαυμασμό τοῦ Σίξτου Κουίντου. Αὐτοῦ τὸ θέλετε, ὅμως, πηγαίνετε, καὶ προσπαθήστε νὰ τὸν πείσετε ν' ἀναλάβῃ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

— Καὶ πού θὰ τὸν βρῶ;

— Στὸ στρατόπεδο τοῦ Ἑρρίκου τῆς Ναβάρρας. Θὰ πᾶτε νὰ ἰδῇτε τὸν ἴδιο τὸν Ἑρρίκο καὶ θὰ τοῦ κάμετε γνωστὸ τὴν περιέχει τὸ ἔγγραφο πού μεταφέρει ἡ Φαύστα στὸ βασιλεῖο τοῦ Φίλιππο. Ἡ ἀποστολὴ σας τερματίζεται σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο.

— Πότε πρέπει νὰ φύγῃ;

— Ἀμέσως.

Μπροστὰ στὸ πολιορκημένον Παρίσι

Ὁ Ἡρακλὴς Σφοντράτο, δοῦκας τοῦ Πόντε-Μαγκιόρε, βγήκε ἀπὸ τὴν Αἰωνία Πόλιν, ἔχοντας γιὰ ὄδηγὸ τὸ μῖσος τοῦ ἐναντίου τὸν Μοντάτε.

Ἀλλάζοντας διαρκῶς ἄλογα, διέσχισε τὴν Ἀνὰ Ἰταλία καὶ συνέχισε μὲ τὸν ἴδιον ρυθμὸ τὸ ταξίδι του στὴ Γαλλία. Δὲν σταματοῦσε παρὰ μόνον ὅταν ὁ κόπος ἐξαντλοῦσε ὁλότελα τὴς δυνάμεις του. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ Παρίσι, συνάντησε ἓνα εὐπατρίδι, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ζήτησε νὰ μάθῃ πού θὰ μπορούσε νὰ βρῇ τὸν Ἑρρίκο τῆς Ναβάρρας.

— Κύριε, ἀπάντησε ὁ ἀγνωστος, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης μένει αὐτὴ τὴ στιγμή στὸ χωριὸ τῆς Μονμάρτρης, στὴ μονὴ τῶν Βενεδικτίνων τῆς κυρίας Κλωντίν ντὲ Μπωδιλιέ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὡς σαράντα χρόνων καὶ τὰ ἀδρά χαρακτηριστικά του προσώπου του ἔκαναν ἐντύπωσι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή.

— Ἄν ἐπιθυμήτε, συνέχισε, θὰ σας ὀδηγήσω στὸ βασιλεῖο Ἑρρίκου, πού μὲ κάλεσε ἀπόψε κοντὰ του.

Ὁ Πόντε Μαγκιόρε κύτταξε μὲ προσοχὴ τὸν ἀνθρώπου πού τοῦ μιλοῦσε ἐτσι. Ἦταν ντυμένος πολὺ ἀπλὰ καὶ κανένα στολίδι δὲν ἐκχώριζε πάνω στὰ ρούχα του. Μποροῦσε, λοιπόν, ἓνας ἀνθρώπος μὲ τόσο ἀπλὴ περιβολή, νὰ ἦταν προσκαλεσμένος τοῦ βασιλεῖ;

Ὁ ἀγνωστος φάνηκε πὼς μάντεψε τὴν σκέψιν του.

— Θὰ ἐκπλαγῇτε πολὺ περισσότερο, τοῦ εἶπε χαμογελώντας, ὅταν ἰδῇτε πὼς ὁ βασιλεὺς φορεῖ ἓνα παλῶ καὶ φθαρμένο κοστούμι, πού εἶναι πολὺ χειρότερο ἀπὸ τὸ δικό μου. Στ' ἀλήθεια, θὰ τὸν κάμετε νὰ ντραπῇ μὲ τὰ χρυσὰ σεῖρήνια πού στολίζουν τὰ ρούχα σας, τὰ ὑπέροχα φτεροῦ καπέλλου σας, τὰ χρυσὰ σπηρούνια σας...

— Ἀρκετὰ, κύριε, τὸν διέκοψε ὁ Πόντε Μαγκιόρε, πού προσέζε τὴν εἰρωνεία. Μὴν μὲ κουράζετε περισσότερο, γιατί θὰ σας κάμω νὰ ἰδῇτε πὼς, ἐκτός ἀπὸ τὰ χρυσὰ καὶ τὸ ἀσημὶ πού στολίζουν τὰ ρούχα μου, ἔχω ἐπίσης μέσα σ' αὐτὴ ἐδῶ τὴ θήκη ἓνα γερό ἀσπάλειο ξίφος...

— Ἀλήθεια; εἶπε ὁ ἀγνωστος μὲ ἐκπληκτὸ ὄψος, σὰν νὰ δυσκολευόταν νὰ πιστέψῃ αὐτὰ πού ἄκουγε. Ἀφοῦ εἶναι ἐτσι, δὲν θὰ σας κουράσω περισσότερο. Ὑπακούομαι, λοιπόν, μπροστὰ στὸν εὐγενικό ξένο πού μὰς ἤρθε ἀπὸ τὴν Ἰταλία...

— Πὼς τὸ ξέρετε πὼς ἤρθε ἀπὸ τὴν Ἰταλία; ρώτησε μὲ θυμὸ ὁ Πόντε Μαγκιόρε.

— Ἀ, κύριε! Ἄν εἶχατε λόγους νὰ τὸ κρύψετε, ἄραπετε ν' ἀφίσετε τὴν ἐνική προ-

φορά σας ἀπὸ τὴν ἄλλη μερίαν τῶν βουνῶν... Λέγοντας αὐτὰ, ὁ ἀγνωστος ἔκαμε μιά βαθεῖα υπόκλισι καὶ συνέχισε ἡρεμὰ τὸ δρόμο του.

Ὁ Πόντε Μαγκιόρε ἔφερε τὸ χέρι του στὴ λαβὴ τοῦ ξίφους του.

Ἀλλ' ἡρέμισε ἀμέσως, βλέποντας τὴν ὀμαλὰ κορμοστασιά τοῦ ἀνθρώπου πού προπορεύονταν.

— Ἐ, κύριε, μὴν θυμῶνεται, φώναξε. Μοῦ κάματε πρωύτερα μιά εὐγενικὴ πρότασι. Τὴν δέχομαι.

— Τότε δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μ' ἀκολουθήσετε, ἀπάντησε ὁ ἀγνωστος.

Οἱ δύο καβαλλάρηδες σπηρούνισαν τὰ ἄλογα τους καὶ κατὰ τὸ δειλινὸ ἔφτασαν μπροστὰ στὸ πολιορκημένον Παρίσι.

Δὲν γίνονταν πιά ἀψιμαχίες, οὔτε ἀνταλλάσσονταν πυροβολισμοί. Ὁ Ἑρρίκος τῆς Ναβάρρας εἶχε κάμει κατὰ καλύτερο. Εἶχε ζώσει ἀπὸ παντοῦ τὸ Παρίσι, σὲ τρόπο πού δὲν μπορούσε κανεῖς οὔτε νὰ βγῇ, οὔτε νὰ μῇ μέσα σ' αὐτό. Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, οἱ Παρισίνοι ἐξάντλησαν πολὺ γρήγορα τὰ ἐλάχιστα ἀποθέματα τροφίμων πού εἶχαν καὶ τώρα πεινοῦσαν. Κάθε τόσο ἐβλεπε κανεῖς ἀνθρώπους πού ἀνέβαιναν στὶς ἐπάλξεις καὶ φώναζαν μὲ κλαψιάρικη φωνή:

— Ψωμί!... Ψωμί!

— Παραδοθῆτε! ἀπαντοῦσαν οἱ στρατιῶτες τοῦ Ἑρρίκου.

Ἀλλὰ κείνη τὴν ἡμέρα, δὲν ἦταν οὔτε ἓνας, οὔτε δύο στὶς ἐπάλξεις, ἀλλ' ἓνα πλήθος ἀπὸ ἀνθρώπους, πού οὐρλιάζαν, ζητώντας ψωμί.

Σὲ κάποια στιγμή, φάνηκε μιά πολυάριθμη συνοδεία. Ἦταν ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος μὲ καμνὴ τριακοσαριά ἱππεῖς. Πίσω ἀκολουθοῦσε μιά μακρὰ σείρα ἀπὸ μουλάρια πού ἦταν φορτωμένα μὲ ζεστὰ ψωμιά.

Οἱ φωνὲς δυναμώσαν ἀμέσως:

— Μεγαλειότητε, πεινάμε! Ψωμί!... Ψωμί!... Λυπηθῆτε μας!

Ὁ Ἑρρίκος πῆδησε ἀπὸ τὸ ἄλογό του καὶ ἐκείνοι πού τὸν ἀκολουθοῦσαν, ἔκαμαν τὸ ἴδιο.

Προχωρώντας ἀργά, ὁ βασιλεὺς ἔφτασε ὡς κάτω ἀπὸ τὶς ἐπάλξεις.

— Ἀφοῦ πεινάτε, φίλοι μου, ἀπάντησε, γιατί δὲν μοῦ ἀνοίγετε τὶς πύλες;

— Θὰ μὰς σκοτάσουν, Μεγαλειότητε, φώναζαν ἀπὸ τὶς ἐπάλξεις. Πεινάμε!... Λυπηθῆτε μας!... Ψωμί! Ψωμί!

Ὁ Ἑρρίκος συγκινήθηκε ἀπ' αὐτὲς τὶς φωνές; Ἡ ὁ ὑπολογισμὸς τὸν ὀδήγησε σὲ ὅ,τι ἔκαμε κατόπιν;

Ἐκεῖνοι πού βρισκόνταν στὶς ἐπάλξεις, τὸν εἶδαν νὰ παίρνῃ μιά λόγχη ἀπὸ ἓνα

στρατιώτη, νὰ περνᾷ στὴν ἄκρῃ ἓνα ξέστο ψωμί καὶ νὰ τὴν σηκώνῃ ψηλά, ὡς τὴν κορυφὴ τοῦ τείχους.

Ἐνα χέρι ἀρπάξε ἀμέσως αὐτὸ τὸ ψωμί, τόκοψε σὲ κομμάτια καὶ τὸ μοίρασε σὲ τρεῖς-τέσσερες ἄλλους.

Οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Ἑρρίκου μιμήθηκαν τὸ παροδειγμὰ τοῦ.

Καθένας ἀπ' αὐτοὺς, ἔπαιρνε ψωμιά, τὰ κάρφωνε σὲ λόγχες καὶ τὰ ὕψωνε πρὸς τοὺς πολιορκημένους.

Φωνὲς χαρὰς διαδέχτηκαν ἀμέσως τὰ οὐρλιάσματα τῆς πείνας πάνω στὶς ἐπάλξεις.

Ὁ Πόντε Μαγκιόρε ἄκουσε σὲ κάποια στιγμή τὸν ἀγνωστο, πού φαινόταν ἐνθουσιασμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν σκηνὴ πού παρακολούθησε, νὰ φωνάζῃ:

— Μπράβο, Μεγαλειότητε!

Ὁ Ἑρρίκος γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ καὶ χαμογέλουσε.

— Ἐπὶ τοὺς! εἶπε. Νὰ ὁ κύριος ντὲ Παρνταγιάν!

— Ὁ Παρνταγιάν! ψιθύρισε ἐκπληκτὸς ὁ Πόντε Μαγκιόρε.

— Κύριε ἱππότη, συνέχισε ὁ Ἑρρίκος 4ος, εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος πού σας ξαγαλῶ!

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ξέρεϊ πὼς τῆς εἶμαι ἀφωσιωμένος, ἀπάντησε ὁ ἱππότης.

Ἐπειτα ἀπὸ μιά στιγμή, ὁ Ἑρρίκος φώναξε, ὑψώνοντας τὸ χέρι του:

— Στ' ἄλογά σας, κύριε! Θὰ ξαναγυρίσουμε ἀμέσως στὴ Μονμάρτρην. Κύριε ντὲ Παρνταγιάν, ἔλατε, σας παρακαλῶ, κοντὰ μου.

Ὁ ἱππότης γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πόντε Μαγκιόρε.

— Κύριε, εἶπε, ἂν ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ πῆτε τὸ ὄνομά σας, θὰ ἔχω τὴν τιμὴ, ὅταν θὰ φτάσουμε στὴ Μονμάρτρην, νὰ σας παρουσιάσω στὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητά, ὅπως σας ὑποσχέθηκα.

— Ἀφοῦ εἶναι ἐτσι, θὰ ἔχετε τότε τὴν καλωσύνη ν' ἀναγγεῖλετε τὸν Ἡρακλὴ Σφοντράτο, δοῦκα τοῦ Πόντε Μαγκιόρε καὶ τοῦ Μαρσιάνο, πού ἔρχεται μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Αὐτοῦ Θεῖας Παναγιότητος τοῦ Πάπα Σίξτου Κουίντου, κοντὰ στὸν βασιλεῖ Ἑρρίκο, ἀπάντησε μ' ἐπιστημότητα

πάλξεις, καθώς η βασιλική συνοδεία απομακρύνονταν.

Ο Έρρίκος γύρισε προς το μέρος του Παρνταγιάν, που κάλυπτε τώρα πλάι του. — Τί κρίμα, είπε, αυτοί οι καλοί Παρισίνοι να έχουν πεισματωθεί και να μην θέλουν να μ' ανοίξουν τις πύλες της πόλεως!

— Μεγαλειότατε, απάντησε ο ιππότης, οι πύλες θ' ανοίξουν μόλις τους δώσω το θηλοστό!

— Με ποιά τρόπο;

— Είχα την τιμή να τ' ορκιστώ και άλλοτε στη Μεγαλειότητά σας. Τ' ορκιστώ και τώρα!

— Ίσως έχετε δίκιο, είπε ο Έρρίκος, με συλλογισμένο ύφος.

— Έπειτα από λίγη ώρα, η συνοδεία έφτασε μπροστά στο μοναστήρι. Ο βασιλιάς μπήκε σ' αυτό μαζί με τον Παρνταγιάν και μερικούς ευγενείς.

Ο Πόντε Μαγκιόρε τούς ακολουθούσε κι' εκεί.

Το ίδιο βράδυ, ο Παρνταγιάν παρουσιάστηκε στο βασιλιά τον άπεσταλμένο του Πάπα.

Ο Έρρίκος παρακάλεσε τον δούκα να τον ακολουθήσει σ' ένα εύχρηστο δωμάτιο που του χρησίμευε για γραφείο κι' εκεί, χωρίς περιστροφές, του είπε:

— Μαγεύω, κύριε, ότι η Αυτού Παναγιότης θα έχη κάποιο σοβαρό λόγο για να σ' αστείλει κοντά μου. Σας ακούω. Τί έχετε να μου πείτε;

— Μεγαλειότατε, απάντησε ο Πόντε Μαγκιόρε, η Αυτού Παναγιότης μ' επεφόρτισε να σας δώσω το αντίγραφο ενός έγγραφου, που θα πρέπει να έχη εξαιρετική σημασία για σας.

Ο Έρρίκος πήρε από τα χέρια του δούκα αυτό το αντίγραφο και το διάβασε με προσοχή. Όταν τελείωσε το διάβασμα, ρώτησε:

— Και το πρωτότυπο, κύριε;

— Είμαι επιφοτισμένος να πω στη Μεγαλειότητά σας, ότι το πρωτότυπο βρίσκεται στα χέρια της πριγκίπισσας Φαύστας, που, την ώρα αυτή, τρέχει μαζί με τον καρδινάλιο Μοντάλτε προς την Ισπανία, για να το παραδώσει στο βασιλιά Φίλιππο. Ο Πάπας σας παρέχει μια απόδειξη της φιλίας του, δίνοντας σας αυτή την πληροφορία. Η Αυτού Παναγιότης είναι βέβαιη, ότι, έπειτα απ' αυτή την ειδοποίησή, δεν θα παραλείψετε να πάρετε τα μέτρα που θα κρίνετε σκόπιμα.

Ο Έρρίκος έμεινε κάμποσες στιγμές συλλογισμένος. Έπειτα, σπληνώνοντας τα μάτια του πάνω στον Πόντε Μαγκιόρε, τον ρώτησε:

— Ο καρδινάλιος Μοντάλτε δεν είναι ανηψιός του Πάπα;

— Ο καρδινάλιος Μοντάλτε δεν είναι ανηψιός του Πάπα, από τη στιγμή που εκήρυξε τον πόλεμο εναντίον του, απάντησε ο Πόντε Μαγκιόρε, τονίζοντας κάθε μία από τις λέξεις του.

Τα λόγια αυτά φάνηκαν πώς καθσύχασαν τον Έρρίκο.

Φώναξε αμέσως έναν από τους ακόλουθους του και του είπε:

— Οδήγησε τον δούκα κοντά στον ιππότη ντε Παρνταγιάν και φρόντισε, ώστε να μπορέσουν να μιλήσουν ελεύθερα. Θα μού φέρης κατόπιν εδώ τον ιππότη... Κύριε πρεσβευτή, πρόσθεσε, γυρίζοντας προς το μέρος του Πόντε Μαγκιόρε, θα ευχαριστηθώ πολύ να σας ξαναδώ προτού φύγετε για να ξαναγυρίσετε στην πατρίδα σας.

Προς την Ισπανία

Η συνομιλία του Παρνταγιάν με τον Πόντε Μαγκιόρε έγινε σ' ένα γειτονικό δωμάτιο.

Ο ιππότης δεν μπορούσε να καταλάβει για ποιό λόγο ο βασιλιάς Έρρίκος του είχε στείλει τον δούκα και περίμενε όχι χωρίς κάποια ανυπομονησία ν' ακούσει τί είχε να του πη.

Ο Πόντε Μαγκιόρε, άλλωστε, θεώρησε περιττούς τους προλόγους.

— Κύριε, είπε στον ιππότη, η Αυτού Παναγιότης, με επεφόρτισε να σας πω, ότι η πριγκίπισσα Φαύστα βρίσκεται στη ζωή κι' ότι είναι ελεύθερη.

Ο ιππότης άκουσε αυτά τα λόγια του παπικού άπεσταλμένου, χωρίς να δείξη την παραμικρή έκπληξη:

— Ά! έκαμε. Η πριγκίπισσα Φαύστα είναι, λοιπόν, ζωντανή και ελεύθερη... Άλλα γιατί αυτή η είδηση πρέπει να μ' ενδιαφέρει;

— Πώς είπατε; ρώτησε έκπληκτος ο δούκας.

— Είπα, ότι γιατί πρέπει να μ' ενδιαφέρει το ότι η πριγκίπισσα Φαύστα βρίσκεται στη ζωή;

— Δεν την αγαπάει! σκέφτηκε ο δούκας. Αυτό άλλαζει πολύ τα πράγματα.

Ο Παρνταγιάν ρώτησε έπειτα από μερικές στιγμές:

— Πού βρίσκεται τώρα η πριγκίπισσα Φαύστα;

— Η πριγκίπισσα ταξιδεύει για την Ισπανία.

— Πηγαίνει στην Ισπανία, τη χώρα της Ίερας Έξετάσεως; είπε ο Παρνταγιάν όχι χωρίς κάποια έκπληξη αυτή τη φορά.

Η σκοτεινή ψυχή της πριγκίπισσας Φαύστας δεν ήταν δυνατόν παρά να στραφή σ' αυτή τη χώρα...

— Η πριγκίπισσα, συνέχισε ο Πόντε Μαγκιόρε, μεταφέρει στο βασιλιά Φίλιππο ένα έγγραφο, που θα του εξασφαλίσει το θρόνο της Γαλλίας.

— Το θρόνο της Γαλλίας; είπε ο Παρνταγιάν. Διάβολο! Και τί είναι αυτό το έγγραφο πού, όπως λέτε, έχει τη δύναμη να παραδώσει μια δολέκληρη χώρα σ' έναν άνθρωπο;

— Μια προκήρυξη του μακαρίτη βασιλιά Έρρίκου του Ξου, που δρίζει για κληρονόμο και διάδοχο του το βασιλιά Φίλιππο.

— Αυτό είναι όλα όσα έχετε να μου πητε έκ' έκ' έκ' της Αυτού Παναγιότητος; — Όλα.

— Σας ευχαριστώ και σας παρακαλώ να μεταφέρετε στην Αυτού Παναγιότητος την έκφρασή της βαθύτατης ευγνωμοσύνης μου για την πληροφορία που ευρεστήθηκε να μου δώση.

Το ίδιο βράδυ, ο Παρνταγιάν έφευγε για την Ισπανία.

Ο βασιλιάς Έρρίκος, για να τον διευκολύνει στο ταξίδι του, τον άνωμασε έκτακτον άπεσταλμένο του στην Ισπανική Αύλη.

Τού έδωσε επίσης χίλιες πιστόλες για τα έξοδά του.

Η ήγουμένη

Έπειτα από τη συνομιλία του με τον δούκα του Πόντε Μαγκιόρε, ο Παρνταγιάν ξαναγύρισε άμέσως κοντά στο βασιλιά Έρρίκο.

Κλεισμένοι μέσα στο βασιλικό γραφείο, κουβέντιασαν κάμποση ώρα, χωρίς κανένα μάρτυρα γύρω τους.

Αυτή τη συνομιλία τους, όμως, που φαίνεται πως ήταν πολύ ενδιαφέρουσα, παρακολούθησε από την αρχή ως το τέλος, μια γυναίκα, που δεν ήταν άλλη από την ήγουμένη της μονής Κλωντίν ντε Μπωβιλίε.

Μόλις είδε τον Παρνταγιάν να μπαίνει στο βασιλικό γραφείο, έτρεξε σ' ένα γειτονικό δωμάτιο και, μισανόγοντας μια πόρτα, που προστάτευόταν από ένα βαρύ παραπέτασμα, άκουσε τα πάντα απ' την αρχή ως το τέλος.

Όταν, τέλος, ο ιππότης έφυγε, η ήγουμένη βγήκε από τον κρυψώνα της κι' έπειτα από μερικές στιγμές, έμπαινε με τη σειρά της στο βασιλικό γραφείο.

Η σοβαρή έκφραση που είχε το πρόσωπό της έκαμε άμέσως έντυπασο στο βασιλιά Έρρίκο, που ήταν συνηθισμένος να την βλέπει πάντα χαρούμενη και γελαστή.

— Αγαπητή φίλη, της είπε, γιατί αυτό το σύννεφο της λύπης πάνω στο όμορφο πρόσωπό σου; Τί είναι εκείνο που σε στενοχωρεί;

— Οι καιροί είναι δύσκολοι, Μεγαλειότατε, απάντησε η ήγουμένη. Νοιώθω τους ώμους μου να λυγίζουν κάτω από το βάρος των υποχρεώσεων που πρέπει ν' αντιμετωπίσω...

— Άρχισε κατόπιν ν' απαριθμεί διάφορα χρέη και να περιγράφει με μελανά χρώματα τη δύσκολη οικονομική κατάσταση της μονής.

— Μου χρειάζονται εκατό χιλιάδες λίβρες, Μεγαλειότατε, είπε τέλος. Αν μού τις δώσετε, θα μπορέσω ίσως να σώσω τη μονή. Θα μού τις άρνηθήτε;

Ο Έρρίκος σκυθώπασε ακούγοντας αυτό το ποσόν.

— Άλλοίμονο, φίλη μου, απάντησε. Και πού θέλετε να βρώ αυτό το τεράστιο ποσόν;... Ά!... Άν οι Παρισίνοι μού άνοιγαν τις πόρτες τους... Άν ήμουνα βασιλιάς της Γαλλίας...

— Άν ήξερα ότι μπορώ να βασιζώμαι σ' εσάς, ίσως κατάφερα να τακτοποιήσω τα πράγματα, απάντησε η ήγουμένη. Άν και θα προτιμούσα να μού άποσχεθήτε μια μονή πιά σημαντική... άπως του Φοντενδρά, να πούμε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕ Σ: Η συνέχισε.

Σημερινές Γαπωνέζες κυττάζουν με περιέργεια τα παρισινά φυγουνίνα...

ΟΙ ΓΙΑΠΩΝΕΖΟΙ στο σπίτι τους

Όπου η παράδοση συνδυάζεται με το μοντερνισμό

Όταν θάβη κανείς από τις Φιλιππίνες στην Ιαπωνία, προσέχει άμέσως τη διαφορά που παρουσιάζει η χώρα αυτή από τα νησιά του νοτίου Ειρηνικού. Ο ούρανός της έχει ένα ανοιχτότερο γαλάζιο χρώμα, ο ήλιος φιλάει απαλά τις ακτές της αντί να τις ψήνη αλύπητα...

Στην τελευταία έκατονταετία, η Ιαπωνία έδειξε πάντα μια έντονη τάση να εκμοντερνισθή. Υπήρξε η πρώτη άσιατική χώρα που βιομηχανοποιήθηκε, που δέχθηκε τις μεθόδους και την τεχνική της Δύσεως. Κι' όμως, διατηρεί ακόμη δολοζώντανες τις παραδόσεις της.

Ίδιος τα χωρία της συνεχίζουν τον παλιό τρόπο ζωής.

Τα χωράφια τους, χαμηλότερα απ' το ύψος του δρόμου, χωρίζονται με στενά χαντάκια σε μικρά τετράγωνα, όπου καλλιεργούνται κυρίως ρύζι, φασόλια και λαχανικά. Είναι όμως λίγη η καλλιέργησιμη γη, μόλις τα 30% του εδάφους της Ιαπωνίας. Η περισσότερη άποτελείται από βουνά και ήφαιστεια.

Άλλ' αυτή ακριβώς η ήφαιστειογενής φύσις του εδάφους της συντελεί στο να παράγη λαχανικά που είναι απ' τα μεγαλύτερα και τα νοστιμότερα του κόσμου. Τα τρίτροχα όχημα που τα μεταφέρουν στις πόλεις, διασπαυρώνονται με τα ποδήλατα και τα χειραμάτια που κουδάλανε στα χωρία ανθρώπινη κόπρη, για τη λίπανση της γής.

Όσο άπομακρύνεται, κανείς απ' τις πόλεις, τόσο λιγότερες γυναίκες βλέπει ντυμένες με φορέματα «εύρωπαϊκά». Στην ύπαιθρο, επικρατούν πέρα ως πέρα τα γραφικά «κιμονό» — άσπρα, ρόζ, πορτοκαλιά, κόκκινα, χρυσά για τα νέα κορίτσια, σκουρότερα για τις πιο μεγάλες. Άπ' το μέγεθος δέ των μανικιών τους, ένα έμπειρο μάτι μπορεί να διακρίνη αν είναι παντρεμένη ή άνυπαντρη αυτή που τα φορεί.

Τα χωριάτόπια είναι σχεδόν όλα ξύλινα και μονόροφα. Ο επισκέπτης περνάει μια εξώπορτα, που άνοίγει προπολεμικά, οι νέοι και τα κορίτσια παντρεύονται εκείνη ή εκείνη που τους επέβαλλαν οι γονείς τους. Ο γάμος έθελωετο ύποθεσις που άφορούσε δολέκληρη την οικογένεια. Σήμερα όμως, μια στατιστική που έγινε μεταξύ των σπουδαστών και των δύο φύλων, άπέδειξε ότι τα 80% απ' αυτούς σκοπεύουν να διαλέξουν μόνοι τους το έτερον τους ήμισυ.

Στη μέση βρίσκεται ένα τραπέζι, όχι ψηλότερο από 20 πόντους, και γύρω του κάθονται σταυροπόδι ή πάνω στις φτέρνες τους οι άλλοι φιλοξενοούμενοι, που σπεύδουν να χαιρετήσουν με βαθιές υποκλίσεις το νεοφερμένο. Τού προσφέρουν ύστερα γλυκίσματα από ρύζι, «σακέ» (το νόστιμο ιαπωνικό ρυζόκορσο) και πράσινο τσάι.

Η τόσο ευγενική φιλοξενία του προκαλεί ίσως στην αρχή κάποια άμνηχανία, που τη διαδέχεται όμως έξοικειωσι και άληθινή φιλία. Δεν άργεί ώστόσο ο επισκέπτης να νοιώση δυσφορία για δυό άλλους λόγους: Πρώτον, γιατί «πιάνονται» τα πόδια του, όταν καθήση χάρω σταυροπόδι μερικά λεπτά. Και δεύτερον, γιατί κρυώνει!

Πραγματικά, όλα σχεδόν για πωνήζει στίτια δεν έχουν άλλα μέσα θερμάνσεως απ' το «χιμπάσι» ή το «κοτάσου». Το πρώτο είναι ένα μεγάλο ξύλινο ή πορσελάνινο μαγγάλι γεμάτο άμμο ή στάχτη, με έλαχιστα άναμένα κάρβουνα στη μέση. Τυχρότερος είναι εκείνος που θα βρεθή σ' οπίτι με «κοτάσου». Τού υποδεικνύουν να βάλει τα πόδια του κάτω απ' το τραπέζι. Έκεί, υπάρχει μια τρύπα στο πάτωμα, που έχει ό-λόγυρα ένα ράφι, σε βάθος 50—60 πόντων, για ν' άκουμπάνε πάνω τα πέλματα. Η πηγή της θερμότητος βρίσκεται από κάτω. Άνάμεσα στα πόδια του τραπέζιου προσέχουν κουβέρτες, με τις οποίες τυλίγει κανένας τα γόνατά του.

Σχεδόν όλοι οι τοίχοι των γιαπωνέζικων σπιτιών μετατοπίζονται, γλιστρώντας προς τα πλάγια. Άλλοι απ' αυτούς γλιστρώνε μέσα στο διπλανό δωμάτιο, άλλοι στο διάδρομο κι' άλλοι μέσα σ' ένα μεγάλη ντουλάπα του τοίχου, όπου είναι φυλαγμένα τα μαξιλάρια και τα «φουτόν». Αυτά τα «φουτόν» είναι παπλώματα, όχι πολύ χοντρά, που αντικαθιστούν τα κρεβάτια. Στρώνει κανείς δυό από κάτω και σκεπάζεται με άλλα δυό — τρία. Την ήμερα τα μαζεύουν όλοι, κι' έτσι μένει το δωμάτιο ελεύθερο για άλλες χρήσεις.

Ένα χαρακτηριστικό των Γιαπωνέζων είναι η καθαριότης, στο σπίτι τους και στον έαυτό τους. Παράδειγμα άποτελούν οι παντόφλες. Άλλες φοράνε μέσα στο σπίτι, άλλες όταν βγαίνουν στη βεζάντα για να βαμιάσουν τον ώραίο κήπο τους, κι' άλλες, είδικές, όταν πηγαίνουν για σωματική άνάγκη τους!

Το καθημερινό μπάνιο είναι άπαραίτητο. Όταν γίνεται στο σπίτι, βουτάνε όλοι στο ίδιο νερό, κατά σειρά ή ηλικίας, κι' ύστερα ξεπλένονται έξω απ' τη μπανιέρα. Μπορούν όμως να πάνε και στα δημόσια λουτρά, όπου πληρώνουν έλαχιστα και παίρνουν το μπάνιο τους όλοι μαζί — ή οικογένεια και οι φιλοξενοούμενοι — βοηθώντας ο ένας τον άλλον στο σαπούνισμα και στο μασάζ.

Το Τόκιο άποτελεί το ζωηρότερο παράδειγμα συνυάρξεως της καινούργιας ζωής με την παλιά. Έχει μικρά ξύλινα σπιτάκια — όλοκάθαρα πάντοτε — σε στενούς και άνώμαλους δρόμους, αλλά και πανώληδες μοντέρνες πολυκατοικίες. Οι κάτοικοι του δείχνουν πολλή φιλία στους ξένους.

Περισσότερο ίσως από κάθε άλλον, επηρεάσθηκε από τον πόλεμο και την κατοχή ο έθνος του γάμου. Προπολεμικά, οι νέοι και τα κορίτσια παντρεύονταν εκείνη ή εκείνη που τους επέβαλλαν οι γονείς τους. Ο γάμος έθελωετο ύποθεσις που άφορούσε δολέκληρη την οικογένεια. Σήμερα όμως, μια στατιστική που έγινε μεταξύ των σπουδαστών και των δύο φύλων, άπέδειξε ότι τα 80% απ' αυτούς σκοπεύουν να διαλέξουν μόνοι τους το έτερον τους ήμισυ.

Επίκαιροι στίχοι

ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

Κάθε λίγο και λιγάκι επανέρχονται στα ίδια, για να πουν οι άρχοντες μας για λακούδες για (σκουπίδια) και για να μας άναγγείλουν ζωηρώς και πομπωδώς, πως το στρώσιμο των δρόμων προχωρεί... «άλμα- (τωδώς)»!

*

Πλην οι δρόμοι παραμένουν στο γνωστό τους μαύρο (χάλι),

ή από τις έταιρείες άνασκάπτονται και άλλοι, κι' όσοι άμμοι πολίτες επιστρέφουν στα σπιτάκια, άκατάπαστα... πηδάνε ρεματάκια και χαντάκια... Έτσι ένεκα των λάκκων πουχει κάθε μας άδός, ό πεζός πολίτης μόνον προχωρεί... ά λ μ α τ ω δ ω ς!

ΠΑΡΑΦΩΝΙΕΣ

Μιά «ντιζέζ» πολύ γνωστή μας κι' άπδών των... (άοιδών),

με τον τέως σύζυγό της συννητήη καθ' όδόν, όστις όλως άπροόπτως έξέμνην σάν Όθέλλος και στο... ζυλο την «άθληση» την έτάραξε στο τέ- (λας)!

*

Κι' άσφαλώς μια τέτοια πράξις σ' έξενίζει, έπειδή βλέπεις να ζυλοκοπούνται του καιρού μας άοιδόι κι' έπειδή κυρίως βλέπεις, στον άίωνα των σοφών, οι «ντιζέζ» να τραγουδάνε συνοδεία... ζυλοφών!

Ο ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ

Η μοίρα μας ή Ρίτα κι' ή πλειστάκις παντρεμένη και το τρίτο της τέκνον, ώσονούπω περιμένει, μια και δεν γυρίζει έργα κινηματογραφικά, αλλά τώκει ρίζει πλέον στα... έγκυοβελτικά!

*

Το κακό της το μοιραίο το τριτώνει δηλαδή, άφου πρόκειται να κανη και το τρίτο της παιδί, δεδομένον πως ή Ρίτα, με την πέτρινη καρδιά, είναι... μάνα στις κομπίνες κι' όχι... μάνα για παι- (διά)!

ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Η Έλλάς θα κολυμπήση, του λοιπού στην εύτυχία κι' ο Ρωμπος έώθη πλέον, έπειδή σαφείς είδησεις από την Άμφιλοχία για κοιτάσματα μιλάνε και ποτάμια... πετρελαίων!

*

Σε πετρέλαια ή γη της είναι, λέει, τόσο πλούσια, που θα σβύση από το χάρτη προσεχώς και την Πε- (σία) κι' ίσως δούμε τον Άνάση, να τραβά κάθε φορά για σημαία Άμφιλοχίας ή κοινώς... Κ ρ α θ α σ α ρ α!

ΠΟΥ ΠΑΜΕ...

Νεαρός Πετρωλινίτης, μέχρι έτών δέκα έννιά, που τον θάμψωσε του Μπόνοκάρτ και του Κανγκνεύ (ή μπουνιά), έπεχείρησε να πνίξη με τη δύναμή του όλη, πορ- (τοφόλι) το... λαϊμό κάποιου μανδάρν κι' είδικώς το... πορ- (τοφόλι)!

*

Νεαροί δυό-τρείς έπίσης κι' όπαδοί του σινεμά, πήγαν κάποιον σωφρακό να τον κάνουν άκταρμό... Με πιστόλια και με μάσκες τον τραβήξαν στα Σφα- (γεία) και όλίγου δειν ό τάλας να μας άφηνε... υγεία!

*

Έχουν πάρει τέτοια φόρα, ήγουν ήτοι οι καιροί μέσ' στο θείο μας το Άστυ, το υπέροχο και μάγο, όστε ευλόγως και δικαίως ο κοσμάκης άπορεί, εάν μένη στην Άθήνα ή αν είναι στο... Σικάγο!

ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΕΣ

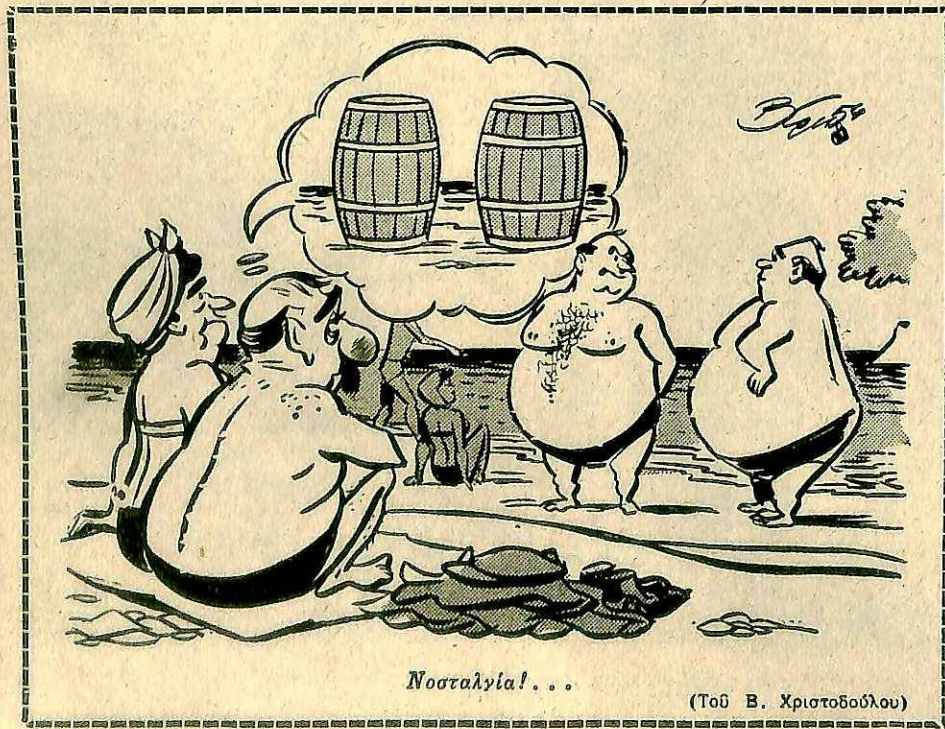
Για να μας δισακεδάσουν εις περιόδον ανίας θα μας φέρουν και σπουδαίους («ματανόρ») εξ (Ισπανίας), που θα στήσουν την άρένα στον «Παναθηναϊκό» και το γήπεδο θα κάνουν χώρο ταυρομαχικό!

*

Περιστές, όμως τελείως, οι άρένες θεωρούνται σ' ένα χώρο, που συνήθως συμπλοκές παρατρου- (ται)...

Κι' όπου παίκτηι, θεαταί κι' είδικώς διατηταί, παίρνουν όλοι τους και δίνουν κουτουλιές μ' επι- (τυχία) και το «μάτς» το μεταβάλλουν σε σωστή... ταυρο- (μαχία)!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Nostalgia!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Το «Μάρριαντς Μπυρράς» διασχίζει τη Μάγχη...

Ένας ύμναιος ΚΑΘΕ ΗΜΕΡΑ!

Σε διάστημα 15 χρόνων, ένα γραφείο συνεισέδων του Λονδίνου πάντρεψε πάνω από 5.000 ζευγάρια!...

Όταν, το 1939, η Χήδερ Τζέννερ ίδρυσε στο Λονδίνο το «Μάρριαντς Μπυρράς», το διασημότερο σήμερα γραφείο συνεισέδων, όλο τον κόσμο, είχε το εξής σύνθημα: «Ένας ύμναιος κάθε ημέρα».

Από τότε, σε διάστημα δεκαπέντε μόλις χρόνων, η Τζέννερ πάντρεψε πάνω από 5.000 ζευγάρια, και μπορεί να καυχήθαι πως εξεπλήρωσε στην εντέλεια αυτό το σύνθημα. Η εκπληκτική αυτή επιτυχία του «Μάρριαντς Μπυρράς» οφείλεται βασικά σε δύο λόγους:

Πρώτον, στο ότι οι αγγλοσαξωνικές χώρες είναι εξαιρετικά προσηγορικές στην προπαγάνδα υπέρ του γάμου — κι αυτό, κατά ένα μεγάλο μέρος, επειδή δεν αντιμετωπίζουν τις ίδιες με άλλες χώρες δυσκολίες για τη λύση του.

Ο δεύτερος λόγος της επιτυχίας είναι πως η Τζέννερ ακολουθούσε μία μέθοδο πολύ διαφορετική από εκείνη που μεταχειρίζονται τα άλλα γραφεία συνεισέδων.

Ενώ εκείνα περιορίζουν την ακτίνα δράσέως τους, σε μία και μόνη πόλη, πράγμα που λιγοστεύει σημαντικά τις δυνατότητές τους, η Τζέννερ μετέβαλε το «Μάρριαντς Μπυρράς» σε έναν διεθνή οργανισμό, με παραρτήματα και πράκτορες σε όλο τον κόσμο.

Ο διεθνής αυτός χαρακτήρας του «Μάρριαντς Μπυρράς» όχι μόνο παρέχει στον κάθε πελάτη του πολύ περισσότερες ευκαιρίες να βρει τον ιδεώδη σύντροφο, αφού έχει ως ελεύθερο πεδίο έκλογής όλες τις πολιτισμένες χώρες και των δύο ημισφαιρίων, αλλά και εκμεταλλεύεται με επιτυχία την αδυναμία που έχουν προ πάντος οι γυναίκες για άνδρες προερχόμενους από άλλα γεωγραφικά πλάτη.

Στις ξανθές κόρες της Σκανδιναβίας, η Τζέννερ προσφέρει φλογερούς μεσογειακούς συζύγους, στις Ιταλίδες και στις Ισπανίδες αθλητικούς «πιν-άπ-πούς» του Βορρά, στις Γαλλίδες σοδαρούς και άφωσιωμένους Άγγλους και στις Άγγλιδες τρυφερούς και λιποτικούς Γάλλους!...

Φυσικά, η δουλειά της Χήδερ Τζέννερ, παρ' όλα τα σημαντικά «άτου» που διαθέτει, δεν είναι πάντοτε πολύ εύκολη. Υπάρχουν ώριμοί πελάτες, που την ταλαιπωρούν τρομερά, ώσπου να βρουν αυτό που ζητούν, και άλλοι, που ζητούν, όχι πιο ελαφρυντικό και άπιαστο.

Μία νεαρή Έγγλέζα, εξαιρετικά

ιδιότροπη, δεν βρήκε τον ιδεώδη σύζυγο, παρά στον 86ο άνδρα που της παρουσίασαν! Το ρεκόρ της δεν το έφτασε ως τώρα καμμία άλλη. Πολύ χειρότερα είναι τα πράγματα, όταν οι πελάτες ζητούν κάτι, που ξεφεύγει από τα όρια της δικαιοσύνης του γραφείου. Έτσι, ένας Πέρσης, παντρεμένος ήδη με μία συμπατριώτισσά του, ζήτησε, και μία δεύτερη σύζυγο, για να την πάρει μαζί του στο Ιράν. Οι υπάλληλοι του «Μάρριαντς Μπυρράς» δυσκολεύθηκαν αρκετά, ώσπου να τον πείσουν, ότι οι νόμοι της Αγγλίας δεν προβλέπουν την ικανοποίηση της επιθυμίας για ποικιλία.

Επίσης, ο θαυματοποιός ενός τσίρκου ζήτησε από το γραφείο της Τζέννερ μία παρτεναίρ για ένα επικίνδυνο νούμερο, η κόρη ενός λόρδου έναν άσπγγαγο για να ζήσει μαζί του σ' ένα τροχόσπιτο, ενώ ένας νεαρός νευρασθενικός έστειλε την ακόλουθη τηλεγραφική επιστολή: «Αυτόκτονω, αν δεν μου προμηθεύσετε μία γυναίκα εντός είκοσιτεσσάρων ωρών»!

Ευτυχώς, η Χήδερ Τζέννερ είναι προικισμένη με το πατροπαράδοτο βρετανικό χιούμορ και δεν χάνει την ψυχραιμία της, όταν της τυχαίνουν τέτοια απρόοπτα, ούτε όταν οι φίλοι της της κάνουν φάρσες.

Στην περίπτωση αυτή, ανταποδίδει με τόκο τα άστεια που γίνονται εις βάρος της, όπως στην περίπτωση ενός γνωστού της ψυχιάτρου, που, για να γελάσει, της έστειλε στο γραφείο της... έναν πελάτη του!

Λίγο αργότερα, η Τζέννερ του ανταπέδωσε την εξυπηρέτησή, στέλνοντάς του έναν δικό της πελάτη. Ήταν ένας έρμαφρόδιτος, που έπαινε να γραφτεί στους καταλόγους των υποψηφίων συζύγων και με τα δύο του φύλα.

Τελευταία, το «Μάρριαντς Μπυρράς» σημείωσε ακόμη μία σημαντική επιτυχία στο ένεργητικό του. Διέσχισε αποφασιστικά τη Μάγχη και ίδρυσε ένα υποκατάστημα στο Παρίσι, την πιο ακατάλληλη πρωτεύουσα του κόσμου, για τέτοιου είδους επιχείρησεις! Η διευθύντρια του, η Ζυλιέτ Μαρσάλ, ανέλαβε ένα δύσκολο έργο: Να καταπολεμήσει την έμφυτη «προκατάληψη» που έχουν οι συμπατριώτες της να μη θέλουν να εμπιστευθούν την καρδιά τους σ' ένα πρακτορείο.

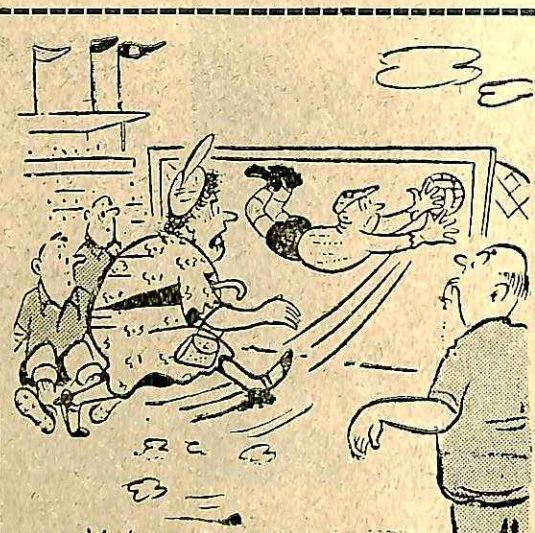
Για την ώρα, η Ζυλιέτ Μαρσάλ τα έχει καταφέρει αρκετά καλά με τις Γαλλίδες και έχει αποκτήσει σημαντική γυναικεία πελατεια. Με τους άντρες, όμως, τα πράγματα εμφανίζονται δυσκολότερα. Από τη μία μεριά, φοβούνται λιγότερο τη μοναξιά από τις γυναίκες και, από την άλλη, προτιμούν να κερδίσουν μόνοι τους και με το σπαθί τους την κόρη των ονείρων τους.

Όπωςδήποτε, τόσο στο Λονδίνο, όσο και στο Παρίσι, και τα δύο φύλα ζητούν περίπου τα ίδια προσόντα από τον μέλλοντα σύντροφο. Οι άντρες — και ιδιαίτερος οι Γάλλοι — ζητούν γυναίκα με περιουσία.

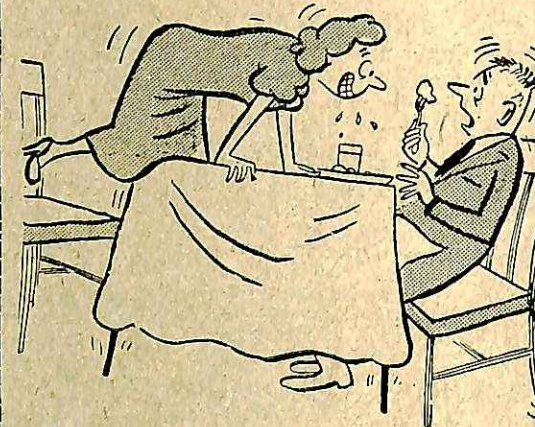
Και οι γυναίκες ζητούν άντρες που να κερδίζουν αρκετά, ώστε να μη χρειάζεται να εργάζονται και οι ίδιες. Έννοείται πως οι υπερβολικά... ρωμαντικές αυτές απαιτήσεις, δεν ικανοποιούνται πάντοτε!

Υπάρχουν και άλλοι, που, λιγότερο όφελιμιστές, ζητούν απλώς από τον μέλλοντα ή την μέλλουσα σύζυγό τους, τα «κοινά σημεία», που θα τους επιτρέψουν να κάνουν έναν αρμονικό γάμο. Όπως μία Άγγλιδα, που έδωσε στο «Μάρριαντς Μπυρράς» την ακόλουθη, υποδειγματική για την λακωνικότητά της, άγγελια:

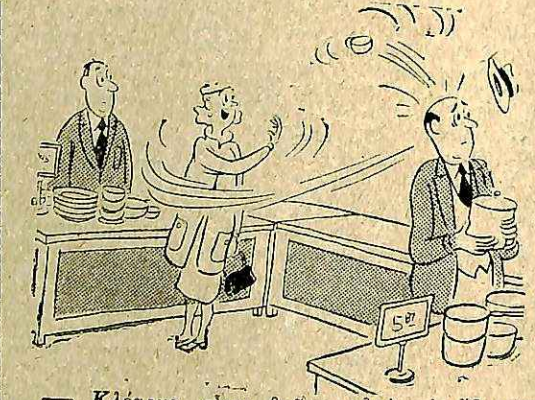
«Νεαρά, μηχανικός ηλεκτρολόγος ζητεί σύζυγον μηχανικών ηλεκτρολόγων». Τίποτ' άλλο!...

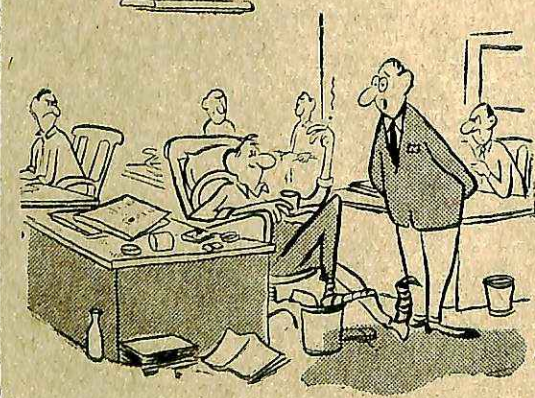
— 'Ακόμη μηδεν-μηδεν; "Α, βρε κουτορνθία, νέ πως βάζουν τα γκώλ!...

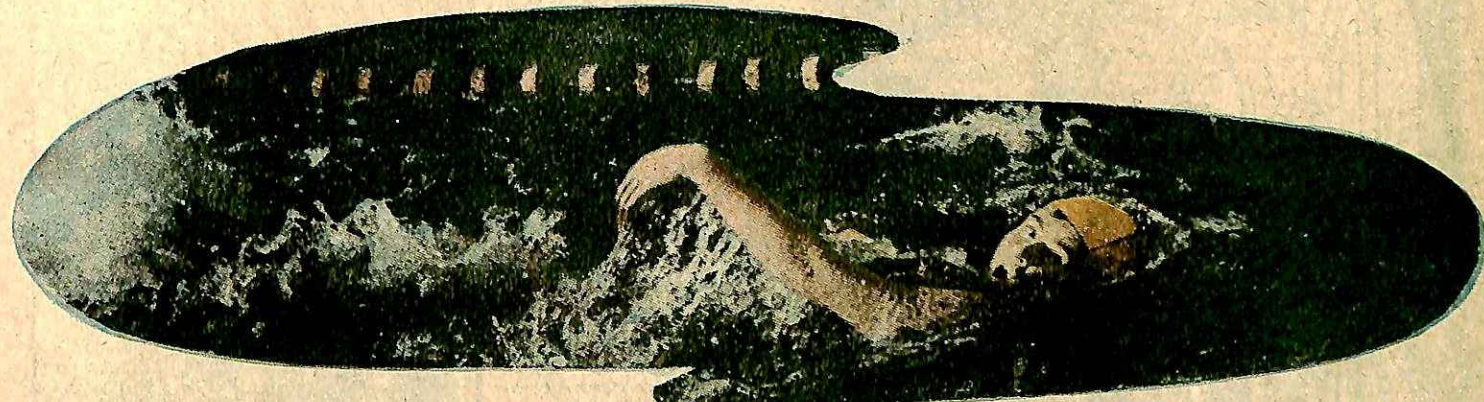
— Δεν νομίζεις πως πρέπει να σταματήσης, επί τέλους, τη δίαιτα. Καλλίσιμη μου;...

— Κλέαρχε, είναι θαύμα αυτά τα άθραυστα τασάνια από πλαστική ύλη...

— Γιατί δεν την περνάς κάπου στην εξοχή την αδειά σου; Όπως όλοι οι άλλοι, φιλάτε;...

Η πρωταθλήτρια του ύπτιου Πούπα Ρουμπέν σε μία χαρακτηριστική κίνηση.

ΤΟ ΥΠΤΙΟ ΚΟΛΥΜΠΙ

Πώς θα μάθετε να κολυμπάτε το ύπτιο-ανάσκελο κρούλ

Η θάλασσα με το γαλανό της χρώμα, τα παιγνιδικά κύματα της, τη λαχταριστή δροσιά της σε κάνει φέτος να νοιώθεις περισσότερο από κάθε προηγούμενο καλοκαίρι την ανάγκη να επιδοθείς στο κολύμπι, είτε θέλεις απλώς και μόνο να μυηθείς στη τέχνη, είτε θέλεις να εξελιχθείς σε κολυμβητή με απαιτήσεις. Στο προηγούμενο τεύχος ασχοληθήκαμε με το κρούλ, το αρχαιότερο και το ταχύτερο κολύμπι. Σήμερα θ' αναλύσουμε το ύπτιο, τ' «ανάσκελο» όπως συνθίζουν οι νησιώτες μας να το λένε.

Το ύπτιο διαφέρει απ' το κρούλ στο ότι το κολυμπάμε στη ραχί και όχι στο στήθος. Πολλοί καλοί κολυμβητές κρούλ είναι και καλοί ύπτιοι κολυμβητές. Πριν διαδοθεί το κρούλ, κολυμπούσαν το ύπτιο εκτείνοντας και τα δύο χέρια πάνω απ' τους ώμους και ώμωντας ταυτόχρονα το νερό απ' τα πλάγια, ενώ έσπρωναν και με τα δύο πόδια, όπως στο πρόσθιο κατά μιμησι των κινήσεων του βατράχου. Σήμερα κολυμπούμε ανάσκελα το κρούλ. Αυτό είναι το ύπτιο.

Θ' αναλύσουμε χωριστά κάθε τεχνική δυσκολία του ύπτιου, για να δώσουμε στον αρχάριο να καταλάβει πως θα πρωταρχήσει το μάθημα. Ύστερα από την εξάσκηση του στην «έπιπλευση», που είναι βάση για όλες τις μεθόδους κολυμπιού, ο αρχάριος προχωρεί στην εξάσκηση των ποδιών του ύπτιου. Αρχίζει από την ξηρά. Κάθεται χαμηλά, στην αμμουδιά, σ' ένα βραχίολο, ή στο κράσπεδο του κολυμβητηρίου. Σπρίζει τις παλάμες του στο έδαφος και λίγο προς τα πίσω. Τεντώνει τα πόδια εμπρός και μ' ελαφρά χαλαρωμένα γόνατα και γυρισμένα τα δάκτυλα και των δύο ποδιών προς τα μέσα αρχίζει να κουνά πάνω κάτω τα πόδια απ' τη λεκάνη και όχι απ' τα γόνατα. Το άνοιγμα των ποδιών στην αιώρηση αυτή θα φθάσει από 0,15 μ. στην αρχή μέχρι 0,30 μ. όταν προχωρήσει η εξάσκηση.

Όταν καταλάβει καλά πως θα κουνά τα πόδια, θα επιχειρήσει την ίδια άσκηση ξαπλωμένος ύπτια στην ξηρά. Τα χέρια θα τάξει τότε κοντά στη λεκάνη με τις παλάμες στο έδαφος, για στήριγμα. Το τρίτο και αποφασιστικό βήμα στην εξάσκηση των ποδιών είναι να επαναλάβει την ίδια άσκηση στο νερό. Εδώ θα προσέξει να διατηρήσει την ισορροπία του στην επιφάνεια του νερού κινώντας τα χέρια κοντά στα ισχία σαν φτερά, με ελκυστικές κινήσεις, δηλαδή με κινήσεις ρυθμικές της ισορροπίας που χωρίς τα χέρια να βγαίνουν απ' το νερό. Θα προσέξει ο αρχάριος να μην κουνά τα πόδια περισσότερο λυγισμένα απ' ό,τι στο κρούλ. Τα δάκτυλα των ποδιών θάβει κοντά σχεδόν στην επιφάνεια. Η λεκάνη δεν θάβει πεσμένη προς το βυθό αλλά ύψωμένη προς τα πάνω. Το βασικό αυτό λάθος της λεκάνης το κάνουν και πολλοί έμπειροι κολυμβητές του ύπτιου. Το σώμα θάβει ανετα ξαπλωμένο στο νερό, το σαγόνι θ' ακουμπά σχεδόν στο στήθος, ή μέσο θάβει ελαφρά λυγισμένο.

Μ' αυτή την στάση στο νερό αρχίζουμε το κτύπημα των ποδιών. Τα αιώρουμε κάθετα, πάνω-κάτω στο νερό και ποτέ προς τα έξω. Προσέχουμε να μη σφίγγουμε τους μύς και προ πάντος να κουνάμε λυγισμένα τα γόνατα και χαλαρούς τους αστραγάλους. Αν σφίγγουμε τους μύς και έχουμε «ντούρα» τα πόδια μας θα παρατηρήσουμε πως και γρήγορα κουράζονται και δεν προχωρούμε όσον πρέπει. Το άνοιγμα των ποδιών στο ανεβοκατέβασμα στο νερό θάβει 0,35-0,45 μ. Την άσκηση αυτή των ποδιών του ύπτιου την κάνουν για παιγνίδι ακόμη και κολυμβητές που δεν επέχουν να τελειοποιηθούν στο ύπτιο. Είναι «εξουσιαστική» για άλλα είδη κολυμπιού, λένε όσοι σπουδάζουν γιατί ασκούνται στο ύπτιο αυτό κτύπημα των ποδιών. Έμεις θα σας πούμε πως είναι «χαλαρωτική» για τους μύς εκείνων που ασκούνται στο πρόσθιο είδη κολυμπιού (κρούλ, πρόσθιο, πεταλούδα).

Την ίδια μέθοδο θα ακολουθήσουμε για την εξάσκηση των χεριών. Όρθιοι με τα πόδια κοντά-κοντά, θα ύψωσουμε τ' αριστερό χέρι χαλαρά τεντωμένο σε ανάταση και στην προέκτασή του ώμου μας, αλλά ποτέ κολυμπημένο στο αυτί. 'Η παλάμη μας θάβει γυρισμένη προς τα έξω και τα δάκτυλα του χεριού με τον αντίχειρα κλειστά ενωμένα.

Απ' τη θέση αυτή θ' αρχίσουμε να κατεβάζουμε άργα προς τα έξω και κάτω το αριστερό χέρι για να το φέρουμε προς το μπρο με την παλάμη μας σε σχήμα

κοντάλας, ενώ ταυτόχρονα θ' ανεβάζουμε στη μισή ανάταση κατ' ευθείαν επάνω και στην προέκτασή του ώμου, ψηλά, το δεξί μας χέρι. Τη στιγμή, δηλαδή, που θα κατεβούν το αριστερό χέρι προς το μπρο, θα ανεβαίνει το δεξί τεντωμένο, αλλά χαλαρό στον ώμο, με ελαφρά λυγισμένο αγκώνα και χαλαρό καρπό του χεριού, για να τεντωθεί στην ημιανάπαυση, έχοντας την παλάμη, μόλις φθάσει στη κανονική θέση γυρισμένη προς τα έξω και έτοιμο να συνεχίσει την κίνηση που κάνει προηγουμένως τ' αριστερό, δηλαδή, προς τα πλάγια και κάτω. 'Η χαλαρή, ρυθμική, αλληλοδιαδοχική αυτή κίνηση των χεριών χρειάζεται προσοχή και μελέτη. Αποφεύγουμε το σφίξιμο των χεριών και των ώμων. 'Επιδιώκουμε ένα άνετο, χαριτωμένο, ισορροπημένο, αρμονικό ανεβοκατέβασμα των χεριών εναλλάξ, χωρίς να διακοπτούμε την κίνηση όταν το ένα απ' τα χέρια μας φθάσει στη μισή ανάταση και τ' άλλο πλησιάζει στο μπρο.

Όταν καταλάβουμε πως αντιληφθήκαμε καλά το αρμονικό και άνετο ανεβοκατέβασμα των χεριών στην ξηρά, τότε προχωρούμε στην εφαρμογή στο νερό. Θα προσέξουμε να βρούμε την κανονική στάση του κορμιού στην επιφάνεια του νερού. 'Ε' αρχίζουμε να κτυπούμε τα πόδια μας, όπως διδάξαμε παραπάνω και αν θέλετε μάλλον θα σας πούμε 6 μέχρι 8 κτύπους σε κάθε δύο χέριας. Αυτό όμως μην το σκεπτόμαστε στην αρχή γιατί θα μπερδευθούμε. Προσπαθούμε απλώς να κρατηθούμε στο νερό με το κορμί των ποδιών και αρχίστε να κινείτε τα χέρια σας με τη μέθοδο που μάθατε στην ξηρά. Στην αρχή θα νοιώσετε δυσκολίες, αλλά με την άσκηση θα τις ξεφυδετερωσέτε.

Η αναπνοή στο ύπτιο είναι ασυνήκη εύκολότερη απ' ό,τι στο κρούλ. Εισπνέουμε στο τράχημα του ενός χεριού και εκπνέουμε στο τράχημα του άλλου. Δηλαδή, όταν το ένα χέρι μας είναι μέσα στο νερό παίρνουμε εισπνοή και όταν είναι τ' άλλο εφευρόμενη την έκπνοη. 'Επειδή το πρόσωπο μας είναι διαρκώς έξω απ' το νερό η αναπνοή στο ύπτιο είναι εύκολη αλλά θέλει συνδυασμό με τις κινήσεις και το ρυθμό που έχουμε στο κολύμπι μας.

Το ύπτιο κάνει ωραίο σώμα και είναι πολύ κατάλληλο ιδίως για τις γυναίκες. Παραδείγμα ή Έστερ Ουίλλιαμς, ο περίφημος κινηματογραφικός αστέρας, που πριν εξελιχθεί στην οδόν είχε διακριθεί ως πρωταθλήτρια της Αμερικής στο ύπτιο κολύμπι ή μάλλον έγινε κινηματογραφικός αστέρας, γιατί είχε ωραίο και αρμονικό κορμί, που τότε αποκτήσε με τη συστηματική επίδοσή της στο κολύμπι.

Μία ώρα έκκνησι στο άνωισμα 50 μ. ύπτως κορασιδωκ

*Επαιρνε τα πόδια του παιδιού και τα έβαζε μέσα σε μία μαύρη κάλσα...

Συνηθισμένες φράσεις και παροιμίες

Ποιά είναι η ιστορία τους

Οι Βυζαντινοί πίστευαν ότι, ώριμοι άνθρωποι είχαν το χάρισμα να βλέπουν όχι μόνο με τα μάτια τους, αλλά και με τα νύχια τους, με τ' αυτιά τους ή και με άλλα μέλη του σώματός τους. Στη βυζαντινή ιστορία αναφέρονται πολλά τέτοια άτομα, που έδιναν παραστάσεις μπροστά στους αυτοκράτορες και στους άρχοντες της «βασίλειουσας». Π.χ. ο ιστορικός Γρηγόριος, αναφέρει για κάποιον Κρονίδη, από την Αντιόχεια, που έβλεπε από δεκατέσσερα μέρη του σώματός του. Τού έδεναν καλά τα μάτια κι' ωστόσο μπορούσε να διαβάσει ένα κλειστό γράμμα. Ο Κρονίδης έλεγε: «Αυτήν τη στιγμή διαβάζω με τα χέρια μου». Τού έκλειναν τα χέρια μέσα σε μαύρες σακούλες. Ο Κρονίδης επαναλάμβανε: «Τώρα διαβάζω με τ' αυτιά μου». Τού έδεναν τ' αυτιά και κείνος απαντούσε ότι διαβάζει με τα πόδια του, τα μαλλιά του, το λαιμό του κλπ.

Ο Κρονίδης ήταν το καταπληκτικότερο φαινόμενο της εποχής του και όλες οι αυτοκρατορικές αλές, τον καλούσαν να τους δείξει τις ικανότητές του. Όταν γέρασε, πήρε δυο μαθητές —τον Καλίδουλο και το Νικόλαο— και τους έμαθε τα μυστικά του. Αυτοί πάλι με τον καιρό, δίδασκαν σε άλλους τον τρόπο «του βλέπειν ούχί εκ της συνήθους οδού της όρασεως, αλλά' έξ' έτέρων σημείων του κορμού των». Από το φαινόμενο δε αυτό, έμεινε ως τα χρόνια μας η φράση «ανάγινε τα μάτια σου δεκατέσσερα», που τη λέμε συνήθως όταν θέλουμε να συμβουλεύσουμε κάποιον να προσέχει πολύ.

*

Όταν η Αθήνα έγινε πρωτεύουσα του Έλληνικού κράτους, άρχισαν να καταφάνουν υποουλίκια όλο κληρά οι ένοιοι περιηγηταί. «Απ' αυτούς έλαχιστοι έρχόντουσαν να θαυμάσουν τις αρχαιοτήτες. Οι υπόλοιποι κύτταζαν με τί τρόπο να βά-

λουν στο χέρι κι' αυτόν άκομη, τον Παρθενώνα, αν ήταν δυνατόν. Είχαν δημιουργήσει ένα σωρό δίκτυα από αρχαιοκαπήλους πράχτορες, που έψαχναν να βρουν τους κατάλληλους ανθρώπους για να τους βοηθήσουν να κλέψουν τις ελληνικές αρχαιοτήτες.

Οι πράκτορες αυτοί ήταν συνήθως Μαλτέζοι, που είχαν εγκατασταθή γύρω από την Πύλη του Αδριανού. Για να καλύπτουν ωστόσο την πραγματική τους δουλειά, έφεραν με ειδικά σκαφάκι στον Πειραιά τις γνωστές μαλτεζόπλακες, που χρησιμοποιούν για τα κράσπεδα των δρόμων.

Κάποτε ένας άπ' αυτούς, ο Ντομένικο Τσερούνια πιάστηκε επ' αυτοφώρω να μεταφέρει στο καράβι του μερικές αρχαιοτήτες σπάνιας τέχνης, για να τις πάρη μαζί του και να τις πουλήση. Αμέσως τότε μερικοί θερμοδαίμοιοι φοιτηταί, που τον πήραν είδησι, ανέβηκαν στο πλοίο του και τάκαναν γυαλιά καρφιά. Κατέστρεψαν ακόμη κι' αυτές τις μαλτεζόπλακες που βρίσκονταν εκεί και που ο Τσερούνια δεν είχε προλάβει να τις ξεφορτώση. Ύστερα, αφού πήραν τ' αρχαία, ξαναγύρισαν στην Αθήνα, πήγαν στην Πύλη του Αδριανού κι' έσπασαν όλες τις πλάκες των Μαλτέζων αναγκάζοντάς τους έτσι να εγκαταλείψουν το ταχυτέρο την Αθήνα. Από το επεισόδιο ωστόσο αυτό έμεινε ως τα χρόνια μας η φράση «σπάνια πλάκα», που τη λέμε συνήθως για κάτι που μας διασκεδάσει.

*

Ο Μεσαίννας ήταν μία από τις πιο σκοτεινές εποχές που πέρασε ο άνθρωπος. Η εμάρνη μαγεία προ παντός, έπαιζε τότε τον πρώτο ρόλο.

Δεν υπήρχε άνθρωπος που να μην πιστευη στις προλήψεις, στους βαυκόλακες, στα φαντάσματα και σε άλλα παρόμοια. Έπειδή την εποχή εκείνη η πανούκλα έκανε άληθινή θραύσι και έ-

ρήμωνε ολόκληρες χώρες, οι άνθρωποι πίστευαν ότι η καταραμένη αυτή επιδημία είχε μορφή γυναίκας, που έμπαινε νύχτα μέσα στις πολιτείες και σκορπούσε το θάνατο. Για το λόγο αυτό, στα σύνορα κάθε πόλεως υπήρχαν ειδικά φυλάκια με ακοιμήτους φρουρούς, μην τυχόν και περάσει από κεί η... Πανούκλα!

Αλλοίμονο λοιπόν στη γυναίκα που βρισκόταν νύχτα στο σημείο εκείνο. Οι φρουροί την έπιαναν, άναβαν φωτιά και την έκαιγαν ολόζώντανη. Φυσικά σε μία εποχή με τέτοιες φοβερές προλήψεις, υπήρχαν κι' οι απαραίτητοι άπατεώνες που έκμεταλεύονταν τις άδυναμίες των άλλων. Οι «μάγοι» μάλιστα έδιναν κι' έπαιρναν. Π.χ. όταν γεννιόταν ένα παιδί, οι γονείς καλούσαν μυστικά το μάγο ή τη μάγισσα, για να κάνουν τα ξορκισμα, ώστε το νεογέννητο να γίνει τυχερό. «Αν ήθελάν να γίνη και έξυπνο, ό μάγος έπαιρνε τα πόδια του παιδιού και τα έβαζε μέσα σε μία μαύρη κάλσα, που τ' αν έθην καμωμένη από τις τριχές του σατανά. Ύστερα άρχιζε να λήθ διάφορα ξορκισμα, που τα διάβαζε μέσα από μία παμπάλαιη Σολομνική. Όταν από το τελευταίο αυτό, έμεινε ως τα χρόνια μας η παροιμιώδης φράση «είναι κάλσα του διαβόλου», που τη λέμε συνήθως για κείνους που είναι πραγματικά έξυπνοι.

*

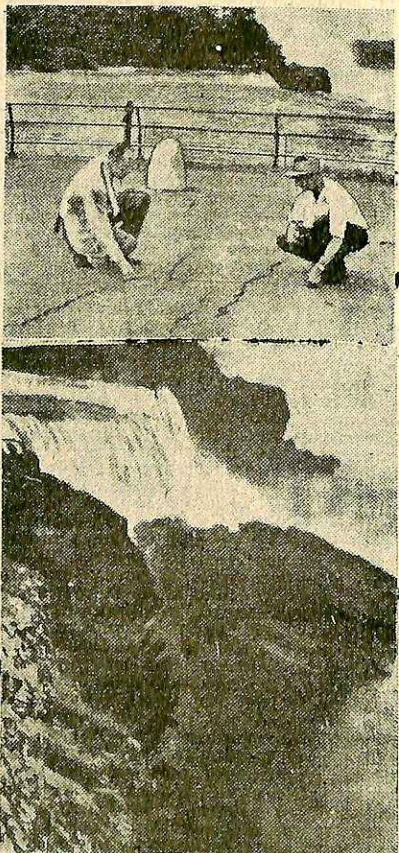
Σε κάθε εποχή οι άνθρωποι είχαν διαφορετική αντίληψη για τη γυναικεία ομορφιά. Οι αρχαίοι Έλληνες ήθελαν τη γυναίκα ψηλή, εύρωστη, με δυνατούς ώμους και μικρό στήθος. Αντίθετα, οι Βυζαντινοί την προτιμούσαν αδύνατη, χλωμή, με μεγάλα μελαγχολικά μάτια και λεπτά χείλη. Ωστόσο όταν οι Φράγκοι κατέλαβαν την Ελλάδα, έπειδή όπως δήποτε έμειναν πολλά χρόνια στον τόπο μας, αναγκάστηκαν να φέρουν τις γυναικές τους έδω, γιατί οι πατρίκιες δεν τους συγκινούσαν με την «καχεκτική» εμφάνισή τους. Οι Φράγκισσες, όπως και οι αρχαίες Έλληνίδες, ήταν ψηλές, ξανθειές, εύρωστες και μπορούσαν να σταθούν δίπλα στους εύσωμους άντρες τους, με τις βαρείες πολεμικές πανοπλίες τους.

Όπως ήταν επόμενο, οι γυναίκες αυτές έκαναν έντυπωσι στις δικές μας και με τον καιρό άρχισαν να τις μιμούνται. Φυσικά σε όλα τα κατ'αφερναν, εκτός από το πρόσωπό τους που ήταν στρογγυλό, ροδοκόκινο και με τη μύτη ελαφρώς προς τα πάνω. Έτσι, όταν καμιά Έλληνίδα είχε τη μύτη αναστομένη λίγο ψηλά —όπως δηλαδή οι Φράγκισσες— οι φιληνάδες της έλεγαν ότι καυτή είναι ψηλομύτη, ό τύπος της εποχής, όπως θα λέγαμε εμείς. Από τότε η φράση αυτή έμεινε και τη λέμε συνήθως για όλους εκείνους που κάνουν τους ακατάδεχτους.

ΤΣΑΝΤΑ — ΚΑΜΠΙΝΑ

Η καμπίνα αυτή δεν είναι παρά μία γυναικεία τσάντα, η οποία όταν ξεδιπλωθή, έκασφαλίζει στην κάτοχο της μία άνετη καμπίνα της πλάς, που της επιτρέπει να γδυθή και να ντυθή σε οποιοδήποτε μέρος. Συνδεύεται από ένα πυσσάμενο πάσσαλο μήκους 2 μέτρων που μπηγνεται στην άμμο και από τον οποίο κρεμιέται ή τσάντα ανάποδα.

Το προκεχωρημένο σημείο από το οποίο οι περιηγηταί μπορούσαν ν' απολαύσουν το υπέροχο θέαμα των καταρρακτών του Νιαγάρα κατέρρευσε. Εύτυχως δεν υπάρχει κανένα ανθρώπινο θύμα, γιατί η καταρρευσις προκλήθηκε από εδαφικές ρωγμές (άνω φωτογραφία) που έκαναν τους μηχανικούς ν' απαγορεύσουν την προσέγγισή στην επικίνδυνη ζώνη. Κατά το ένα μοναδικό ένστανανέ, που πάρθηκε τη στιγμή ακριβώς της καταρρεύσεως.

Για να έρευνήσετε το έπαινο μέρος του ματιού και το τοίχωμα του έπάνω βλεφαρου, πιάστε γερά το έπαινο βλεφαρο ανάμεσα στον αντίχειρά σας και τον δεικτική και τραβήξτε το προς τα κάτω και προς τα έξω. Τοποθετήστε κατόπιν ένα δάκτυλο του άλλου χεριού σας, ή ένα μολύβι ή ένα σπιρτόξυλο έναν πόντο περίπου πάνω από την άκρη του βλεφαρου και αμέσως αναποδογυρίστε το βλεφαρο.

Για να εκτελέσετε την κίνησι αυτή με εύχέρεια, απαιτείται κάποια εξάσκησης. Έρευνήστε για το ξένο σώμα, ενώ το θύμα θα κυττάξη ψηλά. Αν το όπτε, βγάλτε το με τη μέθοδο 2 που σας υποδείξαμε. Κατόπιν ρίξτε στο μάτι μερικές σταγόνες αποστειρωμένο λάδι.

Αν το ξένο σώμα έχη «καθήσει» στο μάτι ή στο βλεφαρο, ή παρουσιάζονται δυσκολίες στο βγάλισμά του, ρίξτε στο μάτι δυο-τρεις σταγόνες αποστειρωμένο λάδι, έπιθέσατε μία κομπρέσα, με κρύο νερό, και οδηγήστε αμέσως το θύμα στο γιατρό.

Οι μολύνσεις των ματιών προξενούνται από διάφορα είδη μικροβίων, με το τρίψιμο με ακάθαρτα δάχτυλα, ή με το μπάνιο σε μολυσμένο νερό, ή με το σκούπισμά τους με μολυσμένες πετσέτες, μαντήλια, κλπ. Μόλυνσις μπορεί να προκληθή και από τραύμα που θα το προξενήση ξένο σώμα, αίμυρρό αντικείμενο ή έκρηκτική ύλη.

Τα πρώτα σημεία της μολύνσεως είναι τα κλασσικά συμπτώματα της φλογώσεως: καίλα, πρήξιμο, κοκκίνισμα και πόνος. Κι' έτι πλέον, άφθονα δάκρυα. Αργότερα μπορεί να έπακολουθήση ροή πύου από το μάτι, όπως συμβαίνει με την μολυσματική έπιπεφυκίτιδα (πονόματι).

Με τα πρώτα συμπτώματα, συμβουλευθήτε γιατρό, γιατί δεν μπορείτε να ξέρετε αν πρόκειται για έλασρη ή σοβαρή μόλυνσις. Αναλαμβάνοντας την περιποίησι του ματιού σύμφωνα με τις οδηγίες του γιατρού, να έχετε υπ' όψι σας, ότι οι περισσότερες μολύνσεις των ματιών είναι μεταδοτικές. Ένα άτομο με μολυσμένα μάτια δεν πρέπει να τα άγγιξη με τα δάχτυλά του. Γάζες κι' επίδεσμοι των ματιών, θα κάγωνται μετά τη χρήσι τους, και κάθε άλλο εργαλείο θ' απολυμαίνεται προ και μετά τη χρήσι του.

Τέλος, αν τα μάτια τραυματισθούν από ξένα σώματα (ξύλο, γυαλί, μέταλλο) ή από έκρηξη χημικών σωμάτων ή υγρών ή όπλων, σκεπαστέ τα με μία αποστειρωμένη κομπρέσα και συμβουλευθήτε αμέσως γιατρό.

Μώλωπες

Οι μώλωπες προξενούνται από πέσιμο ή από ένα χτύπημα που σπάει τα τριχοειδή άγγεία στο έσωτερικό του δερματος. Είναι στην αρχή κόκκινοι κι' έξογκιμένοι, άπ' το αίμα που έχει χυθή μέσα στους ιστούς. Ύστερα το σημάδι μαυρίζει και κατόπιν κιτρινίζει.

Βάλτε κομπρέσες με κρύο νερό, ή μουδιάστε το μέρος εκείνο με ένα κομμάτι πάγο, ώστε να λιγοστέψουν ό πόνος και το πρήξιμο.

Συμβουλευμένο για σοβαρό μωλωπισμό, συμβουλευθήτε ένα γιατρό.

Νεκροφάνεια

Συμβαίνει πολλές φορές ένα άναίσθητο άτομο να θεωρηθή νεκρό, έπειδή παρουσιάζει τα συμπτώματα του θανάτου. Είναι, λοιπόν, απαραίτητο να ξέρη κανείς πότε θ' άγνοήση αυτά τα άπατηλά συμπτώματα και θα έπιμειν στις προσπάθειές του να επαναφέρει στις αισθήσεις του έναν άναίσθητο. Ίδιως, όταν τα συμπτώματα αυτά προέρχονται από πνιγμό, χημική δηλητηρίασι (αέρια), ηλεκτροπληξία, καθώς και από άλλα άτυχηματα που επιφέρουν άσφυξία και «σώκ», το θύμα τότε μάλλον δεν έχει πεθάνει.

Τα κυριώτερα άπατηλά συμπτώματα του θανάτου, είναι τα εξής πέντε:

1. Η άναπνοη σταματάει, πριν πάψη να χτυπάη η καρδιά. Μερικές φορές, το χρονικό διάστημα που μεσολαβεί είναι αρκετά μεγάλο. Για να διαπιστώσετε αν έχη λείψει πραγματικά η άναπνοη, βάλτε μπρος στο στόμα του θύματος έναν καθρέφτη. Αν ύπορχη έστω και η ελάχιστη άναπνοη, ό καθρέφτης θα θαμπώσει.
2. Η καρδιά δεν άκούγεται να χτυπάη.
3. Ο σφυγμός δεν γίνεται αισθητός.

Μώλωπες, νεκροφάνεια, πνιγμός

4. Οι κόρες των ματιών έχουν διασταλή και δεν αντίδρουν στο φώς.

5. Τα βλεφαρα είναι μισόκλειστα και οι βολβοί των ματιών άναίσθητοι στην έπαφή. Παρ' όλα αυτά τα συμπτώματα, θα συνεχίσετε τις προσπάθειες της διασώσεως, ώσπου να φτάση ό γιατρός και να διαπιστώση το θάνατο.

Νά τώρα τα κλασσικά συμπτώματα του θανάτου:

1. ΨΥΞΙΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ. Ο βαθμός της εξαρτάται από την θερμοκρασία του σώματος κατά την ώρα του θανάτου, το πάχος των λιπαρών ιστών κάτω από το δέρμα, το είδος και τον αριθμό των ρούχων που φοράει το θύμα, και την εξωτερική θερμοκρασία.

2. Η ΝΕΚΡΙΚΗ ΑΚΑΜΨΙΑ. Μετά το θάνατο, τα νεύρα γίνονται σκληρά, και δίνουν τη χαρακτηριστική έκφρασι και την άκαμψία του θανάτου. Αυτό συμβαίνει συνήθως 5 - 6 ώρες μετά το θάνατο, άρχίζει δε από τα νεύρα του σαγονίου.

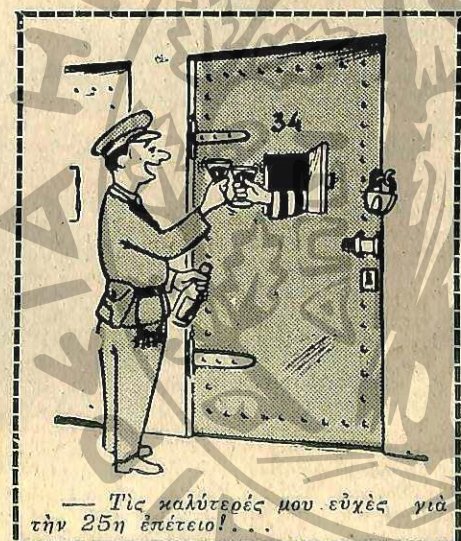
Μετά την ηλεκτροπληξία, ή νεκρική άκαμψία έπέρχεται μέσα σε λίγα λεπτά. Αυτή όμως είδικά ή άκαμψία, δεν πρέπει να σας παρασύρη και να διακόψετε την τεχνητή άναπνοη, γιατί σε ώρισμένες περιπτώσεις, ξαναγυρίζει ή ζωή.

3. Ο ΜΕΤΑΘΑΝΑΤΙΕΣ ΚΗΛΙΔΕΣ. Μετά το θάνατο, οι αρτηρίες συστέλλονται και το αίμα συσσωρεύεται στις φλέβες. Έκει σχηματίζι τις τοπικές κηλίδες που έμφανίζονται μετά το θάνατο.

4. Η ΣΗΨΙΣ. Η άποσύνθεσις αυτή των ιστών του σώματος, άρχίζει όταν πάψη ή νεκρική άκαμψία.

Πνιγμός

Ο θάνατος από πνιγμό έπέρχεται συνήθως έπειτα από πέντε λεπτά. Έν τούτοις,

— Τις καλύτερες μου εύχες για την 25η επέτειο! —

μερικοί άνθρωποι έμειναν κάτω άπ' το νερό επί 20 ή 30 λεπτά, και κατόπιν ξαναγύρισαν στη ζωή με την τεχνητή άναπνοη. Η πρώτη, λοιπόν, δουλειά, όταν έχετε να κάνετε με ένα πνιγμένο, είναι να του κάνετε αμέσως τεχνητή άναπνοη.

Οι περισσότεροι πνιγμοί συμβαίνουν κοντά στην άκτή. Αν ό πνιγμένος βρίσκειται σε βαθιά νερά και σε άπόσταση ενός χεριού από την άκτή, πέσετε μπρούμυτα, εκτείνετε το μισό σώμα σας (άπό τη μέση και πάνω) πάνω από το νερό και άπλώστε του το χέρι σας. Αν δεν το φτάνη, πιαστήτε από κάπου στερεά στην άκτή κι εκτείνετε ολόκληρο το σώμα σας μέσα στο νερό, τεντώνοντας τα πόδια σας για να πιαστή από αυτά. Αν ανάμεσα στην άκτή, ή την όχθη και το θύμα, ύπορχη έκτασι με ρηχά νερά, πλησιάστε το θύμα από εκεί. Πιάστε το και σηκώστε το όρθιο ή τραβήξτε το ως τα ρηχά. Άγκαλιάστε το καλά — και τα χέρια του μαζί — για να μην σας παρασύρη στα βαθιά.

Αν το θύμα πνιγνιέται σε αρκετή απόστασι από την άκτή και δεν το φθάνετε, ριζέτέ του ένα σκοινί ή ένα σωσίβιο — αν ύπόρχουν. Μόλις το θύμα το πιάση γερά, ρυμουλκήστε το στην άκτή γρήγορα, αλλά μαλακά, μην τυχόν του ξεσύγη ή λαβή. Αν δεν βρίσκετε σκοινί ή σωσίβιο και το θύμα δεν μπορεί να φτάση κανένα αντικείμενο που έσεις θα το κρατάτε από την άλλη άκρη, ριζέτέ του κάθε τι που θα έπιπλή: σανίδα, μαδέρη, κουπί ή κάθε σχήματος ξύλο, ώστε να το μεταχειριστή προσωρινώς, ώσπου να βρήτε κάποιο τρόπο να το ρυμουλκήσετε στην άκτή.

Μιά βάρκα είναι το καλύτερο μέσο διασώσεως, για να μην ανατραπή όμως, θα κανονίσετε ώστε το θύμα να πιαστή από την πρόμνη, για να μη μέσα.

Η σωτηρία του θύματος με το κολύμπι είναι το τελευταίο καταφύγιο, όταν δεν ύπόρχη βάρκα. Χρειάζεται όμως νάναι κανείς καλός κολυμβητής κι' εξασκημένος, για να το επιχειρήση. Μπορεί ωστόσο, αν είναι άρχαριος στο κολύμπι, να σπρώχνη μπροστά του ένα σανίδι ή άλλο έπιπλέον αντικείμενο, καθώς θα πλησιάση το θύμα, για να του δώση εύκαιρία να το αρπάξη από την άλλη άκρη... Κολυμπώντας κατόπιν, θα τραβήξη το θύμα πίσω του.

Όπωςδήποτε δίνουμε τις παρακάτω γενικές συμβουλές, για όσους τυχόν θα πάρουν την απόφασι να πέσουν στο νερό για να σώσουν συνάνθρωπό τους που θα πνιγνέται.

Πλησιάστε το θύμα που πνιγνεται από πίσω, για να μη γαντζώθη πάνω σας και σας πνιξη και σας. Αν το θύμα βρίσκειται σε έξαλλη, ύποτερη κατάστασι, πιαστήτε σε μικρή απόστασι, ώσπου να έριαντλή ή να ήρημήση, καταλαβαίνοντας πως πρόκειται να το σώσετε.

Μη χτυπάτε το θύμα, με σκοπό να χάση τις αισθήσεις του. Μπορεί να μην το κατορθώσετε, αλλά να μεγαλώσετε μόνο τον τρόπο του.

Μετά τη διάσωσί του, το θύμα βρίσκειται σε κατάσταση πλήρους καταρρεύσεως, από το φόβο και την εξάντλησι. Αν άναπνέη, μην του επιτρέψετε να περπατήση, ούτε να σταθή όρθιο, χωρίς να κρατιέται από κάπου. Ξαπλώστε το με το κεφάλι πιο χαμηλά από τα πόδια και σκεπάστε το με όσα πρόχειρα σκεπάσματα ύπόρχουν, κι' από κάτω κι' από πάνω. Αν κρυώνη, ή αν το περιβάλλον είναι ψυχρό, βάλτε του μποτίλιες ζεστού νερού, ζεστά τουβλά ή πέτρες κλπ. Δώστε του ένα ζεστό διεγερτικό ποτό, αν μπορεί να καταπιή χωρίς δυσκολία. Μην το άφίσετε να σηκωθή, πριν το εξετάση γιατρός.

Αν δεν άναπνέει, άρχίστε αμέσως τεχνητή άναπνοη. Στο μεταξύ, φροντίστε να είδοποιη ή γιατρός ή νοσοκομειακό αυτοκίνητο.

Εξετάστε το στόμα και το λαιμό του θύματος, μήπως ύπόρχη τίποτα που να του έμποδίζη την άναπνοη (τοίικλα, ψεύτικα δόντια, κολάρο, κασκόλ κλπ.).

Φροντίστε να διατηρηθή το θύμα ζεστό και ήσυχο.

Μόλις φτάσουν οι άρμόδιοι, μην διακόψετε σεις την τεχνητή άναπνοη, εκτός αν σας άντικαταστήση κάποιος άλλος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΤΕ: Σκληρές, σκληλοκοι-δίτις, σόκ κλπ.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

Νέες ελπίδες για τους άσθματικούς

Το «πνευμοπεριτόναιο» κάνει θαύματα

Ο άρρωστος αυτός βασανιζόταν από δύσπνοια, πάνω στο κρεβάτι του νοσοκομείου. Οι εισπνοές δευγόνου δεν τον ανακούφιζαν καθόλου. Το πρόσωπό του είχε μελανιάσει. Υπέφερε από χρόνιο άσθμα. Αυτή τη φορά όμως, δεν τον ωφέλευσαν, όπως άλλοτε, το δευγόνο και οι ενέσεις. Είχε πάρει όλα τα συνηθισμένα φάρμακα και αρκετά ξυπνήματα. Οι γιατροί είχαν δοκιμάσει πάνω του κάθε τι που έθωροετο ωφέλιμο για το άσθμα, αλλά δίχως αποτέλεσμα.

Τέλος, εισήγαγαν μια προσοχή αέρος στην κοιλιά του. «Εμφύσησαν» δηλαδή τη μέθοδο που ονομάζεται «πνευμοπεριτόναιο».

Σε λίγα λεπτά λοιπόν, ο άρρωστος άρχισε να βήχει δυνατά κι έβγαλε σχεδόν ένα φλυτζάνι βλεννώδη πτύελα. Άμεσως η άναπνοή του έγινε εύκολωτέρα και το πρόσωπό του ξαναπέρασε το φυσικό χρώμα του.

Η θεραπεία επανέλθει μετά λίγες μέρες. Ο άρρωστος δεν χρειαζόταν πια δευγόνο και ενέσεις. Στο τέλος της βδομάδας, βγήκε πια από το νοσοκομείο, συνέχισε όμως το πνευμοπεριτόναιο στο γιγάρ του. Ο βήχας κι η δύσπνοιά του είχαν λειψεί τελείως.

Η μέθοδος αυτή προσφέρει μεγάλη ανακούφιση σε πολλούς χρόνιους άσθματικούς, ιδίως σε ηλικιωμένους, που οι πνευμονές τους έχουν πάρει μια μόνιμη διάταση και σπρώχνουν το διάφραγμα προς τα κάτω. Με την εισαγωγή αέρος στην κοιλιά, το διάφραγμα πιέζεται προς τα πάνω και ξαναγυρίζει στην κανονική του θέση, κι έτσι διευκολύνεται η άναπνοή. Έπειδή όμως ο αέρας αυτός απορροφάται κάθε τόσο από το αίμα, πρέπει να ανανεώνεται.

Η μέθοδος αυτή επινοήθηκε το 1924, μόνον όμως στα τελευταία χρόνια έγινε δεκτή γενικά από τους γιατρούς. Προηγουμένως, τη χρησιμοποιούσαν μόνο σε ώριμες περιπτώσεις φυματιώσεως, για θεραπεία και ανακούφιση συγχρόνως του άσθματος.

Προσφάτως, στο Δημοτικό Νοσοκομείο της Βοστώνης, δοκιμάσθηκε σε 16 άσθματικούς, ηλικίας 35—74 ετών. Στους 13 λοιπόν από αυτούς έφερε τόσο βελτίωση, ώστε να μπορούν και πάλι να κοιμηθούν ξεπλυμένοι ανάσκελα στο κρεβάτι τους, ενώ προηγουμένως κάθονταν όλη τη νύχτα σε μια καρέκλα, ή ακουμπούσαν την πλάτη τους σε δυο τρία μαξιλάρια.

Με το πνευμοπεριτόναιο, οι βρόγχοι κι οι πνευμονές βοηθούνται να απαλλαγούν από την πίεση βλάνια που τους φράζει κι επιδοεί την άναπνοή. Το άσθμα μπορεί να φεγλειται σε διάφορες αιτίες: απόφραξη των βρόγχων από ξένα

σώματα, έρεθισμό και στένωσι τους από βρογχίτιδα, παραμορφώσεις κι εξέλεκώσεις από φυματίωση, καρκίνο του πνεύμονος που φράζει εν μέρει τους βρόγχους, ή αλλεργία. Αυτή η τελευταία αιτία συναντάται σε 50% των άσθματικών, ιδίως σε στους πιο νέους.

Συχνότατα, είναι πολύ δύσκολη η σωστή διάγνωση της αιτίας του άσθματος. Μια νέα γυναίκα έπαθε άσθμα από 22 χρονών. Δεν μπορούσε να κοιμηθεί από τη δύσπνοια. Ο γιατρός το απέδωσε σε αλλεργία κι άρχισε τις δοκιμές για να βρή ποιές τροφές την προκαλούσαν. Έξακρίβωσε ότι είχε ευαισθησία στα **μαρούλια**, το **σπαράγγι**, το **σπανάκι**, το **καλαμπόκι**, τη **σοκολάτα**, το **σιτάρι** και το **γάλα**. Μολονότι όμως τ' απέκλεισε όλα από τη διαίτα της, το άσθμα εξακολούθησε.

Η άρρωστη έχασε 7 κιλά κι ήταν διαρκώς εξαντλημένη. Έβηχε κι αδυνατίζε συνεχώς. Τέλος, η ακτινοσκόπηση απέδειξε την ύπαρξη μιας εστιακής φυματιώσεως στον άριστερο πνεύμονα. Εύτυχώς, η άσθμεια καταπολεμήθηκε εγκαίρως, και μαζί μ' αυτήν, έλειψε οριστικά και το άσθμα.

Όταν πρόκειται για χρόνια βρογχίτιδα, ωφέλιμοι οι ενέσεις πενικιλίνης ή οι καυούλες χλωρομυκινής. Προκειμένου περί φυματιώσεως, συνιστάται στροπτομυκίνη και ανάπαυση. Αν ο γιατρός υποπτεύεται όγκο στους βρόγχους, μπορεί να γίνει βροχοσκόπηση, εξέταση δηλαδή του εσωτερικού των βρόγχων με μια ειδική συσκευή.

Σε περιπτώσεις αλλεργικής ευαισθησίας, γίνονται ενέσεις αδρεναλίνης. Αν η μορφή είναι ήπιωτέρα, χορηγείται από το στόμα εφεδρίνη. Έπειδή όμως μπορεί να προκαλέσει ταχυπαλμία και νευρικότητα, συνδυάζεται συχνά με ένα κατενυστικό, όπως το «φαινομπιπταλ».

Η άμμοφυλλίνη είναι ένα άλλο κοινό αντιασθματικό φάρμακο, χορηγούμενο είτε σε ενέσεις είτε από το στόμα.

Μπορεί επίσης να ωφελήσουν τα διάφορα αντιισταμινικά φάρμακα. Αυτά επιδοίζουν τη δράση της ισταμίνης, που προκαλεί στένωση των βρόγχων. Τέλος, η κορτιζόνη και η όρμόνη ACTH αποδείχθηκαν αποτελεσματικές σε πολλές περιπτώσεις άσθματος, και μάλιστα σοβαρώτατες. Ένα χαρακτηριστικό τους είναι η ταχύτατη ενεργεία τους. Πραγματικά, η καλύτερη αρχίζει μέσα στο πρώτο 24ωρο από την ένεση, ολοκληρώνεται δε μέσα σε 10—12 ημέρες το πολύ.

Μπορούμε να πούμε πως η κορτιζόνη είναι καλύτερη από την ACTH, κατά το άσθμα. Ένώ οι γιατροί συζητούν ακόμα μεταξύ τους για τις αιτίες που προκαλούν το άσθμα, οι άσ-

θματικοί αδιαφορούν γι' αυτές τις θεωρίες τους κι ενδιαφέρονται μονάχα για τις καινούργιες μεθόδους και φάρμακα που τους προσφέρει η Έπιστήμη.

Τά λιπή είναι άπαράκιτα

Κατά τη γνώμη του διακεκριμένου Αμερικανού καρδιολόγου Γρίν Παίτζ, το παρακάουν έλκινιο που καταργούν τελείως τις λιπαρές τροφές στη διαίτα των αρτηριοσκληρωτικών. «Κάθε διαίτα — λέει ο δόκτωρ Παίτζ — στην οποία τά λιπή αντιπροσωπεύουν λιγώτερο από 15% του συνολικού αριθμού θερμίδων, είναι επικίνδυνη. Μπορεί να φέρη στομαχικές και έντερικές διαταραχές, κατάπνωση και νευρικότητα». Βεβαιώθηκε άλλωστε, κάνοντας τη δοκιμή στον έαυτό του. Τονίζει δε ότι, αν υποτεθή ότι η αρτηριοσκληρωσία επιβάλλη τελεία κατάργηση των λιπαρών τροφών, τότε «το πρόβλημα μπορεί να θεωρηθεί άλυτο».

Θά λείψουν τά σανατόρια

Ο δόκτωρ Έντουαρντ Λέβιν, από το Σικάγο, φρονεί ότι πλησιάζει η ημέρα που δεν θα χρειάζονται πια τά σανατόρια. Πραγματικά, η θεραπεία των φυματικών γίνεται ολοένα περισσότερο από σπλή τους, χωρίς στα νέα φάρμακα. Έτσι, ο άσθενής περνάει χρόνο και χρήμα και γυρίζει γρηγορώτερα στη δουλειά του. Άλλα και η ψυχική του κατάσταση διατηρείται πολύ καλύτερη στο σπλή του, παρ' ό,τι τά σανατόρια.

Η άναζητήσι του καρκίνου

Οι επιστήμονες αναζητούν από χρόνια μια απλή μέθοδο εξέτασεως, που να αποκάλυπτε την ύπαρξη καρκίνου στην αρχή του όγκου, όταν μπορεί να θεραπευθεί. Και δεν το έχουν μόνον κατορθώσει ως τώρα στην έντελεια, έχουν κάμει όμως σημαντικά βήματα προς την κατεύθυνση αυτή. Έτσι, ο δόκτωρ Άντριου Ντόουντ, από το Λος Άντζελες, ανέκρινε στην Αμερικανική Έταιρία Αντικαρκινικών Έρευνών ότι, με την προσθήκη μιας κοινής και φτηνής χημικής ουσίας σε ένα

δείγμα αίματος, ανακαλύπτεται ο καρκίνος στα 90% των περιπτώσεων. Η μέθοδος ονομάζεται «αποσυγκολλησις Πέν» (απ' το έπιθετο ενός ακτινολόγου του Λος Άντζελες). Έχει δε ήδη δοκιμασθεί σε 10.000 άτομα.

Ένα ελάττωμά της ωστόσο είναι ότι δίνει θετικό αποτέλεσμα και σε ένα ποσοστό 3% των ατόμων που δεν έχουν πραγματικά καρκίνο ή άλλες ασθένειες.

Το τράχωμα νικήθηκε

Από τύφλωση άλλοτε εκατομμύρια άνθρωποι, το τράχωμα, η φοβερή αυτή πληγή της ανθρώπινης επί αιώνων, έχει τώρα σιγά σιγά εξαφανισθεί. Το αποτέλεσμα αυτό οφείλεται στη συστηματική θεραπεία με σουλφαμίδες, συγχρόνως όμως και στην εγκαίρως διάγνωση και καταπολέμηση της ασθένειας.

Μικρές επιστημονικές ειδήσεις

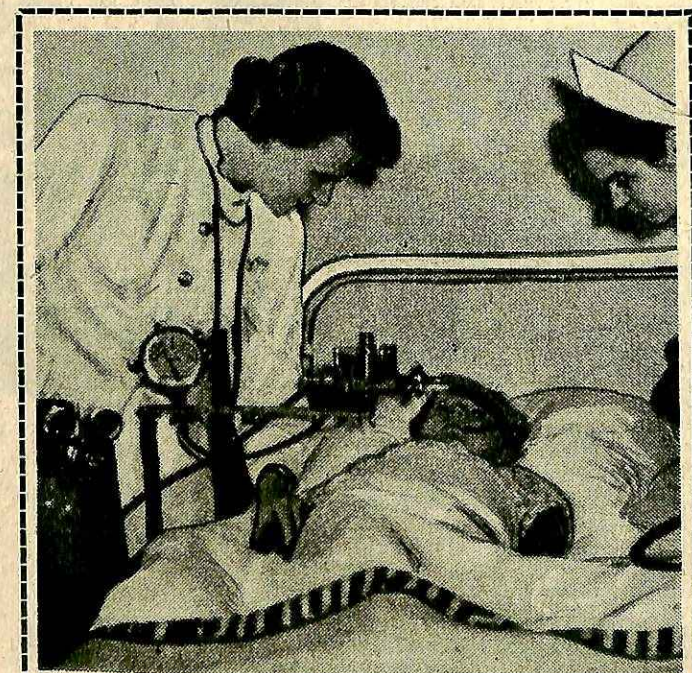
* Ένώ προηγουμένως οι γιατροί αναζητούσαν αντιβιοτικά που να θεραπεύουν όσο το δυνατόν περισσότερες ασθένειες, τώρα ακολουθούν την αντίθετη κατεύθυνση: έρευνές τους. Ζητούν δηλαδή να βρουν φάρμακα ειδικά αποτελεσματικά έναντι ενός, ή λίγων μόνον ειδών μικροβίων.

* Ο δόκτωρ Μπέν Σάιντ, από το Σικάγο, ανακοίνωσε μια νέα θεραπεία της βλεννορίδας, με μια μοναχά ένεση τετραμυκίνης.

* Ο κίνδυνος να πάθι το βρέφος σοβαρές αιμορραγίες μεταξύ δευτέρας και τετάρτης ημέρας από τη γέννησή του, μπορεί να περιορισθεί σημαντικά με τη χορήγηση βιταμίνης Κ στη μητέρα πριν από τον τοκετό.

* Ένα νέο αντιβιοτικό, η «αζασερίνη», αποδείχθηκε ότι σταματάει την εξέλιξη του καρκίνου σε πειραματόζωα. Δεν έχουν γίνει όμως ακόμη συστηματικά πειράματα σε ανθρώπους.

* Η τετραμυκίνη αποδείχθηκε αποτελεσματική κατά 92% έναντι των αμοιβάδων. Άλλη όμως γιατρον επέτυχε καλά αποτελέσματα στην ίδια ασθένεια με έρυθρομυκίνη. Ίσως λοιπόν το προτιμώτερο θα είναι ένας συνδυασμός των δύο αυτών αντιβιοτικών, σε κατάλληλες δόσεις.

ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ ΣΙΔΗΡΟΥΣ ΠΝΕΥΜΩΝ
Ο «σιδηρούς πνεύμων» μέσα στον οποίο ζούσαν ως τώρα τα θύματα της πολιομυελίτιδος για να μπορούν να αναπνεύουν αντικαταστάθηκε από ένα αυτόματο ηλεκτρικό αναπνευστικό μηχανήμα που εξασφαλίζει στον άρρωστο αυτόματες και ρυθμικές εισπνοές και εκπνοές. Το νέο μηχανήμα παρουσιάζει και ένα άλλο πλεονέκτημα. Έχει μια μικρή αντλία, που απορροφά τις εκκρίσεις των πνευμόνων, οι οποίες όταν συσσωρευτούν προκαλούν βήχα.

Η ΜΠΑΝΑΝΑ Θεραπείει το έλκος!

Επίσης, τρώγεται φτηνή με άλλοτεπλερο και έχει... εκπληκτικές ιδιότητες!

Η μπανάνα, το κάπως ακριβό αυτό φρούτο, στην Ευρώπη, είναι στις τροπικές χώρες, ή φθηνότερη και ή πιο κοινή τροφή. Η συγκομιδή γίνεται τρεις φορές τον χρόνο και ο αυτό το διάστημα μια μοναχά μπανάνα δίνει 100 κιλά καρπούς.

Συνέπεια της υπεραφθονίας αυτής είναι, στους τόπους της παραγωγής της, ή μπανάνα να μην χρησιμοποιείται μόνο σαν...αρωματικό επιδόρπιο. Οι κατοικοί των τροπικών χωρών την μεταχειρίζονται και για κυρίως φαγητό, και την μαγειρεύουν καθ' όλες τις δυνατές μεθόδους. Την τρώνε ώμη, βραστή, τηγανητή και ψητή. Η ψητή μπανάνα σερβίρεται, μάλιστα, κατά δύο τρόπους: Έίτε ως γλυκίωμα, βουτηγμένη στη ζάχαρη, είτε — μη φριξέ! — ως πικάντικος μεζές με αβγόνα αλατοπίπερο.

Όστόσο, οι περιέργες αυτές συνταγές μαγειρέματος της μπανάνας, είναι μια μόνον από τις **ιδιορρυθμίες**, τις οποίες αναφέρει για τον εξωτικό αυτό καρπό ένα ευμβιβές...μπανανολογικό άρθρο, δημοσιευμένο σε έλβετικό περιοδικό. Η δεύτερη ιδιορρυθμία είναι πως, αντίθετα με όλα τα φρούτα του κόσμου, ή μπανάνα είναι άγουρη, όταν φαίνεται ώριμη, και ώριμη, όταν φαίνεται άγουρη. Πραγματικά, ή μπανάνα, πριν ώριμση, έχει ένα ελκυστικότατο, ζωπό κιτρινωπό χρώμα, που σημαίνει, όμως, πως είναι ακατάλληλη για φάγωμα. Όριμάζοντας, πρασινίζει, μαυρίζει, γίνεται άποκρουστική στην όψη και τότε είναι έτοιμη προς τέρψιν του ουρανίου.

Η τρίτη — και άπολύτως άγνωστη στους περισσότερους — ιδιορρυθμία της μπανάνας είναι...οι εκπληκτικές της ιδιοτητές! Στην μπανάνα, όταν ώριμση, δημιουργείται ένα αέριο, που μπορεί, όταν υπάρχει έλλειψη επαφής με τον εξωτερικό αέρα, να μεταβάλι τον κάθε καρπό σε μια μικρή βραδυπλεγνή βόμβα.

Πριν από μερικά χρόνια, στο Παρίσι, εξερράγη ένα φορτίο μπανάνες, κλεισμένο σε μιά άποθήκη, με αποτέλεσμα να ύποστουν σοβαρές ζημιές τα γύρω σπία και να πανικόβληθη μιά ολόκληρη συνοικία.

Άλλα ή πιο περίεργη, και ή πιο πολύτιμη συγχρόνως από τις ιδιοτητές της μπανάνας, είναι αυτή που ανέκλυψε πριν από λίγο καιρό ο Έλβετος δόκτωρ Φράι, καθηγητής της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου της Βέρνης. Κατά την διαπίστωση του Έλβετου καθηγητού, ή μπανάνα περιέχει σε μεγάλη αναλογία βιταμίνη Κ, ή οποία είναι αποτελεσματικώτατη για την θεραπεία του έλκους του στομάχου και του δωδεκαδακτύλου.

Με τις θεραπευτικές ιδιοτητές της βιταμίνης Κ είχε ασχοληθεί, για πολλά χρόνια, ο Αμερικανός γιατρός δόκτωρ Τσένεϋ, ο οποίος και της είχε δώσει την χαρακτηριστική προσωνυμία Anti-Ulkus Factor (παράγωγος έναντιον του έλκους). Ο δόκτωρ Τσένεϋ διεπίστωσε πως, ή πολύτιμη αυτή βιταμίνη υπήρχε στις ντομάτες, στο λάχανο και στα καρόττα. Υπήρχε, όμως, εφ' όσον οι τροφές αυτές ήταν σε υψηλή κατάσταση. Με το βράσιμο, εξαφανιζόταν.

Αυτό δημιουργούσε ένα περιπλοκό πρόβλημα. Αβραστες οι ντομάτες, το λάχανο και τα καρόττα, περιλαμβάνονται στο

κατάλογο των άυστηρότατα άπαγορευμένων τροφών για όσους ύποφέρουν από έλκος, έπειδή είναι εξαιρετικά δύσπεπτες.

Το πρόβλημα λύθηκε με την άφαίρεση του χυμού τους, και την παρασκευή του κατά τρόπο, που να διατηρήσι το άκέραιο την ίδια περιεκτικότητα σε βιταμίνη Κ. Οι θεραπευτικές ιδιοτητές του χυμού αυτού ξεπέρασαν και την πιο ασιόδοξη πρόβλεψη. Τα έδωσαν να πέντε εκατόντα τών άσθενών από έλκος του στομάχου ή του δωδεκαδακτύλου, που τον έχρησιμοποίησαν, θεραπεύθηκαν τελείως μέσα σε σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα.

Το μόνο μειονέκτημα, που παρουσίαζε ή θεραπευτική αυτή μέθοδος ήταν πως το περιέργο κοκτέιλ των χυμών από λάχανο, καρότο και ντομάτα ήταν εξαιρετικά δυσάρεστο στην γεύση, πράγμα που ανάγκασε πολλούς να διατάξουν να το πάρουν. Επιπλέον, για να είναι αποτελεσματική ή θεραπεία, ο άσθενής έπρεπε να πινι μια ολόκληρη λίτρα κάθε μέρα από το κακόγευστο αυτό λάχανο-καρότο-ντοματούχομο.

Η επιτυχία, που είχαν στην Αμερική τα πειράματα του δόκτωρ Τσένεϋ, προκάλεσαν ζωήρη συγκίνηση και στους επιστημονικούς κύκλους της Ευρώπης.

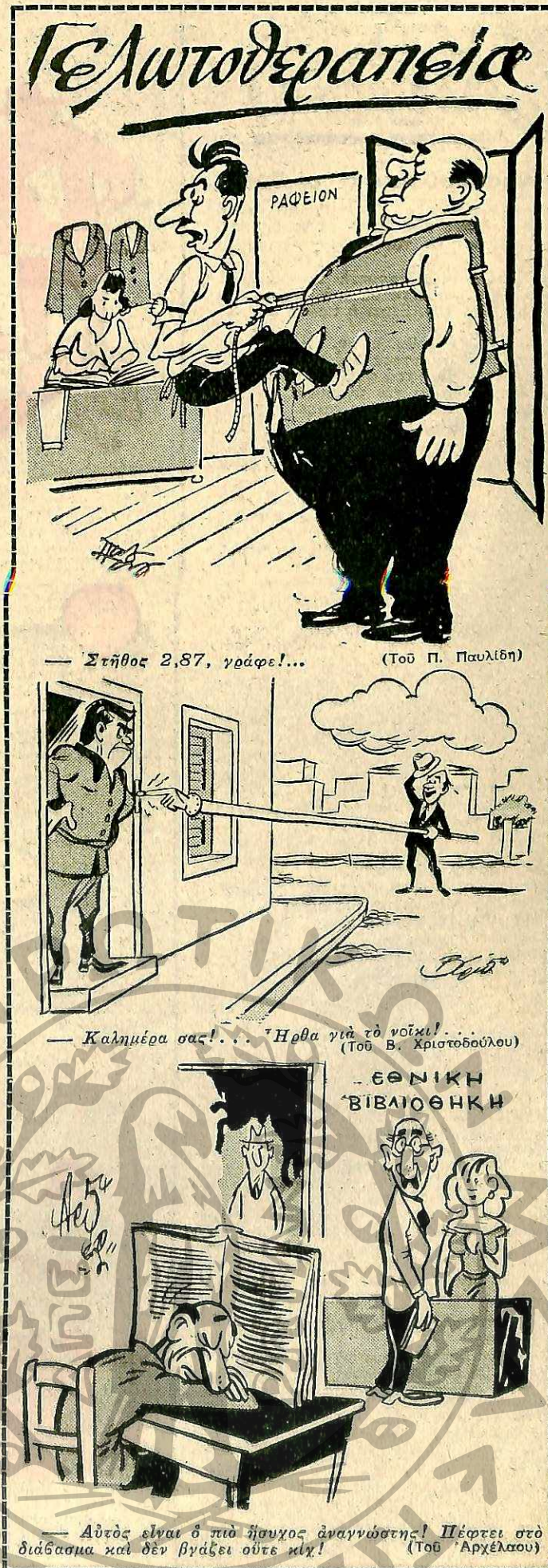
Το έλκος, αντίθετα προς πολλές άλλες ασθένειες που παρουσιάζουν κάψι στην έποχή μας, εμφανίζεται μιά συνεχής και επικίνδυνη άνοδος. Τα άμματα του συγκαταλέγονται κατά προτίμηση, όπως έχουν άποδείξει οι έκετικές στατιστικές, μεταξύ όσων που αντίμετωπιζονται δυσάστατο φόρτο διανοητικής έργασίας και ι-διαίτερως μεταξύ των πολιτικών, των μεγαλοεπιχειρηματιών και των δημοσιογράφων. Στην Γερμανία και την Έλβετία, μάλιστα, έχουν χιουμοριστικά έπονυμάσει το έλκος «άσθμεια των γενικών διευθυντών»!

Μεταξύ, λοιπόν, των «γενικών διευθυντών» και των μη γενικών διευθυντών όμοιοπαθών τους, το παρσκούσμα του δόκτωρ Τσένεϋ διαδόθηκε εύρύτατα, ενώ συγχρόνως οι Ευρωπαίοι επιστήμονες δεν έπαυσαν να πειραματίζονται, με την έλπιδα να ανακαλύψουν και σε άλλες τροφές την ύπαρξη βιταμίνης Κ.

Τελευταία, έπειτα από συστηματική έρευνα, ο καθηγητής Φράι της Βέρνης διεπίστωσε, όπως είπαμε ήδη, πως ή πολύτιμη βιταμίνη, εκτός από τις ντομάτες, τα καρόττα και τά λάχανα, ύπαρχει και στις μπανάνες. Υπέβαλε σε συστηματική μπανανοθεραπεία 22 άσθενείς, που ύπέφεραν από έλκος του στομάχου ή του δωδεκαδακτύλου σε σοβαρώτατη μορφή, και τους θεράπευσε τελείως στο χρονικό διάστημα-ρεκόρ των είκοσιεσσάρων ημερών!

Η ανακάλυψη του καθηγητού Φράι χαιρετίστηκε με δικαιολογημένο ένθουσιασμό από τους συμπατριώτες του έλκοπαθείς για έναν σοβαρώτατο λόγο: Ότι οι μπανάνες δεν συμπεριλαμβάνονται στον κατάλογο των άπαγορευμένων γι' αυτούς τροφών και είναι άπειρώς περισσότερο εύγευστες από το άποκρουστικό λάχανο-καρότο-ντοματούχομο.

Με μιά, όμως, σημαντική διαφορά: Ότι στην Βόρειο ήπειρο, την Κεντρική Ευρώπη, προπάντως, ή τιμή τους είναι τόσο τσουκτερή, ώστε, όσοι από τους έλκοπαθείς δεν είναι (γενικοί διευθυντές) σε μεγάλες επικήρειες, θα άναγκαστούν μοιραίως να εξακολουθήσουν να μεταχειρίζονται το κακόγευστο, αλλά και σχετικά φθινό, παρσκούσμα του δόκτωρ Τσένεϋ!

Αυτός είναι ο πιο ήσυχος αναγνώστης! Πέφτει στο διάβασμα και δεν βγάει ούτε νιχ! (Του Αρχέλαου)

'Ανησυχούσαν κι' οί δυο

Κάποιος πρόκειται να κάνει μια έγχειρση. Καί όπως είνε ξαπλωμένος στο φορείο, περιμένει να τόν μπάσουν στο χειρουργείο.

— Νοιώθω μια τρομερή νευρική κατάσταση! αναστήθηκε και είπε σε μια κυρία, που στεκόταν πλάι του. Είναι η πρώτη μου έγχειρση!...

— Κι' εγώ νοιώθω, κύριε, την ίδια νευρική κατάσταση! του απάντησε η άγνωστη. Είναι η πρώτη έγχειρση του συζύγου μου!...

— Καταλαβαίνω την ανησυχία σας... Καί ποιος είναι ο σύζυγός σας;

— Ο χειρουργός!

*
'Η κυρία στον υπάλληλο του καταστήματος:

— Πολύ ακριβές αυτές οι κρεμάστρες. Δεν έχετε άλλες, φτηνότερες;... Όσο το δυνατόν πιο φτηνές!

— Να σας δώσω ένα καρφί, κυρία;...

*
'Εκείνος: 'Όταν σε κρατάω έτσι σφιγμένη, μου φαίνεται πως βρίσκομαι στον Παράδεισο!

'Εκείνη: 'Εμένα μου φαίνεται πως βρίσκομαι... στο τραύμα!

*
'Εκείνος: Μια λίρα για κείνο το ασουλούπωτο καπελλάκι; 'Ας γελάσω!...

'Εκείνη: Γέλασε, αγαπητέ μου, γέλασε όσο θέλεις. 'Εγώ φοβόμουνα μη θυμώσης!

*
'Ο Μιστόκλης με το φίλο του το Γιάνκο πηγαίνει ένα βράδυ στο μελόδραμα και λέει στον ταμιά:

— Δυο θέσεις, παρακαλώ.

— Για την «Κάρμεν» ή για το «Ριγολέτο»; ρωτάει ο ταμιάς.

— Τι Κάρμεν και Ριγολέτο με ρωτάτε απαντάει ο Μιστόκλης Για μένα και για το φίλο μου τις θέλω...

*
Μια έπαρσιότις πηγαίνει με τα πέντε της παιδιά σ' ένα φωτογράφο.

— Θέλω να βγάλω μια φωτογραφία τους, λέει. Πόσα θα πληρώσω;

— Σαραντά χιλιάδες τη μισή δωδεκάδα, απαντά ο φωτογράφος.

— Κρίμα! αναστενάζει η γυναίκα. Θα ξανάρθω όταν κάνω και το έκτο μου παιδί.

*
Στο δικαστήριο:

— Έχεις καταδικαστή άλλη φορά, κατηγορούμενε;

— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε. Με είχαν, κάποτε, καταδικάσει οί... γιατροί.

*
'Ο σύζυγος στη σύζυγο (για να δικαιολογηθεί για το δώρο που έχασε να της κάνει): Πώς θέλεις, αγάπη μου, να θυμηθώ την επέτειο των γενεθλίων σου, αφού ποτέ δεν μου φανίσαι μεγαλύτερη!...

*
— Γιατί μαλλώνουν έτσι αυτοί οί δυο; Τί πάθανε;

— Δεν κατορθώνουν να συμφωνήσουνε στο πως θα ξοδέψουν καθένας τους τα κέρδη του, όταν του πέσει ο πρώτος αριθμός του λαχείου!

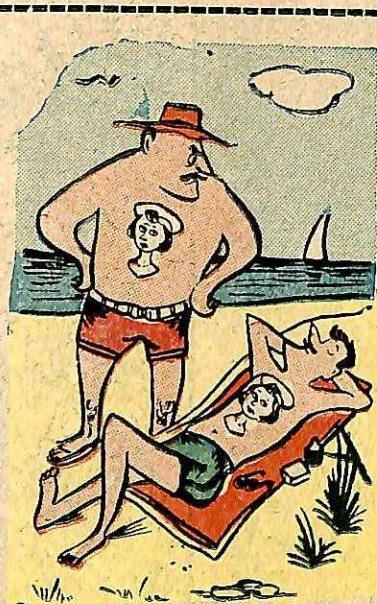
*
'Ο εξερευνητής ρωτάει ένα ιθαγενή της Αφρικής:

— Μά πως έγινες καννίβαλος;

— Άρχισα από μικρός, με το να τρώω τα νύχια μου... του εξηγεί εκείνος.

*
— Ποιά είναι η δυνατότερη υδραυλική δύναμις;

— Τα δάκρυα των γυναικών!

'Εκπληξία!

— 'Α!... Να και το αεροπορικό ταχυδρομείο.

— Συγκρατήσουν, Γιάννη, μη σ' ακούση και μάθη τα παληόλογα σου!

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

'Η υπερδύναμις είναι μια αρκετά συνηθισμένη πληγή του καλοκαιριού, βασανιστική κι' αλβερία για την καλλονή. Πλένεται λοιπόν πάντα με κρύο νερό τα μέρη που ιδρώνουν, προσθέτοντας σ' αυτό και λίγη σκόνη στύψη. 'Υστερα, αφού τα σκουπίσετε καλά, τ' αλείψετε με την εξής λοσιόν:

Αλκοολέ ντε ρομαρέν	200 γραμ
Βάλαμον Περού	2 »
Βάμμα μπελαντόνας	50 »
Χλωράλη	10 »

'Αν δεν ιδίστε έτσι καλύτερα, κάνετε έν τριβές με το εξής υγρό:

Βόραξ	15 γραμ
Σαλικυλικόν οξύ	15 »
Βορικό οξύ	5 »
Γλυκερίνη	60 »
Αλκοόλ άραιωμένο	60 »

Για τις κρεατοελιές

Σε μερικά πρόσωπα, οι κρεατοελιές αποτελούν αληθινή άσχημιά. Παραγγείλετε λοιπόν στο φαρμακοποιό σας να σας φτιάση τι εξής δύο συνταγές:

1) 'Οξικό οξύ	10 γραμ
Γλυκερίνη	40 »

Βάζετε το υγρό αυτό πάνω στην κρεατοελιά επί μερικές μέρες. 'Υστερα, την αλείψετε πρωί και βράδυ με το εξής:

2) 'Εξτραί καννάβεως	0,25 γραμ
Σαλικυλικόν οξύ	1 »
Αλκοόλ 90 βαθμών	1 »
Αιθήρ	2 »
Κολλόδιον	5 »

Βάζετε απ' αυτό ως ότου ξεραθώ και ξεκαλλήση μόνη της. 'Αν υπάρχουν πολλές κρεατοελιές, εφαρμόζετε αυτή τη μέθοδο σε μία-μία, όχι σ' όλες μαζί.

Κοκκάλινες λαβές

Οί κοκκάλινες λαβές των μαχαιριών φθάνουν από τα πολλά πλύσιμα και δεν ξαναπαίρνουν πια την αρχική όψη τους. Μπορείτε ωστόσο να δοκιμάσετε να τις τρίψετε με λεπτή σκόνη ελαφρόπετρας κι' ύστερα με τριμένη κιμωλία, με τη βοήθεια ενός πανιού βουτηγμένου σε σαπουνάδα. Τέλος, ξεπλένετε και στυλώνετε μ' ένα καθαρό και μαλακό πανί.

Για τ' άσβεστώδη αποθέματα

Μέσα στα μαγειρικά σκεύη, όπου βράζετε ταχτικά νερό, σχηματίζονται με τον καιρό σκληρά άσβεστώδη αποθέματα. Για να τα καθαρίσετε, ρίχνετε μέσα μια φούχτα χοντρό αλάτι και προσθέτετε δυο-τρεις κουταλιές δυνατό ξύδι. Τρίψετε μ' αυτό το μίγμα το έσωτερικό του δοχείου. 'Αν χρειάζεται, το άνανεώνετε πολλές φορές.

Μικρές συμβουλές

Πριν βράσετε κρέας μέσα σε καινόουγιο χυτοσίδηρο μαγειρικό σκεύος, τρίψετε τα τοιχώματα του με λαρδί.

*
Για να ξεμυρίσουν οί μπουτίλιες, ρίχνετε μέσα σκόνη από ευλοκάρβουνο και την αφήνετε μερικές μέρες.

*
Τα υπολείμματα από κεριά μπορεί να προστεθούν, ξυσμένα, στην παρκετίνη, για να την κάνουν πιο γυαλιστερή.

*
Μια άραιοτάτη διάλυσις περιμαγκανάν άφαιρεί κάθε μυρωδιά των ψυγείων που περιέχουν τρόφιμα.

*
'Η καινόουγία σκούπα σας θα διαρκέση περισσότερο καιρόν, αν τη βουτήξετε σε διάλυσι χλωριούχου μαγνησίου 10% και την αφήσετε να μούσκέψη επί 48 ώρες πριν τη χρησιμοποιήσετε.

*
'Αν τρίψετε τις πλάκες της ηλεκτρικής κουζίνας σας μ' ένα κρεμμύδι κομμένο στα δυο, θα καθαρίσουν τελείως απ' τη σκουριά.

*
Για να ξαναδώσετε την αρχική του γυαλάδα σ' ένα μπουσμά του τραπέζιού, τόν τρίψετε μ' ένα καθαρό πανάκι βουτηγμένο σε άσπράδι αούου.

*
Για να διατηρηται λείο από κάτω το σίδερο του σιδερώματος, τόν τρίψετε κάπου-κάπου, ενώ είναι ζεστό, μ' ένα κομμάτι καθαρό κερύ ή σπερματέτο, και τόν σκουπίζετε ύστερα μ' ένα καθαρό πανί.

Ελίζα Πακί

ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΟΓΓΟΥ

Ο ήλιος είχε δύσει κατακόκκινος, φλογερός και το φεγγάρι θ' άργούσε να προβάλλει πίσω από το βουνάκι του Προφήτη 'Ηλία. Μέσα στη σκοτεινιά της ρεματιάς, όπου, τότε-τότε ακουγόταν ή θλιβερή φωνή της κουκουθάνιας, δυο ίσκιες προχωρούσαν αλαφιασμένοι. 'Η νυχτα ήταν μαύρη, αποπνικτικά βαρεία από τη ζέση.

Η Κατερίνα κι' ο Λάμπρος, βιαστικοί, με τον τρόπο ζωγραφισμένο στα νεανικά πρόσωπά τους, με την καρδιά ταραγμένη, καιέβαιναν αμίλητοι. Όταν έφτασαν στο μεγάλο πευκώνα, με τους χτυπημένους κορμούς για το ρετσίνο της χρονιάς, σταμάτησαν ν' ανασάνουν και κυττάχθηκαν στα μάτια με απόγνωση.

—Τί θα γίνει τώρα; είπε ο Λάμπρος πλέκοντας σ' ένα απεγνωσμένο σμήξιμο, τα δακτύλα των χεριών του. Τί συμφορά ήταν αυτή; Μά μπήκεις είναι κανένας βραχνάς; Γιατί... δεν μπορεί να είναι άλλοιώς, Κατερίνα. Δεν μπορεί να είναι φονιάς.

—Μακάρι να ήταν βραχνάς! του απάντησε ή νέα μ' ένα αναφυλλιστό. Μακάρι να ήταν ψέμα, Λάμπρο... Όχι, είν' αλήθεια κι' ο Γιάννος βρίσκεται εκεί πάνω σκοτωμένος από σένα κι' από μένα! Αύριο, πριν ακόμα προβάλλει ο ήλιος, σ' όλο το χωριό και πέρ' απ' τα βουνά και τους κάμπους θα μαθευτεί το φονικό, που έγινε μέσ' στ' αμπέλια του πατέρα μου. Και θα ψάχνουν για το φονιά... 'Η καρδιά μου θα τρέμει και θα κρύβουμαι σαν το κυνηγημένο σκυλί από το φόβο μή με προδώσει ή ταραχή μου και τα βουρκωμένα μάτια μου... Μία ελπίδα μου μένει: 'Η βοήθεια του Παντοδυνάμου! Αυτός που ξέρει πώς είμαι άθώα, αυτός θα μās βοηθήσει να σωθούμε, Λάμπρο μου. Γιατί δεν εφταίνεις... Για να με προστατέψης έγινε φονιάς άθελά σου...

Όρα πολλά μίλησαν αγκαλιασμένοι κάτω από το σκοτεινό άγκο ενός πεύκου για τη ξαφνική συμφορά που τους βρήκε, για την πονεμένη αγάπη τους και για τον απαραίτητο τώρ χωρισμό τους.

—Ότανεί να μη με ξεχάσεις, Κατερίνα μου... της είπε ο Λάμπρος. Σ' αγαπώ και θα είσαι το στηρίγμα και το θάρρος μου σ' αυτό το Γολγοθά μου...

Ο Λάμπρος είχε πάει σέ κείνο το όρεινό χωριό για ν' αγοράσει το ρετσίνο που έτρεχε άφθονο άπό τα πεύκα.

Εκεί, την πρώτη ήμέρα ή ματιά του αντίκρουσε την Κατερίνα, με τα μαύρα φλογερά μάτια και την αγάπης παράφορα.

Η Κατερίνα, όρφανή από μητέρα, ήταν ή δεύτερη από τις τρεις

Μια τραγική ΑΓΑΠΗ

κόρες του Σταύρου Βαθούρη, ενός πλούσιου κτηματία.

Η νέα αναστατώθηκε από τις έρωτικές ματιές του Λάμπρου κι' ένοιωσε μέσα της ένα πρωτόγνωρο αίσθημα, που το μαρτυρούσε το χαμύλωμα των ματιών της και το πορφύρο χρώμα που έδωσε τα μάγουλά της στο αντίκρουσμά του.

Η καρδιά της φτερούγιζε στο παρθενικό της στήθος κάθε φορά που έδλεπε το Λάμπρο να περνάει κάτω από το παράθυρό της, καμαρώνοντας τη λεβεντική κορμοστασιά του.

Αυτό το κρυφό παιχνίδι με τον έρωτα βάσταζε λίγες μέρες, γιατί ένα δειλινό ο Λάμπρος της ψιθύρισε περνώντας ξυστα μπρος από το παραθύρό της:

—Έλω να σε δω, να σου μιλήσω...

Από εκείνο το βράδυ ή Κατερίνα άκουσε τα πιο γλυκά έρωτάλογα, τότε πίσω από τις βατομουριές και τότε μέσ' στ' αμπέλια. Κυττούσε το Λάμπρο με μάτια γεμάτα έρωτα. Μόνα όταν εκείνος έκανε να την αγκαλιάσει, ζητώντας της ένα φιλι, ή Κατερίνα απομακρυνόταν από κοντά του τρομαγμένη.

—Αν μ' αγαπάς στ' αλήθεια, Λάμπρο, μην επιμένεις...

—Όπως θέλεις, της απαντούσε πεισιμμένος εκείνος και χωρίζοντουσαν, ακολουθώντας ξεχωριστό μονοπάτι.

Εκείνη για το σπiti της φορτωμένη με μία αγκαλιά κληματοφυλλιά για τη γίδα κι' εκείνος για την ταβέρνα.

Δυο μέρες δεν τον είδε, ούτ' άκουσε το τραγουδι του, καθώς ήταν κλεισμένη στο σπιτι, ύστερα από την παρατήρησι του πατέρα της.

—Δεν μ' άρέσουνε τα συχνά σουτρά-φέρτα στ' αμπέλι, της είχε πει.

Ετσι ή Κατερίνα τις δυο εκείνες μέρες δεν ξεπότησε. Φοδόνταν μη δώσει ύποψίες στον πατέρα της. Μά νοπάτι για τ' αμπέλι.

Ήξερε πώς ο Λάμπρος, κάπου εκεί κοντά θα την παραμόνευε.

—Θα σε περιμένω κάθε δειλινό, κοντά στις συκιές, της έλεγε κάθε φορά που χωρίζανε.

Προς τα κει έτρεχε τώρα ή Κατερίνα με την άπογνωση στην καρδιά γιατί από μία κουδέντα του πατέρα της με το γειτόνά τους, έμαθε πως ο Λάμπρος είχε κλείσει συμφωνία για το ρετσίνο, είχε πληρώσει την προκαταβολή και την άλλη μέρα θαφευγε...

Κι' εκείνη, που τον αγαπούσε, τί θα γινότανε; Όσο το συλλογιόταν, ή φτωχή καρδιά της ματωνε από τον πόνο.

Κάπου μία ώρα περίμενε ή Κατερίνα, ψάχνοντας δεξιά κι' αριστερά με τα μάτια θολά από τα δάκρυα για ν' τον αντίκρουση. Είχε πια σουρουπώσει για καλά, όταν άκουσε πίσω της βήματα. Γύρισε λοιπόν με λαχτάρα, έτοιμη να πείσει στην αγκαλιά του αγαπημένου της και να του δώσει όσα φιλιά του άρνήθηκε.

Μία ξαφνική κραυγή πνίγηκε στο λαιμό της. Μπροστά της δεν στεκόταν ο Λάμπρος, αλλά ο Γιάννος, ο ψυχογυιός του πατέρα της, με το στραβό στόμα, που έδειχνε κακία.

—Σας είδα προκτές αγκαλιασμένους μέσ' στ' αμπέλι! της είπε άμεσως. Θα το μαρτυρήσω στον αφέντη, αν δεν σταθής να σε φιλήσω...

Κι' ή Κατερίνα πριν προφτάσει να κουνήσει από τη θέσι της, ν' αμυνθεί, βρέθηκε σφιγμένη μέσα στη τανάλια των χεριών του. Την ίδια στιγμή, ενώ εκείνη πολεμούσε απεγνωσμένα να ξεφύγει τη χείλη του που ζητούσαν τα δικά της, άκουσε ένα μουγγρητό, που μοιαζε σαν σφαγμένου ζώου.

Τα χέρια του λύθηκαν και το κορμί του έγειρε κι' έπεσε χάρω. 'Η Κατερίνα γύρισε κι' αντίκρουσε το Λάμπρο μ' ένα ματωμένο μαχαίρι στο χέρι του. Χάρω στα πόδια τους βρισκόταν τώρα νεκρός, ο Γιάννος.

Η σκοτεινιά είχε πέσει καταθλιπτική γύρω τους και ο ιδρωτας είχε μουσκέψει τα πρόσωπά τους από την αγωνία.

—Δεν μ' άπαντάς, στέναζε ο νέος, Κατερίνα; Μίλησέ μου. Πές μου πως θ' τι κι' αν συμβή θα με περιμένεις!...

—Σ' αγαπώ, Λάμπρο, και θά σ' αγαπώ σ' όλη μου τη ζωή... 'Αλλά πρέπει πρώτα να πληρώσουμε τα λύτρα για την εύθυμία μας. Πρέπει να δώσεις λόγο, Λάμπρο, και θά δics πως οι άνθρωποι θά σε καταλάβουν και θά σε δικαιολογήσουν.

Πήγαινε τώρα και θά περιμένω να μου φέρης πίσω την αγάπη σου και την καρδιά μου, που μου την έχεις πάρει από την πρώτη στιγμή που σε γνώρισα!...

Ένα νυχτοπούλι πέρασε από πάνω τους οχιζοντας τον άέρα με τη στριγγή φωνή του.

Το φεγγάρι πρόβαλε ξαφνικά ανάμεσα στα πυκνά κλαριά του πεύκου και φώτισε τα μουσκεμένα από τα δάκρυα πρόσωπά τους.

—Πρέπει να φύγεις, αγάπη μου, του είπε ή κοπέλλα. 'Ο σταθμός είναι μακριά και πρέπει ή αυγή να μη σε βρή εδώ... Πρέπει να δics το δικηγόρο σου κι' έπειτα να παρουσιαστής στον Εισαγγελέα...

Εκείνος τη ζαναφίλησε στο στόμα σαν τρελλός και χωρίς να της πη λέξι χάθηκε μέσα στη νύχτα.

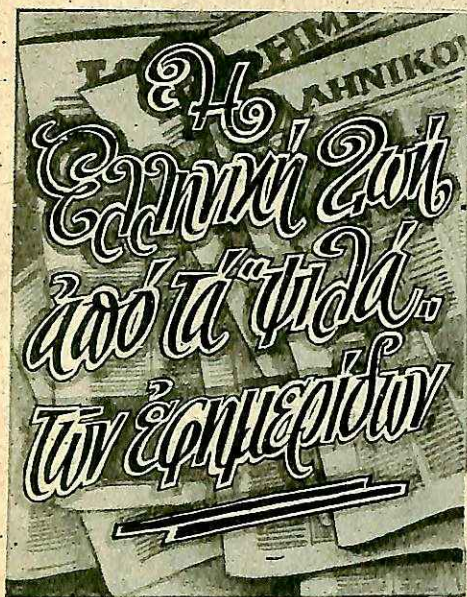
Σκυφτή, από το βάρος της συμφοράς, που θά σκέπαζε από δω κι' εμπρός τη σπαραγμένη της καρδιά, για να κρύβη την τραγική της αγάπη, και ή Κατερίνα πήρε το δρόμο για το σπιτι της. Ίσως κάποτε να γλυκοχάραζε και γι' αυτήν ή ευτυχία...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Η Κατερίνα βρέθηκε σφιγμένη μέσα στην τανάλια των χεριών του.

—'Αφού δεν άντέχει στις συγκινήσεις, τί ήθελε νάρρη να μās σώση;

«ΝΕΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΚΗΝ»

Το πρόβλημα της ανεργίας δεν ήταν λιγότερο οξύ κατά τα μέσα του 1882 από ό,τι είναι σήμερα. Οι εφημερίδες δημοσίευαν αρκετές αγγελίες ζητούντων εργασίας.

«Νέος, έχων απολυτήριο γυμνασίου, διμύλων δε και γράφων άριστα την τουρκικήν ζητεί κατάλληλον θέσιν».

Βέβαια δεν μπορεί να πη κανείς ότι η γνώσις της τουρκικής αποτελεί μέγα προσόν. Άλλα τί να κάνει όταν δεν διαθέτει άλλα περισσότερα αξιόλογα, εφόδια:

«Άλλο: «Μαύρος Αβυσσίνιος, έτών 17, διμύλων την ελληνικήν, ζητεί οίκον να υπηρετή».

Ασφαλώς αυτός δεν θα δυσκολευότανε πολύ να βρη θέσι. Ένας «μαύρος Αβυσσίνιος» πρέπει να ήταν περιζήτητος στα άρχοντικά της εποχής εκείνης.

Βέβαια η Άθινα του 1882 δεν αντιμετώπιζε πρόβλημα αποσυμφορήσεως της συγκοινωνίας. Τα όληγα ιπποκίνητα άμάξια δεν ένοχλούσαν τους άραιους περιπατητάς, οι όποιοι έμπαζίζον τους εποχούμενους. Δεν ήταν εύκολο πρόγμνα να έχη κανείς τότε ιδιόκτητο άμάξι και ιδιαίτερο άμαξά. Μεγάλη υπόθεσις.

Όπως σήμερα δημοσιεύουν οι εφημερίδες άγγελίες για τους νέους τύπους αυτοκινήτων που συνδυάζουν ταχύτητα, πολυτέλεια κτλ., έτσι και το 1882 διάβαζε κανείς άγγελίες σχετικές με τα προς πώλησιν άμάξια της εποχής:

«Εκαμίσθησαν εκ Νεαπόλεως της Ίταλίας 12 όχηματα διαφόρου είδους και εκ των έλκετοτέρων, κεκοσμημένα διά μεγίστης πολυτελείας. Τα όχηματα ταυτα ήγόρασεν εκ των αυτόθι άνακτόρων ό αξιότιμος μεγαλέμπορος εκ Πύργου κ. Άθανάσιος Μανωλάκης. Οι βουλομένοι άποταθήσαν προς τόν κ. Κωνσταντίνον Πλατούσαν».

Φυσικά δεν έγιναν ούρες από τους βουλομένους να αγοράσουν τα «άνακτορικά» όχηματα της Νεαπόλεως, άλλα η άγγελία δείχνει ότι και την εποχή εκείνη δεν έλειπαν από την Άθινα οι μερακλήδες των συγκοινωνιακών μέσων.

Απίστευτα, άλλα αλήθινά, όπως τουλάχιστον ισχυρίζεται η «Εφημερίς» της 28 Ίουλίου 1882, είναι αυτά που συνέθεσαν στο Βόλο και τα όποια περιέχονται σ' ένα τηλεγράμμνα, δημοσιεύμενο σε περίοπτη θέσι:

«Κατά την διάρκειαν πανηγύρεως έν τινι κέντρω του Βόλου τέσσερας χωροφύλακες υπό τινά υπνωμόταρχην Χαραλαμπίουλου, ένόμισαν άναγκαίον να δείξωσιν την άγριότητα και βαρβαρότητα αυτών και ίδού, ένώ ως είθισται έν τοίς γενικοίς χοροίς συνέθη άσχημάντός τις παραπαύσει μεταξύ δύο

χορευτών, διατεινόμενοι έκάστου άν έπρεπε να διευθυνθή: ούτως ή άλλως ό χορός, έσφομούσιν έντός του πλήθους και με τάς λόγχας εις τα όπλα τεθειμένας και πληρώσαντες μετ' άγρίας μορφής ταύτα διά φυσίγγιον επιτίθενται κατά του πλήθους και δι' ύδρεων και άλλων άνοικίων λέξεων και φράσεων διασκορπίζουσι τήδε κακέισι όλον το πλήθος εις δε τάς παρατηρήσεις τινών έντιμών πολιτών, ήκούσθησαν μεταξύ των παρακλυόμενοι: «εις άκροβολισμόν, πυρ, κτύπα άφιλότημε» και τα τοιαύτα, ότε πράγματι εξηγριώθη όλος ό κόσμος, διότι άλλοι είχαν τα όπλα έστραμμένα κατά διαφόρους διευθύνσεις, έντός του λαού, και ήν έτοιμοι να προβή εις τα έσχατα, ένν μη ό βουλευτής κ. Καρτάλης έτόλμα μετά τινω φίλων του έν τώ μέσω των ούτω άπειληπικών ισταμένων χωροφυλάκων και διά ήχηράς και έντόνων φωνής εκράτει την όρμην του λαού άφ' ένός και των χωροφυλάκων την φοβερήν άγριότητα άφ' έτέρου. Κατά την κρίσιν των στήμινην τρεις γυναίκες έλιποθύμησαν πολλά δε άλλα έλαβον διαφόρους άπειληπτικές διευθύνσεις και επί τέλους μόλις ήδυνήθη να συνέλθη ό κόσμος μετά μίαν ή δύο ώρας από της άφρόνου ταύτης των βασιδοζούκων πράξεως».

Όπως βλέπει ό άναγνώστης ή δραματική περιπέτεια έτελείωσε χωρίς θύματα. Δεν έξετέλειώθη κανείς, πλην του... συντακτικού.

Πρός παρηγορίαν των σιγοψιθυμένων Άθηναιών άναδημοσιεύμεν από την «Όρα» της 29 Ίουλίου 1882 τα ακόλουθα περί καιρού:

«Και χθές από της 8 μ.μ. ήρξατο πίπτουσα βροχή ραγδαία και βρονταί πάλιν και κεραυνόι. Φαίνεται ότι κακότητα χειρ έξεφύλλισε κανέν τετράγωνον του ούρανού ήμεροδείκτη και ό ούρανος, εύρεθείς αίφνης έν μηνί Δεκεμβρίω, κρίνει έκαιον να μάς βρέχη. Μα είναι πράγματα αυτά;...»

Βέβαια και δεν είναι. Άλλα υπάρχει και συνέχεια:

«Οι την χθεσινήν βροχήν μνησδεύοντες κεραυνόι κατέπεσαν εις πολλά της πόλεως μέρη, έπεσκέψθησαν τα ύπουργεία των Έξωτερικών, των Στρατιωτικών, την γέφυραν του νεκροταφείου και ιδιωτικούς τινους οίκους, εύτυχώς όμως ουδέν άφικαν θλιβερόν της έπισκεψέως των σμείνων».

Η εφημεριδομανία δεν είναι σημερινό φαινόμενον. Διαβάσαμε στα άθηναϊκά φύλλα της 29 Ίουλίου 1882:

«Νέα σατυρική εφημερίς με άγαθάς προθέσεις, έξεδδθη έν Λαρίση υπό τόν τίτλον «Ζερζεβούκων». Είς τάς νέας έπαρχίας παρατηρούμεν με εύχαριστίαν έπιδημίαν σατυρικών φύλλων. Ήσαν φαίνεται πρότερον αυτά καρπός άπηγορευμένους».

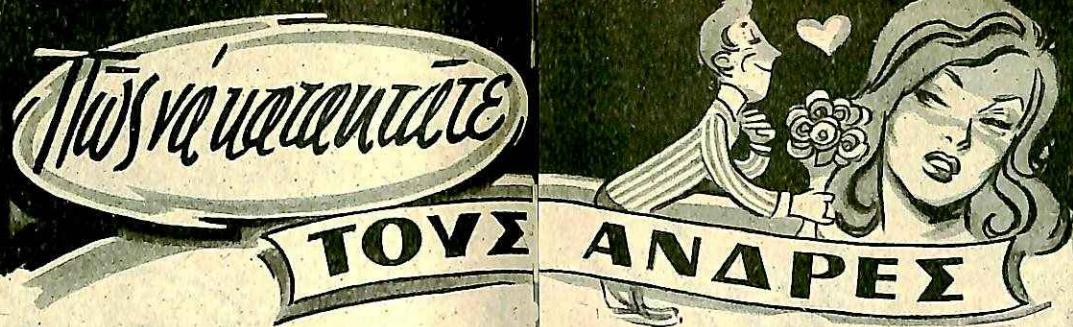
Ένας Ζερζεβούκ με... άγαθάς προθέσεις, είναι βέβαια κάτι άσυνήθιστο. Αμφιβάλλουμε πολύ άν ήσαν καλώς πληροφορημένες οι άθηναϊκές εφημερίδες με την περϊ προθέσεων προκαταβολική βεβαίωσι... Και μία καταπληκτική είδησις περί άνθρωποπεταλώματος, από την «Εφημερίδα» της 1 Αύγουστου 1882:

«Εγινώσκουμεν μέχρι τούδε ότι: πεταλώνονται τα τετράποδα και εκ τούτων πάλιν μόνο τα φορτηγά. Άλλα η γνώσις μας αυτή καταδεικνύεται έσφαλμένη άφού ως βλέπομεν εις τάς έπαρχιακάς εφημερίδας, πεταλώνονται και οι καλόγυροι! Την χροσίμω ταύτην άνακάλυψιν έποίησεν ή άνεάντηλος εις έπινοήσεις χωροφυλακή, έφαρμόσασα την μέθοδον εις ένα καλόγυρον έν τινι μονή παρά τας Πάτρας. Η κυβερνήσις θα πράξη καλώς γνωστοποιούσα τούτο εις τους σιδηρουργούς άν εύρίνεται ποσόν άπορροακόντως ή δικαιόδοσια, προς θελος άνυπολόγιστον της ένικής βιομηχανίας».

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Η μεγαλύτερη λάμπα

Πάνω από το τραπέζι του γεύματος, που δόθηκε από Σικάγο για την 75η επέτειο της Αμερικανικής Διασκέψεως Ηλεκτρισμού, κρεμόταν ή μεγαλύτερη ηλεκτρική λάμπα που υπάρχει στον κόσμο, δυναμικής 75.000 Βάτ! Άλλά... δεν την άναψαν καθόλου, γιατί ή δυνατή θερμότης της θα καψάλιζε τα μαλλιά των συνδαιτημόνων και τη λαδομπαγιά των τοίχων!

Ανισος άγών

ΣΤΟ έρωτικό παιχνίδι υπάρχει μία ξεκαθαρή διαφορά στις τάσεις που έχουν τα δύο φύλα. Οι άνδρες ζητούν περισσότερο να περάσουν τον καιρό τους κι' ό έμφυτος εγωισμός τους τους κάνει εξαιρετικά κοντόφθαλμους και τους καθλώνει στο παρόν. Δεν σκέφτονται παρά την άμεση χαρά. Οι γυναίκες από τ' άλλο μέρος θέλουν περισσότερο να εξασφαλίσουν το μέλλον τους κι' ό πόθος τους αυτός τις κάνει πολλές φορές να θυσιάζουν το παρόν.

Η γυναίκα, αντίθετα με τον άνδρα, δεν παίζει με τον έρωτα. Τον παίρνει τούναντίον στα σοβαρά και με το παραπάνω μάστιγα. Ζητάει σ' αυτόν την ολοκληρωσι της ζωής της σ' όλα τα επίπεδα: το συναισθηματικό, το οικονομικό και το κοινωνικό.

Οι έχθροι της της έκτοξεύουν συνήθως μία κατηγορία, που, όμως, δεν είναι σωστή. Μας λένε ότι ή γυναίκα είναι μόνο σκοπό έχει, τώ γάμο κι' ότι σ' αυτόν τείνουν όλες οι προσπάθειές της. Βγάζουν άπ' αυτό το συμπέρασμα ότι είναι άδύνατη για ένα άγνό αίσθημα, άφού ή ιδιότητα κυριαρχεί σ' όλες τις σκέψεις και σ' όλες τις εκδηλώσεις της.

Άλλ' αυτό το συμπέρασμα όφείλεται σε μία προκατάληψη εις βάρος της γυναίκας. Γιατί έκείνη εις βάρος της είναι μόνο ή υλική και κοινωνική εξασφάλισι. Θέλει τούναντίον να δοθη όλα ψυχή στον άνδρα και να βρη σ' αυτόν τα πάντα.

Η ψυχολογία της, θά μάς πούν πάλι οι επικριταί της, είναι ψυχολογία ενός κατωτέρου όντος, που θυμίζει έκείνην του σκλάβου προς τόν κύριό του.

Άλλ' ούτε κι' αυτή ή κατηγορία είναι σωστή. Την στάσι της γυναίκας την χαρακτηρίζει μία τάσι για ολοκληρωτική και άνεπιφύλακτη άφοσίωσι. Αυτή ή τάσι την κάνει να μη μπορεί να αίσθανή καμμία άλλη εξάρτησι έκτός από έκείνην του άνθρώπου που αγαπά. Η σ' αυτόν θέλει να όφείλη τα πάντα. Τη όσο κι' ή δική της, καλοπροαίρετη και πρόθυμη προσφορά. Ο άνδρας που σ' όλους τους πόθους και όλα τα δεινά της. Αυτός επίσης πρέπει να της δώση το όνομα και τη θέσι του στην κοινωνία. Αυτός άκόμη πρέπει να της εξασφαλίση την υλική διαβίωσι, τη δική της και των παιδιών της. Η ζωή της πρέπει να ταυτισθή όλόκληρη με τη δική του. Γιατί ή άφοσίωσι της, άνεξάντηλη. Είναι άπείριστη κι' βρίσκει άναπόκρισι στον άνδρα, που και στις καλύτερες άκόμη περιπτώσεις δεν μπορεί ν' αντιληφθή αυτή την άφοσίωσι παρά μόνο σαν ύποταγη. Γι' αυτό ζητάει την χωρίς όρους και χωρίς ανταλλάγμα ύποταγήν της γυναίκας. Δεν επιθυμεί να προσφέρει τίποτα ένν, αντίθετα, ζητάει να πάρη τα πάντα.

Άλλά κι' όταν άκόμη προσφέρει τα δύο βασικά συστατικά της άνδρικής προσωπικότητος, δηλαδή το σώμα και την

κοινωνική θέσι του, τώ κάνει πάντοτε με την κρυφή ύπεροβουλία της μελλοντικής άνακλήσεως όλικής (διαζύγιου) ή μερικής (έξωσυζυγικές σχέσεις).

Αυτή ή διαφορά των τάσεων δείχνει καθαρά πως ή γυναίκα, από τη στιγμή που σχετίζεται μ' έναν άνδρα άποδύεται σ' έναν άνισο άγώνα. Ενώ αυτή προσφέρει τα πάντα, έκείνο που της δίνουν για ανταλλάγμα είναι μία έφήμερη χαρά, που, αλλομένο, θα πληρωθή άργά ή γρήγορα με πόνους και δάκρυα.

Ας προσθέσουμε μία άλλη αλήθεια, που την διατύπωσε επιγραμματικά ό Άγγλος ψυχολόγος δόκτωρ Ίρβινγκ «Οι έρωτικές περιπέτειες τρέφουν τόν άνδρα, ένν, αντίθετα, φθείρουν και κάποτε σκοτώνουν τη γυναίκα».

Πραγματικά, ή γυναίκα δεν έχει μεγάλη περιθώρια για το παίγνιό της τώ έρωτα, αντίθετα με τον άνδρα που μπορεί να δικιμάση πολλές φορές την τύχη του.

Στην γυναίκα δεν επιτρέπεται τίποτ' από όλα αυτά. Με κίνδυνον να καταστρέψη άναπαύρβωτα τη ζωή της, πρέπει να βρη το «καλό» χαρτί.

Μόνο ότι ή ζωή δεν είναι μία τράπουλα, από την όποιαν τραβάει κανείς ένα χαρτί. Η τύχη δεν βρίσκεται παρά μόνο στη φαντασία μας. Στην πραγματικότητα, την δημιουργούμε μόνοι μας.

Αυτό για τη γυναίκα είναι σχεδόν κανόνας. Μην ένθουσιάζεστε, λοιπόν, ούτε από τα θαυμαστικά βλέμματα, ούτε από τα καλακευτικά λόγια, ούτε από τις δολαστικές ύποσχέσεις των άνδρών. Προσπαθήστε, αντίθετα, να εξασκρίώσετε τη κρίση σας, να κρίνετε κάτω από όλα αυτά και ρυθμίστε ανάλογα το παίγνιό σας.

Γιατί είτε το θέλετε είτε όχι θά καθήσετε στο πράσινο τραπέζι τώ έρωτα. Τώ ζητήμα είναι να εξασφαλίσετε την πλεονεκτικότερη θέσι και να κρύψετε το παίγνιό σας, περιμένοντας να φανερώσουν οι άλλοι το δικό τους. Από τη στιγμή αυτή, θά είναι εύκολο να καταλάβετε άν πρέπει να εξαπολύσετε την έπιθεσί σας ή ταυναντίον να όργασετε προσεχτικά και μεθοδικά την άμυνά σας.

Ο σκοπός σας πρέπει να είναι ένας πάντοτε: ή να κατακτήσετε τόν άνδρα που προκαλεί το ένδιαφέρον σας ή να βγήτε άλώδητη, σωματικά και ψυχικά, από την έπαφή μαζί του. Τώ να κλείνετε τα μάτια και να ρίχνετε άναπρόσμενη μοστη στο τρελό παίγνιό του έρωτα άποτελεί παράφροσην.

Άλλά θά πητε: είναι εύκολο να χαλινωγήσχη κανείς την καρδιά του; Εύκολο ίσως δεν είναι, άλλ' ούτε και άκατάρτορω.

Φανήτε εilikρινείς. Αυτό είναι το μόνο πράγμα που ξέρετε λιγότερο από τήδηποτε άλλο. Για να εξακριβώσετε ήδηποτε άλλο, για να βγάλετε από τη θέσι ή θέλη ή καρδιά σας πρέπει ν' απαληγήτε από τις παραπληθυντικές παρορμήσεις της φαντασίας σας κι' από τ' άλλο μέρος, να γεφυρωθήτε από μερικές προλήψεις που σας υποβάλλει με τη γνωστή μαεστρία του τώ λογικό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ραγδαία έπιθεσις ή άκροβολισμοί!

Όπως βλέπετε — συνηθίζε να λή ή Ντιάνα Ντόρς, ή βασίλισσα των πιν-άπ-γκέρλς της Μεγάλης Βρετανίας — μπορεί κάλλιστα μία γυναίκα να είναι Άγγλίδα και συγχρόνως να είναι γοητευτική!.

Μολονότι ή έκφρασι αυτής της γνώμης προδίδει μία έπαρσι αντίθετη προς τους κανόνες της καλής συμπεριφοράς, που ίσχύουν στο Ήνωμένο Βασίλειο και μία άσυγχώρητη περιφρόνησι για τις ένάρτεες κόρες της Άλβιόνος, που δεν είναι, άλλα και δεν φροντίζουν να είναι γοητευτικές, ώστόσο ή Ντιάνα Ντόρς λατρεύεται σ' η χώρα της, τη Μεγάλη Βρετανία περίπου σαν έθνική ήρωίδα.

Αυτό, βέβαια, είναι άρκετά περίεργο για έναν τόπο σαν την Άγγλια, όπου ό πουριτανισμός δεν έχει πάψει να βασιλεύη και όπου οι άντρες αισθάνονται ένα είδος άμνηχανίας, άνάμικτης με φόβο, άπέναντι της υπερβολικά ώραιας γυναίκας και στην έσαιρετικά έντονη θηλυκότητα, προτιμώντας χιλιάδες φορές μιαν άχαρη ίσως, άλλα καθόλου «αίνιγματική» και καθόλου «επικίνδυνη» ύπαρξι, για ιδανική σύμπροφ της ζωής τους.

Όμως, από την άλλη μεριά — και αυτό είναι το μυτικό της έπιτυχίας της — ή Ντιάνα Ντόρς έχει καταφέρει να κερδίση την συμπάθεια των συμπατριωτών της, έπειδή καλακεί ακριδώς τόν έθνικό τους έγωισμό!

Η αντίληψη, που χαρίζει τους Άγγλους άπ' τους έξωδέφους τους Αμερικανούς, είναι γνωστή. Ποτέ ένας Άγγλος δεν μπορεί να άνεχθή την σκέψη πως ή Αμερική, σε όποιοδήποτε τομέα, ξεπερνάει τη χώρα του.

Τώ γεγονός, ότι ή άναγνωρισμένη έπισημώς ως παγκόσμια βασίλισσα τού σέξ-άππλ, ή Μαίριλιν Μονρόε, είναι Αμερικανίδα, δεν μπορούσε παρά να ένοχλή τους Βρετανούς, έστω και άν ό καθένας προσωπικά πολύ λίγο ένδιαφέρεται γι' αυτό που όνομάζεται σέξ-άππλ και πολύ λίγο φροντίζει να τώ βρη σε μία γυναίκα.

Όταν, λοιπόν, ή φήμη της Ντιάνα Ντόρς ξεπέρασε τα όρια της χώρας της και ό παγκόσμιος τύπος την έπέστησε σαν την ύπ' αριθμόν ένα αντίληψη της Μαίριλιν Μονρόε για τόν τίτλο της, ή ικανοποίησι, που αισθάνθηκαν οι Άγγλοι ήταν άπόλυτα δικαιολογημένη.

Από τη στιγμή αυτή, ήταν έτοιμοι να της τα συγχωρήσουν όλα: Την χαριτωμένη της άναίδεια, τώ γεμάτο ήυπάθεια βλέμμα της, τα κύματα αίσθησισμού, που άναδίνουν ό κινήσεις της, και τα διαφανή «ντεζαμπιγιέ», με τα όποια έμφανίζεται από την πλεόρασι!

Όλα αυτά — συμπέραναν — άδιάφορο άν ένας δεν μάς άρέσουν και δεν μάς συγγινούν. Είναι καλά, άφού συντελούν στην άποκατάστασι τού βρετανικού γούστρου στο έξωπερικό!

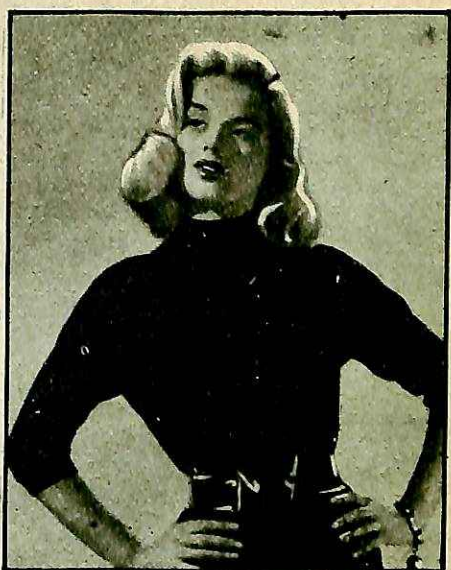
Πριν από λίγο καιρό, ή Ντιάνα Ντόρς έκανε άκόμη κάτι, που στερέωσε όριστικά τη θέσι της στις άγγλικές καρδιές: Άπέρριψε την δολαστική προσφορά τού Χόλλυγουντ, που της έπρότεινε ένα συμβόλου, είναι σκεπασμένη με φρεσκοκομμένα τριαντάφυλλα, που την περιμένουν, όταν γυρίξη από την κουραστική δουλειά της στο μιούζικ-χάλ και στο στούντιο.

Τώ αυτοκίνητό της είναι Ρόλλς-Ρόυς, γιατί, όπως λέει ή ίδια, ή Ρόλλς-Ρόυς είναι ή μόνη μάρκα, που της έμπνεί κάποια έμπιστοσύνη! Επίσης, λατρεύει τα ένάερια ταξίδια και έχει το ιδιόκτητο άεροπλάνο της...

Όσο για τώ τελευταίο, ήταν ένας όλοφάμερος προσδολητικός υπαινιγμός για την διάσημη αντίληψη της, που ή Μαίριλιν Μονρόε δεν έννοι με κανένα τρόπο να της τόν συγχωρήση!

Στην άπόρριψι της δολαστικής προσφοράς τού Χόλλυγουντ, δεν συνετέλεσε μονάχα ό φόθος, ότι στο Χόλλυγουντ θά της έπέβαλλαν έναν «τύπο» έννο στην ιδιοσυγκρασία της. Ο κυριότερος λόγος είναι πως και ή πιο πλουσιοπάροχη άποβή, θά την άφικε άσυγκίνητη, γιατί, μ' όλο που δεν είναι παρά 22 μόλις έτών, έχει άποκτήσει τόσο πολλά, ώστε τώ χρήμα έχει πάψει πιά να την ένδιαφέρει.

Όταν, πριν από όχτώ χρόνια, έφυγε από τώ Σούντον, όπου ό πατέρας της εργαζό-

Η Άγγλίδα «γόνισσα» Ντιάνα Ντόρς

ΝΤΙΑΝΑ ΝΤΟΡΣ

Η βασίλισσα τού άγγλικού σέξ-άππλ και αντίληψη της Μαίριλιν Μονρόε

ταν ως σιδηροδρομικός υπάλληλος, για να έγκατασταθή στο Λονδίνο, είχε στην τσέπη της, για συνολική περιουσία, τρεις χαρτίες λίρες! Τά μεσημέρια έτρωγε στο έστιατόριο της Χριστιανικής Ένώσεως Νεανίδων, χωρίς, φυσικά, οι φιλόφρονες κυρίες, που είχαν ιδρύσει την Ένωσι να υποψιάζονται πως ή «Χριστιανή νεάνις» που έτάιζαν, θά εξέλισσταν στο πιο σκανδαλώδες πιν-άπ-γκέρλ της Μεγάλης Βρετανίας.

Σήμερα, ή άπένταρη πριν από λίγα χρόνια Ντιάνα, κατοιχεί, μαζί με τόν άντρα της, τόν Ντένις Τζίτριν, που είναι και ό διασημωπικός της πράκτορας, σ' ένα πολυτελέστατο σπίτι της πιο άριστοκρατικής συνοικίας τού Λονδίνου, διαρρυθμισμένο σύμφωνα με τώ έκκεντρικό γούστο της ιδιοκτητήρας του.

Οι τοίχοι είναι σκεπασμένοι με παράδικα δίχτυα, άπ' όπου κρέμονται μπουκάλες με Κιάντι. Και στην κρεβατοκάμαρά της, πίσω από τώ άσημένο και γαλάζιο κρεβάτι, υπάρχει ένας πελώριος καθρέφτης, που πιδνει όλόκληρη την μία από τις τέσσερες πλευρές τού δωματίου.

Έκτός από αυτό τώ σπίτι στο Τσέλι, έχει... δεκαπέντε άκόμη έσοχικές κατοικίες, που της έχει αγοράσει σε τιμή ένκάριαις και τις έχει μεταμωρρώσει σε παλατίαι! Η ώραιότερη άπ' όλες, είναι μία έπαυλι στο Σάρρεϋ, όπου συνηθίζει να περνάη τώ Σαββατοκύριακό της. Η πόρτα καθένος από τα δώδεκα δωμάτια, που την άποτελούν, είναι σκεπασμένη με φρεσκοκομμένα τριαντάφυλλα, που την περιμένουν, όταν γυρίξη από την κουραστική δουλειά της στο μιούζικ-χάλ και στο στούντιο.

Τώ αυτοκίνητό της είναι Ρόλλς-Ρόυς, γιατί, όπως λέει ή ίδια, ή Ρόλλς-Ρόυς είναι ή μόνη μάρκα, που της έμπνεί κάποια έμπιστοσύνη! Επίσης, λατρεύει τα ένάερια ταξίδια και έχει το ιδιόκτητο άεροπλάνο της...

Έκτός από τώ ταλέντο της ως πιν-άπ-γκέρλ, ή Ντιάνα Ντόρς, που έχει λάβει ως τώρα μέρος σε είκοσι περίπου άγγλικές ταινίες και σε άμέτρητες παραστάσεις στα νυχτερινά κέντρα και στην τηλεόρασι, είναι διαμονία εμπνέει-γούμας» και αξιόλογη συγγραφέας. Διευθνή ή ίδια την έταιρεία της «Ντιάνα Ντόρς», και έχει εκδώσει δύο βιβλία: «Πώς να κατακτήσετε ένα σύζυγο» και «Όδηγός για τους άντρες»!

Τέλος, για να μη λείπη τίποτα από την πολυσύνθετη προσωπικότητά της, γνώρισε και τη δόξα τού δικαστηρίου, μία φορά που βρέθηκε άνακατεμένη στην ύποθεσι κάποιων μπουκαλιών σαμπάνιας, που είχαν κάνει φτερά από την κάβα τού ιδιοκτήτη τους...

ΔΥΟ ΟΝΟΜΑΤΑ

στην 'άμμο'

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΞΑΠΛΩΜΕΝΗ στην άμμουδιά, η Μιρέϊγ, ασχολείται μ' ένα ευχάριστο παιχνίδι: Μ' ένα μικρό και μυτερό κογχύλι γράφει αντρικά ονόματα πάνω στην άμμο.

Η θάλασσα μουρμουρίζει, μακριά. Η άκρογιαλιά 'είν' έρημη.

Φυσάει 'έν' ανάλαφρο αεράκι. Είναι η υπέροχη μοναξιά των πρωινών ωρών...

Όρες άγνωστες, τόσο για τους αδελφούς της Μιρέϊγ, όσο και για τους συντρόφους των στο τένις, που άργούν όλοι να βγούν απ' τις κάμαρές τους.

Έτσι, η Μιρέϊγ βρίσκει τώρα την ευκαιρία, μόνη κι' ήσυχη, να χαράξει στην άμμο με μεγάλα γράμματα δυο αντρικά ονόματα: Πιέρ... Πάλ...

Δυο σιλουέτες ζωντανεύουνε στη νεανική της φαντασία:

Ο Πιέρ, ψηλός και δυνατός, με τ' ακανόνιστα χαρακτηριστικά του και τ' ανακατεμένα του μαλλιά. Ο Πάλ, πιδ λεπτοκαμωμένος, με τα τρυφερά κι' ανοιχτόχρωμα μάτια του.

Ο Πιέρ, ο παλιός φίλος, που η σοβαρότης του και τα 28 χρόνια του επιβάλλονται σχεδόν στα 22 χρόνια της Μιρέϊγ. Ο Πάλ, νεοφερμένος στη συντροφιά, που ταραξί την κοπέλλα με την αφέλεια και τη ζωηρότητά του.

Ο Πιέρ ή ο Πάλ;... Κι' οι δυο τους αγαπάνε τη Μιρέϊγ με τις καστανές μπούκλες... Κι' εκείνη ξέρει πώς πρέπει να διαλέξη τόν ένα τους, πλιν' απ' το τέλος του καλοκαιριού...

«Τι κρίμα! συλλογιέται αναστενάζοντας. Μ' αρέσουν κι' οι δυο... συμπληρώνουν ο ένας τόν άλλον!...» Αν πω το «ναί» στον Πιέρ, φοβάμαι πώς θα μου φανή αντιπόρορα μελαγχολικός, δίχως το κέφι του Πάλ. Αν, πάλι, προτιμήσω τόν Πάλ, θα κουραστώ ίσως μία μέρα απ' τις φαντασίες του!...

Πάντως, το παιχνίδι αυτό δεν μπορεί να κρατήσει. Η Μιρέϊγ ποθεί να δημιουργήση όπωςδηποτε οικογένεια.

Πρέπει, λοιπόν, ν' ανταποκριθί στα αίσθήματά του ενός ή τού άλλου. Πρέπει να δη καθαρά μεύ' στην καρδιά της, που δεν μπορεί να εξακολουθήσει να χτυπά με διπλό ρυθμό: «Πιέρ... Πάλ... Πάλ...»

Καθώς στολίζει μηχανικά με ζωγραφισμένα λουλούδια τα δυο ονόματα, κάποιος πηδάει κοντά της, λίγο άδεξια, και της κλείνει τα μάτια με τα χέρια του.

— Κοίκοι! Ποιός είμαι; λέει γελαστά η φωνή τού Πιέρ.

Γρήγορα - γρήγορα, δίχως να βλέπη, η Μιρέϊγ σβύνει τα γράμματα απ' την άμμο. Μά όχι όλα. Κι' έτσι ο Πιέρ, που σκύβει πάνω της, διαβάει το ένα όνομα, πούτυχε να μείνη ανέπαφο: «Πάλ».

Η Μιρέϊγ το καταλαβαίνει άμέσως, γιατί νοιώθει να χαλαρώνεται ξαφνικά το σφίξιμο των χειριών του στα μάτια της!

Αισθάνεται τόσο γελοίο τόν έαυτό της, τόσο ταπεινωμένο, ώστε δεν καταφέρει να πη τίποτα για να δικαιολογηθί... «Αν τουλάχιστον ο Πιέρ της μιλούσε απότομα, τη μάλλον, θα θυμώνα τότε για την άδικη κατηγορία. Μά αυτός της λέει μόναχα, με κρύα ευγένεια:

— Βλέπω πώς είσαστε άπασχολημένη. Έρχόμουν να σας προσκαλέσω για τένις. Μά δεν υπάρχει λόγος να ένοχληθίτε!

Κι' απομακρύνεται γρήγορα, αφήνοντάς τη σασιτισμένη.

Η κοπέλλα σηκώνεται, επί τέλους, και ποδοπατεί με θυμό εκείνο τ' όνομα, που της φαίνεται τώρα σαν να την ελφωνεύεται.

«Αν ξέρατε, Πιέρ!... συλλογιέται πονεμένα. Ήταν γραμμένο και το δικό σας όνομα, μαζί με τ' άλλο!...»

Μά μονάχα τ' αεράκι μπορεί ν' άκούση αυτή την εξέγησή της!

Ο Πιέρ δεν πήγε στο τένις, όπως σκόπευε. Ανέθηκε στη μοτοσυκλέττα του κι' έφυγε, τρέχοντας σαν τρελλός. Είναι ο τρόπος του για να ξεχνά τις λύπες του.

Άλλωστε, έτσι δεν θα βλέπη πιά τόν Πάλ να χαμογελάει στη Μιρέϊγ!

Μά δεν ενδιαφέρεται καθόλου η Μιρέϊγ για τόν Πάλ, από τότε που δεν την προσέχει πιά ο Πιέρ. Ίσως, μάλιστα, ν' αναρωτιέται, πώς τόν εύρισε, πριν ενδιαφέροντα. Βεβαιά, το κέφι τόν είν' άπείρευτο και μεταδοτικό. Μά κρύβει ένα χαρακτήρα κακό και ταπεινό μάλλον. Τ' άποδεικνύει η φανερή προτίμησή του σ' άλλα κορίτσια, από τότε που η Μιρέϊγ απομονώνεται όλοένα, κλεισμένη στόν πόνο της.

Δεν την έβλεπε, λοιπόν, παρά σαν ένα άπλο φλέρτ! Ένώ ο Πιέρ ήταν ο φίλος τών καλών και τών κακών ημερών, άκούραστος πάντα και πρόθυμος... Μά τώρα πιά έχουν τελειώσει όλα, γιατί τόν πλήγωσε εκείνη η παρεξήγησι για την προτίμησή της...

Ανόγη Μιρέϊγ! Μη ξερώντας να εξηγηθί, άφησε να της ξεφύγη η εύτυχία...

Η άφορητη αυτή κατάσταση κράτησε έφτα μέρες, έφτα ατέλειωτες μέρες. Ο Πιέρ είχε αληθινά έρωτευθί τη μοτοσυκλέττα του, ενώ η Μιρέϊγ είχε εγκαταλείψει τόν τένις και περνούσε τόν καιρό της πλέκοντας όλοένα!...

Η άδεια τού Πιέρ κόντευε να τελειώση... Την τελευταία μέρα, ο νέος ζήτησε να ρις. Σκέφθηκε πώς θάβρισκε έρημη την άκρογιαλιά και κατέβηκε ως εκεί για ν' άποχαιρετήση τις καλοκαιρινές ιλουζιόν του...

Πραγματικά, δεν είχε φανή κανείς άκόμη. Τόσο τó καλύτερο...

Ο νέος προχωρούσε με μεγάλα βήματα. Ξαφνικά, όμως, πίσω από ένα μικρό ύψωμα, είδε μια γυναικεία σιλουέττα πούκλαιγε με λυγμούς, με τó κεφάλι ανάμεσα στα χέρια της...

Μπροστά της, πάνω στην άμμο, ήταν χαραγμένες μ' ένα κογχύλι, με τεράστια γράμματα, οι λέξεις: «Πιέρ, σ' αγαπώ!»

Ο Πιέρ κάθισε δίπλα στη Μιρέϊγ, μη τολμώντας άκόμη να καταλάβη εκείνο που διάβαζε...

Η κοπέλλα τόν υποδέχτηκε μ' ένα χαρούμενο ξεφωνητό:

— Εσύ, Πιέρ!... φώναξε. Σε περίμενα κάθε πρωί, με την έλπίδα να σου εξηγήσω... Γιατί, εκείνη την ήμερα, ήταν γραμμένο και τó δικό σου όνομα στην άμμο... Κι' όταν σκέπτομαι πώς διάβασες τ' άλλο... τ' όνομα τού ανθρώπου που αντιπαθώ τώρα!...

— Σε πιστεύω, Μιρέϊγ, άπάντησε απλά ο Πιέρ.

Κι' άμέσως ο άπείρατος διάκοσμος της Φύσεως πήρε μία πνοή εύτυχίας...

Λ. ΣΕΝΤΑΛ

— Σε πιστεύω, Μιρέϊγ, της άπάντησε απλά ο Πιέρ.